

ПАТРИША УИН ОПАСНАТА АНИ

Част 1 от „Намигване и целувка“

Превод от английски: Диляна Димитрова, 2001

chitanka.info

Крайбрежието на Ямайка, 1780 година

— Проклятие! Капитане, виждам английска фрегата — на бакборд!

— Триста дяволи!

Гласът на капитан Шарки се извиси над канонадата от изстрели, звън на метал, крясъци на пирати и стенания на пленници.

Стиснала сабя с две ръце, Ани се завъртя на пети, за да види какво е предизвикало гнева на капитана. Яркото слънце я заслепи за миг, но тя успя да зърне кораба, който се носеше със страшна скорост към „Мери Лори“. Изглежда, бе заобиколил брега на Ямайка и ги приближаваше откъм кърмата, докато тяхното внимание бе заето с атаката на „Ийст Индиамен“.

Шарки изкрещя на пиратите си да застанат зад оръдията, но вече бе твърде късно. Белите платна на фрегатата изплуваха злокобно зад тях. Мощен удар запрати Ани по корем на палубата. Тя се изправи бързо на крака и с мъка се задържа върху тресящия се кораб. При падането бе одраскала бузата си.

— Пази ме отляво, момче! Отляво! — извика капитанът, но Ани вече бе успяла да се добере до поста си. Знаеше добре къде ѝ е мястото в случай на нападение. Шарки ѝ го бе набил в главата.

Пиратите на „Мери Лори“ връхлетяха „Ийст Индиамен“, след като ги бяха дебнали в засада от един закътан залив. Очертаваше се лесна победа, но новата опасност обърка плановете им. Сега бяха заклещени между два по-големи кораба — търговския съд пред тях и фрегатата отзад. Само чудо можеше да я спаси, но Ани не вярваше в такива глупости.

Стисна още по-здро̀во тежката сабя. Можеше само да я размахва, но и това стигаше, за да пази Шарки. Той казваше, че лявата страна е слабото му място и държеше Ани да стои там при бой.

Ушите ѝ писнаха от виковете на ранените. Пушекът я задушаваше и пълнеше очите ѝ със сълзи. Опита се да ги избърши с

рамо, но не можа.

— Превземат кораба! — Шарки изригна порой ругатни: — Ах, вие, отрепки! Свине! — Той се нахвърли върху нападателите. Триъгълната му шапка отхвъркна и голото му теме лъсна на слънцето. Гъста рижа брада скриваше устата му, но това съвсем не пречеше на звучните му проклетия.

— Стой до мен, Джем! Не се отдалечавай, момче!

Ани се подчини. Никога не бе виждала капитана си тъй уплашен. Призля ѝ при мисълта, че може да ги пленят — или дори по-лошо.

Неколцина от пиратите на Шарки се вслушаха в отчаяните му заповеди. Сkochиха обратно на „Мери Лори“, за да се изправят с дървени сопи и саби срещу по-силните англичани.

— Качвайте се на кораба! — извика някой сред звъна на оръжията.

Ани се извърна, за да види откъде иде този дълбок глас, от който ѝ омекнаха коленете.

— Отваряй си очите, Джем!

Предупреждението на Шарки я накара да се завърти в мига, в който един английски моряк посегна към корема ѝ. Тя размахна сабята с всичка сила. Само бързият удар на Шарки обаче я спаси. Нападателят залитна към парапета и един пират го хвърли във водата, докато Ани се опитваше да се съвземе от уплахата.

С разтуптяно сърце тя се сви на поста си, готова да посрещне следващата атака. Косите ѝ се изправяха от крясъците на мъжете. Трябваше да бъде нащрек, ако искаше да спаси главата си — иначе Шарки можеше да я хвърли на акулите.

„Мери Лори“ се наклони на една страна и Ани изтърва сабята си. Металното острие издрънча върху палубата. Корабът се разтrese и започна да се мята като ранен кит. Развързаните платна плющяха на вятъра като крилете на птица в агония. Кормчията бе изоставил поста си, за да помага в отбраната. Бригът шеметно се люшкаташе наляво-надясно.

Докато тя се опитваше да се нагоди към тресящата се палуба под краката ѝ, непознатият глас отново прогърмя:

— Мистър Шърли, вържете брига и укротете бака.

Английските моряци се втурнаха като един да изпълнят заповедта.

Ани остана поразена от тяхната дисциплина. Не беше свикнала на ред покрай пиратите, с които живееше. Макар че Шарки оцеляваше вече толкова години благодарение на злия си нрав. На негово място друг с по-слаб характер отдавна щеше да е загубил главата си в някой метеж.

Този английски капитан обаче нямаше нужда да крещи и проклина. Екипажът му скачаше при всяка негова заповед.

Успя да го зърне изпод люлеещия се нок на рейката. Беше висок и силен като дъбовите стволове, от които правеха гротмачтата. Той отново извика нещо и гласът му — ясен и тържествен като камбана — зазвъня чак в мозъка на костите ѝ.

Разсея се и едва не изпусна един моряк, който я приближаваше отляво. Шарки пак я предупреди с вик и се хвърли между двамата. Размахвайки разярен сабята, той притисна моряка до ръба на палубата. Ани се обърна и се озова пред нов нападател.

Изолирана от своите, тя извади ножа си и мигновено се наведе. Морякът обаче я нападна и тя започна да отстъпва. Спъна се в руля, който сега свободно се въртеше. Една спица я удари по рамото и попречи на силната ѝ ръка. Англичанинът вдигна оръжието, готов да я разреже на две. Вече си шепнеше молитвата, когато един от пиратите на Шарки скочи от кабината на кърмата и стовари сопата си върху главата на нападателя.

Били Самс бързо се изправи на крака и взе тоягата си. Изруга, избърса потта от очите си и се стрелна към кабината на Шарки. Преди да изчезне, извика през рамо на Ани:

— Спасявай си кожата, Джем! Коритото е превзето. Всеки се оправя сам!

Ани се заслуша в отдалечаващите се стъпки, но изведнъж се сети за нещо, от което ѝ секна дъхът.

Мистър Бони сигурно лежеше в каютата за болни и нямаше кой да го защитава.

Огледа се и с ужас установи, че на палубата гъмжи от англичани. Пиратите на Шарки до един бързаха да се скрият.

Самият капитан не се виждаше никъде. Обезумяла, Ани затърси из суматохата неговата рижава брада. Напрегна слух да долови дрезгавия му глас. Изобщо не биваше да откъсва очи от Шарки — не трябваше да забравя задълженията си.

Някой изстена наблизо и тя подскочи. Ако искаше да спаси мистър Бони, най-добре бе да последва Били Самс.

Опита да се добере до шканците, но английският екипаж вече ги бе завладял. Трябваше да намери друг път, за да слезе долу. Хукна, превита на две, препъвайки се в трупове и въжета. Остана без дъх, докато стигне до средната част на кораба. Широката стълба се изправи пред очите ѝ. Ани се втурна надолу по стъпалата с надеждата да намери мистър Бони.

Ала долу цареше страшен хаос. Бе успяла да се измъкне в последния момент. „Мери Лори“ положително бе загубил битката.

Болка я стегна за гърлото. Стана ѝ мъчно за единствения дом, който бе имала някога, но сега нямаше време да се тревожи за кораба. Не и когато мистър Бони имаше нужда от нея. Сърцето ѝ биеше като изпуснато платно на вятъра.

Какво ли щеше да стори с тях английският капитан? Сети се за затвора Нюгейт и бесилките. Разтрепери се от ужас, че може да я отведат на брега и да я оковат във вериги.

Нямаше как да стигне до каютата с болните. Мистър Бони беше обсаден. Ани се промъкна обратно към стълбата и се качи да търси пролука, от която да надникне какво става долу.

Стъпил здраво на крака, капитанът на англичаните оглеждаше платната си, които плющяха високо над главата му. Раздаде няколко строги заповеди и хората му се втурнаха да затегнат въжетата. Ани разбра, че битката беше приключила.

С тях също беше свършено — с нея и с всичките ѝ събратя. С отчаяние видя, че двама англичани свалят флага на „Мери Лори“ — веселият Роджър с кама в едната си ръка от кости и бутилка ром в другата. Сети се за капитан Шарки и я връхлетя чувство на срам. Той неведнъж я бе спасявал този ден, а всъщност тя трябваше да защитава живота му.

Английският капитан отново изкрещя. Ани се повдигна на пръсти, за да го види, но внезапно някой я дръпна за плитката, и тя се озова във въздуха. Очите ѝ се насълзиха от болка.

Със замъглен поглед успя да зърне беззъбата физиономия на един англичанин. Той я притегли към себе си и почти долепи нос в лицето ѝ. Стомахът ѝ се сви от злата му усмивка и зловонния му дъх.

— Я виж ти! — възкликна той, докато тя махаше безпомощно с юмруци във въздуха. — Що за пират си ти?

Капитанът на английската фрегата, сър Джеймс Нобъл Ейвъри, седеше сам в тясната си каюта и разтриваше подутото си рамо. Един от пиратите го бе халосал с тояга. Ала това бе и последният път, в който негодникът щеше да размахва каквото и да било.

Усмихна се при мисълта какво бе успял да свърши за един ден.

Неговият „Флаинг Суон“ бе попаднал случайно на пиратско нападение и превзе „Мери Лори“ без нито един изстрелян напразно куршум. Сега към наградата, която получи за заловения наскоро френски кораб, можеше да прибави и пиратския бриг. От него лесно щеше да стане търговски кораб, а го получи съвсем безплатно. В разрешителното му за каперство не се споменаваха нищо за пиратски кораби. Имаше право да преследва само френски и испански съдове, които подлежах на конфискация от короната. Джеймс доволно благослови късмета си.

На вратата тихо се почука и личният му стюард, Кребс, влезе, последван от мистър Шърли, първият помощник-капитан. Тримата огромни мъже едва се побрах в тясното пространство.

— Чаят ви, капитане? — попита Кребс.

— Остави го на бюрото ми. Нали идвате да ми докладвате за победата, мистър Шърли?

— Да, капитане. — Шърли отмести дългурестото си тяло, за да направи път на пълничкия Кребс. — Затворихме всички пленници на „Мери Лори“, сър. Доста неприятна групичка, ако ми позволите да отбележа.

— Дявол да ги вземе всички пирати на света — мрачно рече Джеймс. — Какъв товар носят?

— Предимно плячкосан. Няма скъпоценности. Намерихме шейсет чувала брашно, най-вероятно откраднати от френски кораб. Не можах да разчета надписите. — Унилият поглед на Шърли неочаквано засия. — И двамайс бурета с грог, капитане!

Джеймс кимна:

— Ами тогава почерпете по едно момчетата. На офицерите раздайте двойна дажба.

— Слушам, сър! — Шърли разтегли уста в щастлива усмивка. Преди помощникът му съвсем да се разсее от възторг, Джеймс рече:

— Първо ми кажете какви са нашите загуби.

Заповедта бързо отрезви най-личния му офицер.

— Трима убити, сър. Двама офицери и помощник-дърводелецът. Не е много за пиратско нападение, ако ми позволите да отбележа.

— Трябва да благодарим на „Ийст Индиамен“ за това. Пратете на капитана му десет бурета с ром.

— Щом искате, сър — отвърна Шърли. Посърналата му физиономия ясно говореше за отношението му към подобна глупава проява на щедрост. Въпреки това той никога не би посмял да оспорва заповедите на капитана. — А какво ще правим с освободените места в екипажа? Ще заповядаме ли да вземем неколцина от пиратите?

Джеймс мразеше да взема хора с трудни характери в екипажа си, но пък да пътува с малко моряци, беше още по-лошо.

— Как ви се струват?

— Някои твърдят, че били отвлечени от пиратите. — Шърли скептично сви рамене.

Джеймс въздъхна:

— Предполагам, че ще се наложи да ги вземем. Но ги дръжте под око. Няма да търпя главорези на кораба си.

Замисли се над опасностите, които можеха да му навлекат няколко бандити. Трябваше да се пази от скандали, дори метеж.

— А какво става с Шарки?

— В хладилника е, сър. Пробол се с кама в гърлото проклетият Шарки.

Джеймс мрачно стисна устни:

— Това май ми спестява грижата да го обеса.

Пиратът Шарки кръстосваше тази част на света, откакто Джеймс се помнеше. Беше безмилостен капитан и хитър противник. Джеймс не изпитваше удоволствие от смъртта на враговете си, но споделяше мнението, че негодници като Шарки заслужават злочестата си съдба.

Другите пирати трябваше да бъдат изправени пред съда, макар че и те можеха да завършат живота си с куршум в главата. Джеймс нареди на втория си помощник да ги отведе до Ямайка и да ги предаде на губернатора. На Шърли поръча да събере малък екипаж и да се качи на

„Мери Лори“, за да насочи кораба към Кингстън и там да му направи основен ремонт.

— Нещо друго, сър?

— Да, предайте им, че корабът трябва да бъде готов за пътуване, щом се върна от Англия. И пратете брашното е тях. В Ямайка ще го продадем по-изгодно, а с печалбата ще платим ремонта.

Джеймс се пресегна за чая и отпи глътка от освежителната напитка. Стомахът му стържеше, но благодарение на битката вечерята щеше да закъснее.

— Това ли е всичко, мистър Шърли?

— Не, капитане. — Първият помощник носеше още важни новини. — На кораба има доктор, сър. Казва се Бони.

Джеймс учудено повдигна вежди:

— Доктор? Той какво може да каже в своя защита?

— И той твърди, че бил отвлечен от друг кораб, сър. Качили го и повече не го пуснали.

— И друг път съм чувал подобни истории.

— Но нито веднъж да не е имал възможност да избяга? За цели деветнайсет години?

— Наистина звучи странно. — Джеймс се замисли и накрая се намръщи: — Доведете го на борда. Ще може да се погрижи за ранените. Но нето изпускате от очи. Искam по-късно да говоря с него.

— Да, сър. Освен това има и едно момче, сър.

— Момче? — Джеймс вдигна поглед и се облегна в стола си. — На колко години?

— Трудно е да се каже. Просто някакъв хлапак.

Джеймс започна да губи търпение.

— А *той* обясни ли какво прави на борда на пиратски кораб?

— Не, сър. Доколкото знам, не иска нищо и дори не е молил да го пуснем на свобода.

Джеймс въздъхна и разтри отока на рамото си. Каквото и да правеше хлапето на пиратски кораб, очевидно щеше да се наложи да се занимае с него отделно.

— Сигурно е много изплашен. Дайте да го видим, мистър Шърли.

Шърли се оттегли с поклон и Джеймс допи чая си, размишлявайки над стойността на пленения кораб. Винаги можеше да

го продаде, но един поглед към писмото, което бе получил в Ямайка преди отплаването, го наведе на по-добра идея.

„Мери Лори“ щеше да бъде чудесен подарък за неговата годеница.

Джеймс взе красиво изписания лист и повтори името на дамата. Лейди Оливия. Дъщеря на многоуважавания граф Фиг.

Годежът с аристократската щерка беше договорен от пълномощника му в Лондон. Това беше кулминацията на неговите амбиции и достоен жест към паметта на баща му. Макар и само моряк, Сет Ейвъри бе натрупал богатство от търговията с Индия. Парите му позволиха да купи благородническа титла на сина си. Ала заветната му мечта беше да види семейството издигнато сред истинската аристокрация.

След смъртта му Джеймс наследи достатъчно пари, за да изкуши дори граф. Само неговият собствен успех в плякосването на френски и испански кораби за короната му спечели рицарско звание още на двайсет и пет години. След революцията в американските колонии френските кораби започнаха да нападат британски съдове и пристанища. Джеймс скоро се убеди, че негово, величество Джордж Трети може да бъде учудващо признателен на хората, които защитаваха неговите интереси в открито море.

Джеймс стана капитан на кораб още на деветнайсет и оттогава не позволяваше да го сразят в битка. Едно поражение би означавало да загуби и всичко, което обичаше и познаваше. А паричните награди за превземането на вражески кораби бяха невероятни — и напълно достатъчни, за да си купи дъщерята на аристократ, ако не собствена графска титла.

Оливия. Шепнейки името ѝ, Джеймс се отпусна в стола и се опита да си представи образа на бъдещата си съпруга. Както винаги обаче въображението му се оказа недостатъчно.

Наред с другите важни дела, в едно писмо бе дал ясни указания на пълномощника си Пиърсън: *съпруга, дъщеря на аристократ, бащата да няма наследници, да има проблеми. Да бъде готов да омъжи дъщеря си по сметка при изгодни условия...*

Съдейки по това послание, Пиърсън бе изпълнил задачата си съвършено точно.

„Състоянието на негова светлост е претърпяло сериозни поражения заради склонността му към хазарта. Неговият пълномощник ме увери, че при други обстоятелства лорд Фиг никога не би позволил да свърже името си с човек, чието потекло съвсем естествено счита за по-нисше от неговото собствено...“ Това му бе писал Пиърсн.

Високомерието на графа разгневи Джеймс. Той предчувстваше, че това ще е един от недостатъците на подобен съюз. Напълно разбираемо бе, че един благородник ще гледа с презрение на човека, до когото се домогва за помощ. Освен това си даваше сметка, че роденият със синя кръв винаги ще смята останалите за по-нисши.

Но пък е мъж, затънал в дългове от глупост. Джеймс изсумтя с отвращение.

Не понасяше хазарта, поне не игрите на карти, макар че самият той цял живот бе поемал рискове. Всеки миг в открито море животът му можеше да бъде застрашен, без да брое опасностите в битките. Но не можеше да оправдае човек, който прекарва дните си в хвърляне на зарове и пилеене на семейното наследство.

Въпреки това бе очаквал от самото начало бъдещият му тъст да има някакъв порок. Кой, ако не един разорен прахосник, би изтъргувал дъщеря си за пари?

Картоиграч или не, лорд Фиг беше благородник без наследници. Тази връзка щеше да помогне на Джеймс и неговите синове също да се сдобият с титла. Той дочете писмото до края. Изглежда, лорд Фиг бе поставил доста смели изисквания към ковчежето му, но пълномощникът му се стараеше да договори по-изгодно споразумение. По-нататък Пиърсн даваше най-общо описание на лейди Оливия. Според човека на лорд Фиг тя „нямала повече от трийсет години“. Пиърсн очевидно считаше за необходимо да убеди Джеймс в красотата на годеницата му, защото бе останала стара мома. Ала Джеймс искаше от нея само да разбира естеството на този брак.

Нямаше намерение да изостави морето. Основната причина да търси брак по сметка бе, че не желае да се обвързва с емоционална връзка. Не искаше съпруга, която ще страда от неговите отсъствия. Същото бе преживяла майка му по време на дългите пътувания на баща му. Джеймс се надяваше, че лейди Оливия ще се радва на свободата, която ѝ предлагаше в замяна на своята собствена.

Тъкмо довършваше писмото, когато на вратата се почука. Отново беше мистър Шърли, но този път водеше и пленник.

Щом двамата влязоха, Джеймс забеляза младеж със светло лице, изпоцапано с кал, сажди и кръв. Намръщи се с отвращение. Дрехите на хлапака бяха изпокъсани и толкова огромни, че в тях мършавото му тяло изглеждаше съвсем дребно. Дълга сплъстена плитка се спускаше по гърба му. На мърлявото му лице бе изписано непокорство. Съдейки по миризмата, която бързо изпълни тясната каюта, младежът не се бе къпал от седмици.

Нещо в тази миризма — може би едва доловимата сладост или мускуса — го накара да настръхне, макар че бе прекарал години в компанията на немити мъже.

Джеймс се отърси от това усещане и се зае да огледа по-отблизо младежа. Най-малко желаше на кораба кисел моряк с пиратски навици. Но пък не можеше да остави такова младо момче да завърши живота си на бесилото.

Хлапетото едва му стигаше до раменете. Очите му бяха живи и обрамчени със светли мигли. Един поглед към ръцете и шията му увери Джеймс, че тялото на младежа е още недорасло и крехко. Зачуди се как е възможно такова беззащитно дете да оцелее сред екипаж от безмилостни убийци.

Джеймс понечи да заговори. В този миг обаче забеляза, че тънките китки на момчето са оковани във вериги.

Посочи към тях и рече:

— Необходимо ли беше да вземате такива мерки, мистър Шърли? — Надяваше се, че погледът му е достатъчно красноречив и ще даде да се разбере, че това му е неприятно.

— Момчето здраво се опъваше, сър, докато не му казах, че идваме при вас.

Изненадан, Джеймс се вгледа в лицето на пленника.

— Искал си да ме видиш ли, момче?

— Да, сър.

— И за какво?

За учудване на Джеймс хлапетото го измери с поглед от главата до петите, като обърна специално внимание на скъпата му перука, гладко избръснатото лице, мускулите на гърдите и подутината между краката

му. От това дръзко, любопитно оглеждане коленете му омекнаха. Той прибра крака.

— Отговори на капитана! — скара се Шърли и ядно смушка момчето в ребрата.

То бързо се опомни и на изчервената му физиономия изгря палава усмивка.

— Просто ей така, сър, без причина — измрънка и крадешком погледна Джеймс. — Искам само да те огледам по-отблизо, това е всичко.

Джеймс изненадано повдигна вежди. Обърна се към мистър Шърли с надеждата да получи обяснение, но първият му помощник изглеждаше, стъписан точно колкото него и само сви недоумяващо рамене.

Неочакваната проява на свенливост у момчето смути и Джеймс. Той се прокашля.

— Как се казваш?

— Джем.

— На колко години си, Джем?

— На деветнайсет, струват ми се.

— *Струва ми се* — автоматично го поправи Джеймс и изсумтя. Гласът на момчето беше твърде тънък, за да принадлежи на деветнайсетгодишен момък. Освен това очевидно още нямаше мъх по бузите.

— Страхувам се, че голобрадата ти физиономия те издава — рече Джеймс. — Каква е истинската ти възраст?

Джем сбърчи чело.

— Не ти ли казах вече, кап'тане?

— Как смееш да говориш така с капитана! — Шърли замахна да шамароса още веднъж момчето, но Джеймс го спря.

— Няма нищо, мистър Шърли. Момчето може да не знае. Как се озова на „Мери Лори“, Джем?

— Нямам представа, кап'тане. — Хлапетото съвсем се смути. — Май че живея на него, откакто се помня.

Изглеждаше искрено, но бе невъзможно да говори истината.

— Помисли си, момче — рече строго Джеймс. — Не може да не помниш кога си се качил за пръв път на борда. Какви са родителите ти?

— Родители ли, сър? — Джем притеснено се размърда.

Джеймс беше на път да изгуби търпение.

— Родители, Джем. Майка ти и баща ти. Хората, които са ти дали живот.

Джем като че ли се отпусна с облекчение.

— О, нямам си нито един, кап'тане.

— Казва се капитан, а не кап'тан.

— Щом казваш, сър. — Момчето изглеждаше изненадано.

Джеймс хвърли озадачен поглед към Шърли, но помощникът бе твърде объркан, за да му помогне.

Чувстваше се прекалено уморен и гладен, а сега вече и твърде раздразнен, за да продължава този безсмислен разговор с момчето. Очевидно то беше или ужасен лъжец, или оглупяло от глад. Не бе възможно да живее с пиратите повече от десет-единайсет години, дори и корабът му да е бил пленен тогава. А в такъв случай трябваше да помни кога се е случило, освен ако не беше слабоумно.

Джеймс го погледна разочаровано, но изражението на Джем показваше, че той напълно е забравил въпроса. Гледаше втрещено накъдрената перука на капитана и несъзнателно ровеше с пръсти собствената си омазана коса.

И по някаква необяснима причина Джеймс усети непозната топлина от този поглед.

Той отново се прокашля и рязко се изправи.

— Имаш ли да ми казваш нещо, хлапе?

Джем се сепна, сякаш току-що са го хванали да наднича в някой бордей. Накрая обаче се ухили безсрамно като гаменче.

— Просто си един такъв чистичък, кап'тане. Никога не съм виждал човек като вас, капитане — бързо се поправи момчето, като забеляза шокираната физиономия на Джеймс.

Мистър Шърли изсумтя и едва не прихна да се смее.

Джеймс усети, че се изчервява до уши.

— Стига толкова, момче. — Шърли се бе съвзел и сега яростно дръпна веригата на пленника. — Какво да правим с него, сър? Да го пратим ли в Кингстън с другите негодници?

Джем внезапно пребледня. Погледна отчаяно към Джеймс.

Самият капитан още не беше сигурен какво да прави с момчето.

— Нека да помисля малко, мистър Шърли. Ще ти дам отговор, преди „Мери Лори“ да отплава. А дотогава Джем може да остане при втория на вахта. Това е — рече той и им обърна гръб.

— Слушам, сър.

— А-а, капитане, сър?

Джеймс вдигна глава от бюрото си и откри, че момчето пак го гледа втренчено. Под пластовете мръсотия още си личеше, че е бледо като платно.

— Какво има, Джем?

— За мистър Бони, сър. Докторът на Шарки. — Джем заигра нервно с въжето на кръста си. — Какво ще правиш с него, сър?

— Още не съм решил. — Джеймс не беше свикнал да го разпитват затворниците му. Канеше се да отпрати момчето, когато то се изпъчи в целия си миниатюрен ръст.

— Ако мистър Бони замине с другите, и аз тръгвам с тях.

— Аз ще кажа какво ще стане и с двама ви — напомни му Джеймс, но се заинтригува. Това хлапе беше пълна загадка. Същото се отнасяше и за доктора. — Много ли си привързан към този мистър Бони?

Джем объркано сбърчи чело.

— Привързан ли, сър?

— Да. Обичаш ли го? — Джем като че ли продължаваше да не разбира, и Джеймс нетърпеливо рече: — Има ли някаква причина да те е грижа какво ще се случи с този доктор?

Джем отмести поглед настрана, сякаш въпросът го бе смутил.

— Само не искам да му се случи нещо лошо, това е.

— Но той е бил от вашия екипаж, нали? Защо трябва да пощадявам някой от вас, пиратите? — Джеймс се надяваше, че ще получи отговор поне на този въпрос.

Джем се сви.

— Ами — и... да, сър... и не, сър. Истина е, че той е на „Мери Лори“, откакто се помня, сър, но не е бил пират. Нивга не се е бил, кап'тане.

— Никога.

— Не, сър, ни веднъж!

Развеселен, но и раздразнен от собствената си реакция на грешките му, Джеймс се предаде. Защо трябваше да позволява на това

хлапе да го занимава? Защо поправяше неграмотната му реч, след като не си правеше такъв труд със своя екипаж? За моряшкия живот, преминаващ поравно в затвора „Нюгейт“ и в открито море, граматика не трябваше.

Представи си бегло Джем в затвора, и това го смути. Той дрезгаво рече:

— Добре. Ще ти повярвам, че мистър Бони никога не е участвал в нападения. Така ли е?

— Да, сър. Ама какво ще правиш с него, кап'тане?

Джеймс въздъхна и потри чело.

— Престани, момче! — скастри го първият помощник. — Не разбра ли, че капитанът още не е решил? Затваряй си устата, да не ти я затворя аз!

В синьо-зелените очи на Джем обаче проблесна решителност. Той скръсти предизвикателно ръце на гърдите си и впери поглед в Джеймс.

Като видя тази дръзка реакция на заплахите на Шърли, на Джеймс му стана ясно как е оцеляло момчето. *Може да е дребен и мускулите му да са крехки, но отвътре е жилиав като стомана.*

Шърли повлече момчето навън, но Джеймс му извика да спре. Без да се замисли, направи знак на помощника си да свали оковите на пленника. Сетне рече сериозно:

— Джем и мистър Бони ще дойдат с нас в Англия. Може да наредите на „Мери Лори“ да потегля. — Престори се, че не забелязва явното облекчение на момчето, макар че то му достави необичайно удоволствие.

Макар мърляво и неграмотно, хлапето притежаваше качество, на което той много държеше. Джем беше предан.

— Слушам, капитане — въздъхна мистър Шърли. — А каква работа да му възложи? Твърде е хилав, за да го пратя на палубата.

Джеймс помисли и каза:

— Може да ми стане стюард.

Джем се ококори и разтревожено попита:

— Това значи ли, че ще спим при теб?

— Слава богу, не. Ти ще спиш — спиш, а не спим — в бака при другите от екипажа. Но когато си на работа, ще стоиш наблизко и ще изпълняваш заповедите ми, без да питаш. Ясно ли е?

— Да, сър! — рапортува Джем и изпъна гръб като войник. — Без да питам, капитане! А заповедите какви ще са, капитане?

Джеймс едва не се разсмя. Оказа се прав за нрава на момчето. Ала трябваше да го държи изкъсо от самото начало, защото в противен случай щеше да изгуби контрол над хората си.

Затова се сдържа и рече:

— Това не е твоя работа, моряко. Сега можеш да вървиш. Мистър Шърли ще ти намери хамак. Утре ще се явиш пред мен, но след като се изкъпеш.

— Да се изкъпя? — Джем изглеждаше уплашен.

— Точно така, ще се изкъпеш. И хубаво ще се изтъркаш с гъбата.

— Че защо ми е, капитане?

— За да махнеш тази смрад.

Джем премигна, сякаш го бяха ударили, и очите му помръкнаха.

А Джеймс изпита неловкото чувство, че е бил груб с него.

— Извинявай, момче. Но се съмнявам, че изобщо си виждал сапун, откакто си се родил. А не мога да те оставя да се разхождаш из каютата ми, вмирисан на кочина. Освен това ще имаш нужда от чисти дрехи. Погрижете се домакинът да му даде нов комплект, мистър Шърли.

— И тъй ще стана чист и спретнат като теб? — попита Джем.

Мистър Шърли посегна да го плесне за нахалството, но момчето ловко се измъкна от шамара му.

— Ще стана ли, сър? — упорстваше то.

— Почти, Джем. — Не можеше да разбере защо хлапето толкова се възхищава от хигиената му. Това го караше да се чувства неловко. Ала не можеше да му позволи да тръгне по грешен път, затова кимна набързо и го отпрати.

— Мистър Шърли — повика той помощника си, след като момчето излезе. — Искam да съблечете Джем и да изхвърлите тези вмирисани дрехи зад борда. Поръчайте на Кук да го изкъпе с дъждовна вода, за да се разпени сапунът. И ако имате нужда от помощ, повикайте помощниците на боцмана да ожулят този разбойник от главата до петите.

— Слушам, сър.

— И нека да го проверят за въшки — добави Джеймс. — Изобщо хубаво го прегледайте.

2

Ани не можеше да повярва на късмета си. Както вървеше по централната палуба я обзе такава радост, че скочи и се залюля на едно провесено въже.

Ето че нямаше да я изпратят да гние в затвора с другите пирати. Щеше да остане свободна на борда на „Флаинг Суон“ под трите му високи мачти и платната, които сякаш опираха облаците. Океанският бриз изпълни ноздрите ѝ с богатия си, солени аромат и тя вдъхна с пълни гърди.

Щеше да стане стюард на капитанската каюта, а мистър Бони щеше да бъде в безопасност.

Макар че още ѝ бе мъчно за „Мери Лори“ и екипажа му — особено за капитан Шарки — Ани открай време предчувстваше, че съдбата ще я отведе на друг кораб. Твърде много пирати бяха идвали и заминавали пред очите ѝ. Знаеше, че един ден ще дойде и нейният ред. Със страх бе очаквала мига, в който Шарки ще побеснее и в пристъп на ярост ще я изрита, както бе правил с много други от хората си.

На косъм се разминаха с участта на останалите пирати. Тя бе толкова ужасна, че двамата с мистър Бони трябваше да бъдат благодарни. Дори не бе мечтала да вземе мистър Бони със себе си, макар че не можеше да си представи как би могла да живее без него.

Ала точно когато най-малко очакваше, намери подслон за себе си и за него. Поне за известно време щеше да диша по-спокойно. Винаги щеше да бъде принудена да се подчинява на някой капитан, освен ако един ден сама не станеше такава. Достатъчно бе само да се издигне до първи помощник, и щеше да може да защитава мистър Бони. Нищо друго не я плашеше така, както мисълта, че може да го изгуби.

Всичките ѝ страхове изчезнаха. С леко сърце тя последва мистър Шърли към спалните помещения на екипажа. Те бяха обградени от оръдията на кораба. Там той ѝ намери хамак и ѝ показа къде да го окачи. После я заведе в кухнята.

Там двамата с готвача — здравеняк с дървен крак — се засуетиха около някаква огромна каца и сякаш забравиха за присъствието ѝ. Ани предположи, че се канят да накиснат осолено говеждо за идния ден, защото напълниха съда със скъпоценна дъждовна вода от варела. Изглежда, нямаха нужда от нейната помощ, и тя скоро се разсея.

Капитанът — казваше се Ейвъри — ѝ се стори още по-страховит отблизо. Лицето му беше сурово и непроницаемо. Снажното му тяло едва се побираше в огромния дървен стол. Мускулите му изпъваха тясната униформа, а каква издутина се забелязваше на слабините му. Ани можеше да го сравни по великолепието само с кораб, гордо опънал платна на вятъра. Кърпата на загорелия му врат беше обшита в коприна — лукс, който бе виждала само у мистър Бони. Капитанът носеше и елегантна перука от истинска човешка коса, привързана с черна копринена лента.

Когато я доवлякоха в каютата му и той се изправи пред нея в целия си блясък, Ани изпита необичайно смущение. Веднага зарови пръсти в рошовата си плитка. После капитанът се отврати от миризмата ѝ и тя едва не избяга. Хората около нея рядко посягаха към сапуна, с изключение на мистър Бони и капитан Шарки. Но дори мистър Бони не носеше такава хубава перука като неговата. Зачуди се каква ли е косата на капитан Ейвъри. По време на атаката той беше гологлав. Доколкото забеляза, бе късо подстриган и кестеняв.

Много ѝ се искаше да зърне истинската коса на този капитан и ако може, да разгледа тялото му. Не се съмняваше, че гърдите и раменете му ще се окажат силни като котва. Гладката му стегната кожа сигурно беше бяла като бричовите, които покриваха мощните му бедра. В тези прилепнали панталони членът му изглеждаше огромен.

Ани бе виждала не един гол мъж през живота си. Сега ѝ стана любопитно къде ли ще се класира капитан Ейвъри.

Все пак щеше да има проблем с принудителната баня. Трябваше да измисли как да се отърве от нея. Ала нямаше представа как ще успее да се преоблече на този кораб.

Можеше да се къпе в морето с дрехите. Умееше да плува по-добре от всеки мъж. Но дори да се потопеше във водата, пак трябваше да намери къде да пристегне гърдите си и да свали прокъсаните си панталони. Мистър Бони щеше да ѝ помогне да намери някое тайно място. Щом той беше на борда, тя нямаше от какво да се страхува.

— Хайде, момче — повика я мистър Шърли, — време е да сваляш тези дрипи.

Ани се стресна и видя, че мистър Шърли и готвачът я гледат многозначително, скръстили ръце на гърдите си.

— Събличай се, както майка те е родила, и скачай в коритото. Тъй заповяда капитанът.

Ани огледа сериозните им физиономии, после премести поглед към пълната каца и пребледня. Как щеше да се изкъпе гола?

— Не, сър. На мен и морето ми стига.

Тя направи крачка назад към коридора, но мистър Шърли и готвачът се втурнаха след нея и бързо ѝ препречиха пътя към бягството.

— Рекох, че капитанът тъй заповяда. А сега влизай в кацата.

Ани усети предупреждението в гласа му. Тонът му казваше: „Изпълнявай, ако не искаш да отнесеш един здрав пердах.“ Само че тя не можеше да се съблече гола. В никакъв случай. Не и след като Шарки ѝ каза онова!

Мистър Шърли се хвърли към нея и готвачът я хвана. Ани пхна ръка в панталоните си.

— Капитане, елате бързо!

Джеймс скочи от стола си. Навън бе избухнала някаква разправия: чуваха се ядосани гласове, викове и проклетия, дори един приглушен трясък. Имаше доверие способността на мистър Шърли и другите офицери да укротят екипажа. Ала сега съжали, че им бе позволил да раздадат рома на моряците. Явно още бяха превъзбудени от битката и алкохолът съвсем ги разбунни.

— Кой глупак го направи? — попита той Кребс, когато излезе на палубата. — Хари Сайкс или Търпин Браун?

— Един от новите, сър.

— По дяволите! Трябваше да се досетя. — Джеймс тръгна към спалните на моряците, откъдето идваха виковете. — Струва ми се, че предупредих мистър Шърли да не ги изпуска от очи.

Кребс забърза след него с късите си крака.

— Ама те са под контрол, капитане. Заключени са долу в трюма! Джеймс го погледна през рамо, без да забавя крачка.

— Какви ги говорите, мистър Кребс? Казахте, че е един от новите, а сега ми твърдите, че били заключени?

— Да, капитане, но...

Кребс не успя да довърши. Щом излязоха пред кухнята, цялата грозна картина се разкри пред очите им.

Притиснал окървавена кърпа на рамото си, мистър Шърли се пържеше за една гредка и крещеше заповеди на хората си. Готвачът седеше на палубата, закрил с ръце очите си. От пръстите му капеше кръв. И сякаш това не стигаше, половината от втора вахта се буташа и налагаха на вратата на кухнята.

Джеймс си проправи път в тълпата.

— Какво, по...

— Кап'тане! — Звънливият глас на Джем се извиси над останалите крясъци.

Джеймс разбута с лакти моряците и надникна през главата на боцмана.

В центъра на кухнята клечеше Джем, сгушен до печката. В едната си ръка стискаше кама, а в другата — сатър. И двете остриета бяха потънали в кръв. Между зъбите му имаше трети нож, който издрънча на пода, щом си отвори устата.

Навсякъде беше разплискана вода, порозовяла от кръв.

— За бога, Джем, какво става тук?

Свирепият вик на Джеймс, изглежда, изобщо не стресна момчето. То разцъфна в усмивка:

— Ами, кап'тане, слава на всевишния, че дойде.

— Джем! — Джеймс едва овладя гнева си. Скара се на боцмана да му направи път и той неохотно се подчини. Застана на прага, решен да открие повода за кавгата, преди да раздаде правосъдие.

— Какво става тук? — попита той с тон, който трябваше мигновено да успокои духовете.

Джем се изправи. Въпреки радостния му привет момчето беше бледо като платно и очевидно изплашено. Като че ли малко се успокои, щом стана, но продължаваше да стиска ножовете.

— Аз само се защитавах, капитане.

Шокиран и ядосан, Джеймс се обърна към екипажа си.

— Кой нападна това момче?

Шърли се обади плахо:

— Просто изпълнявахме заповедите ви, капитане. Опитяхме се да го изкъпем.

Джеймс погледна отново Джем.

— Истина ли е?

За негово учудване Джем кимна с изражение, което издаваше възмущението му.

— Да, сър, но те искаха да ме съблекат, сър!

Джеймс въздъхна с облекчение. Явно просто не се бяха разбрали. За щастие не ставаше въпрос за злина от страна на екипажа му. Тежко щеше да приеме мисълта, че някой от хората му ще навреди на хлапето.

— И какво толкова? Трябва да те съблекат, за да те изкъпят. Аз лично наредих така.

Джем се ококори. Стисна още по-здраво ножовете и отстъпи към печката.

— Не, сър — яростно поклати глава той. — Никой не може да ме съблича.

Джеймс смръщи чело:

— Защо не? Сигурно и друг път си свалял дрехите си.

Джем пак поклати глава. Този хулиган положително щеше да му навлече повече неприятности, отколкото си струва. Джеймс вече губеше търпение.

— Ето че вече знаем защо смърдиш така. Явно не си виждал сапун през живота си.

— Не е вярно! Редовно се къпя! Но в морето, и то с дрехите!

— Само че това не е достатъчно. Занапред ще се миеш с дъждовна вода и без дрехи. Имаш късмет — обикновено не разполагаме с толкова много вода на борда. А погледни колко си прахосал.

Колкото повече се ядосваше Джеймс, толкова по-бледо ставаше хлапето. Накрая се изчерви.

— Няма! Не можеш да ме накараш!

Джеймс стисна юмруци. Нямах да търпи някой да се опъва на заповедите му. Вече чуваше ропота на моряците зад гърба си. Само железната дисциплина му спасяваше кожата от тези негодници. Усещаше, че момчето няма да се предаде лесно, но не искаше екипажът му да става свидетел на борбата.

— Всички да се връщат по местата си — нареди той. — Димс, Тейлър. — Повика помощниците на боцмана, които не бяха успели да хванат момчето. — Помогнете на тези хора да стигнат до отделението за болни.

Шърли се изправи и рече с треперещ глас:

— Разрешете ми да се оправя с него, капитане. С момчетата можем да му скочим отгоре и да го хвърлим през борда.

Джеймс спести грубите думи, които напиреха на езика му. Можеше да се престори, че не забелязва грешката на човек, чиято ръка е разпорена до рамото.

— Не мисля така, мистър Шърли. Ще се справя и сам.

— Но, капитане...

— Достатъчно! Каквото и да говорите за младежа, той поне доказва, че го бива в бой. — Той хвърли такъв поглед на хората си, че те до един се изчервиха. — Махайте се.

Палубата се опразни. Джеймс не изпускаше Джем от очи. Подозираше, че може да го нападне, макар че после щеше дълбоко да се разкайва за постъпката си. Сигурно бе, че момчето е обучавано да си служи с оръжие. Искеше да провери не може ли да насочи уменията му към по-полезни цели.

— Откъде взе този нож? — попита той.

— Мой си е, капитане. Пазим го в панталоните.

Необичайно раздразнен, Джеймс го скастри:

— *Пазя го в панталоните.*

— А-ха, и ти ли имаш нож? — Джем погледна издутината на слабините му и кимна: — Значи това криеш там.

Джеймс отново изпита онова необяснимо усещане, което го бе накарало да се изчерви преди малко. Въздъхна дълбоко.

— Не, малък проклетнико — рече той. — Нямах това предвид. Опитвах се да те науча да говориш правилно. Макар че един господ знае защо го правя! Джем, *свали най-сетне тези ножове!*

— Не, сър. Още не мога, сър.

— За бога, Джем, трябва да ми се подчиняваш! Също и на мистър Шърли. Чу го какво каза. Исква да те хвърли зад борда.

Джем се ухили безгрижно.

— Твърде хубаво, капитане. Тъкмо ще мога да се изкъпя, както си зная, и да ти стана стюард в каютата.

На Джеймс му се прииска да го удуши, но в същото време го напуши смях. Разтърси глава, за да пропъди тези объркани чувства.

— Няма да станеш. Не и докато не се изкъпеш както трябва.

— Значи не мога да ти бъда стюард в каютата? — Разочарованият поглед на Джем беше направо нелеп.

— Не. Ако искаш да ми служиш, трябва да се къпеш. Иначе няма да разреша.

Джем тъжно поклати глава.

— Е, щом е така, няма да съм стюард.

Ясно. Нямаше да се предаде. Уморен от безсмисления спор, Джеймс си каза, че нищо не може да направи. Ако позволи на момчето да се размине без наказание, на кораба щеше да настане хаос и метеж. Екипажът му беше сравнително добър, но той не се заблуждаваше за нрава на хората си. Страхът към мистър Шърли трябваше да се поддържа с камшика на боцмана, а неговите собствени заповеди не подлежах на обсъждане.

Трябваше да пречупи момчето, макар че мисълта да му причини болка не го радваше особено. Той се обърна да повика подкрепление.

— Капитане? Къде отиваш?

Джеймс отвърна троснато:

— Да повикам помощ. — Хвърли поглед към момчето и като видя изумената му физиономия, добави по-спокойно: — Не можеш вечно да ми се опъваш, момче. Умееш да се биеш, но на борда имам няколко зли побойници. А и аз не съм непохватен с ножа.

Джем посърна. Олюля се, но се хвана за печката, за да не падне.

Джеймс внезапно осъзна, че момчето е на път да рухне. Прокле се, че не бе забелязал по-рано това. Разбира се, то беше на границата на силите си. Цяла сутрин бе водило отчаяна битка, сетне го заключиха без храна в трюма, а накрая го изведоха навън, без да знае какво го чака. Отгоре на всичко току-що бе преборило двама мъжаги — три пъти по-едри от него — и бе устояло на разярените помощници на боцмана.

Джеймс пристъпи към Джем и протегна ръка към оръжията.

— Хайде, хлапе. Предай се...

Ала застина на средата на крачката. Джем бе вдигнал камата към собственото си гърло.

— Не! — Потресен от реакцията на момчето, Джеймс вдигна ръце. — Не го прави, Джем! Дай да поговорим.

— Аз вече ти говорих, капитане. — Гласът му трепереше, но беше решителен. — Няма да се събличам заради никого. Не и след онова, което ми каза капитан Шарки.

Джеймс се сепна. Изглежда, момчето не разиграваше капризи, а изпитваше истински ужас.

— Какво ти е казал Шарки, момче?

— Каза... — Джем преглътна, преди да продължи, — каза, че по-добре да си прережа гърлото, ако трябва да си свалям гащите.

— Какво? — Джеймс съвсем се обърка. — И защо, за бога?

— Защото всеки моряк на борда щял да поиска да си вкара ръжена в мен.

Джеймс не повярва на ушите си.

— Какво да си вкара?

Джем го погледна изумен и неочаквано замахна към слабините на Джеймс.

— Ами ръжена, капитане, нали знаеш? Онова, дето ти стърчи.

Джеймс се оказа твърде близо до хлапето. Ножът почти го докосна. Той подскочи стреснат и се предпази с две ръце.

— От всичко... — Той невъздържано изруга. — Знам какво имаш предвид, момче! Няма нужда...

Джем се ухили.

Рязката промяна в настроението му съвсем разгневи Джеймс.

— Трябва да знаеш, мръсноко, че няма да търпя подобно поведение на моя кораб! Всеки моряк, който дръзне да помисли за такова престъпление, ще бъде бит с камшици до смърт. Хората ми добре знаят това!

Усмивката на Джем повехна. С облекчение, но все още недоверчиво, той попита:

— Истина ли говориш, кап'тане?

— Разбира се, че говоря истината! — Джеймс бе изтърпял вече твърде много. Стигаше, че загуби толкова време с този негодник. Но това, че упорството му щеше да остане безнаказано направо го разяри.

— Нямам представа какви разбойници е имал Шарки на кораба си, но можеш да бъдеш сигурен, че екипажът на един английски джентълмен е нещо съвсем различно. Аз...

— А ти откъде знаеш?

Въпросът го свари неподготвен.

— Моля? — попита Джеймс с леден глас.

— Питам ти откъде знаеш, капитане? Откъде знаеш какво става долу?

— Аз... ами... — За свое неудоволствие Джеймс усети, че всеки момент ще избухне. Истината бе, че половината от екипажа му беше събрана от изметта на Англия, както ставаше с всеки кораб. Вероятно имаше много малка разлика между неговите хора и тези на Шарки. Но да се подозира, че на кораба му се извършват такива неща, при това без неговото знание, го докарваше в особено опасно настроение.

Малкият дявол продължаваше да го гледа и сякаш не му вярваше. Намигна му многозначително, без да изпуска ножовете си.

— Съвсем същото е, както ми каза капитан Шарки, капитане. Не можеш да знаеш всичко, което става на кораба.

— Аз си познавам хората.

— Наистина ли? А онези, дето ги взе от Шарки? Сигурен съм, че те ще ми налетят.

Мрачни чувства връхлетяха Джеймс.

— Откъде знаеш?

Джем се ококори учудено:

— Нали ти обясних! Шарки тъй ми каза.

Джеймс разтри очи.

— Значи така? Отказваш да се къпеш, защото не искаш да се събличаш пред хората ми. Страх те е?

Джем кимна. Джеймс усещаше, че каквото и да говори, няма да го убеди. Може би след време момчето щеше да свикне с екипажа и да се почувства по-добре — може би тогава щеше да преодолее и неоснователния си страх.

Джеймс измърмори няколко проклетия по адрес на Шарки и долните подлеци в екипажа му. Ала знаеше, че е загубил спора. Хлапетото беше прекалено изтощено, за да се вразуми. И в това нямаше нищо чудно, като се има предвид какво бе преживяло. Самият той бе забелязал колко е уязвим Джем и се чудеше как бе оцелял. Най-вероятно с чист инат.

— Добре, момче — рече той уморено. — Няма да те карам да се събличаш пред моряците ми. — Сърцето му подскочи, като видя какво

облекчение изпита хлапето. — Но ще се къпеш. И ще носиш чисти дрехи.

— Ама как, капитане? — Джем пак вдигна ножа.

— Имаш честната ми дума — отвърна Джеймс. Изглежда, това не означаваше нищо за момчето, защото то не се успокои, докато той не му обясни. — Можеш да се къпеш сам тук, в кухнята. Напълни кацата с вода и пусни резето. Никой няма да може да влезе, докато си вътре.

Той посочи парчето сапун, което бе паднало на пода в суматохата.

— Вземи това, намокри го и се изтърчай навсякъде, докато направи хубава пяна. После се изплакни в кацата. Искam да си измиеш главата, особено ушите. Не забравяй ноктите, между пръстите на краката и бузите — също и ръжена, или както там му казваш.

— Добре, добре, сър! — Независимо от умората, Джем отново сияеше. — Знаех си, че ще уредиш работата, като дойдеш.

Това доверие развълнува Джеймс, макар че го бе извоювал с мъка. За да скрие чувствата си, той рече строго:

— И гледай повече да не налиташ с ножа на момчетата ми. Разбрано?

— Да, сър.

Джеймс се обърна да си върви, благодарен, че хората му не са тук да го видят как подскочи от онази кама.

— И Джем...

— Да, сър?

— Ще изпратя някой моряк да ти донесе дрехи. Като се съблечеш, отключи вратата и остави дрипите си навън. Трябва да ги хвърлим през борда.

— Да, сър!

— Освен това трябва да почистиш тази мръсотия.

— Слушам, сър.

За облекчение на Джеймс Джем повече не възропта срещу неговите нареждания. Всъщност срещу само две от трите, които му даде.

Когато излезе на палубата, над океана бе извил вятър. „Флаинг Суон“ се носеше по водата с опънати платна. Джеймс вдиша дълбоко свежия бриз, за да прочисти главата си. Болката в изтръпналия врат го накара да осъзнае колко много се бе разтревожил.

Обърна глава точно навреме, за да види как „Мери Лори“ изчезва зад хоризонта на път за Ямайка. Вече е късно да отпратя хлапето, помисли си той и усети необичайно гъделичкане в стомаха.

Не можеше да определи какво чувства. Въпреки проблемите трябваше да признае, че не съжалява, задето остави Джем на кораба. Хлапето беше умно, с набито око. Беше смело, освен това и предано. Положително щеше да бъде голямо предизвикателство да направи от него образцов моряк. Ако се научеше да се подчинява, можеше да стане добър член на екипажа.

Джеймс се качи по стълбата към малката палуба. Приблужи се до руля и отпрати кормчията:

— Аз ще поема оттук нататък.

Морякът се отдалечи в другия край на палубата, за да не смущава усамотението на капитана. Джеймс леко хвана руля в две ръце. Усещаше всеки удар на вълните в корпуса, всеки порив на вятъра в платната. Нищо друго не го успокояваше така, както да води собствения си кораб по гладкия като чиния океан. Дори и след двадесет години по моретата за него бе наслада да чувства бриза в косите си и да знае, че корабът се подчинява на всяко негово движение.

Случката в кухнята го разстрои силно. Момчето можеше да си пререже гърлото. Ако го бе сторило, нямаше да бъде първият случай на негов кораб. Дългото плаване често довеждаше моряците до пълно отчаяние. Но ако хлапето се бе самоубило, Джеймс щеше да вини себе си.

— Капитане? — Главата на Шърли се появи от стълбите, последвана скоро и от останалата част от тялото му. — Какво му беше станало на онова хлапе?

Джеймс изчака първия си помощник да дойде до руля.

— Беше изплашен.

— Изплашен от една каца с вода? Как ли не!

Джеймс поклати глава, питайки се доколко може да му разкаже истината. Мистър Шърли все пак бе получил удар върху честта си, а и върху тялото. Затова Джеймс реши, че е най-добре да му признае

всичко. Иначе нямаше да може да възстанови реда и хармонията сред екипажа.

— Не съвсем — обясни Джеймс. — Изглежда, са го сплашили, че ако си свали панталоните, рискува да го нападне някой моряк.

— Имате предвид да му налетят? — Шърли почервения от гняв. — Аз тъй ще му налетя, ако...

— Мистър Шърли, самозабравяте се! — Джеймс се изуми от злобната реакция на помощника си. Той очевидно не можеше да види смешното в цялата история. — Трябва да помните, че Джем е водил див живот. По-див от обичайното за другите моряци. Ще му трябва известно време да се убеди, че тук имаме по-различни обичаи.

Внезапно обаче го обзе тревога. Ами ако момчето говореше от собствен опит? Липсата на спомени и необяснимият му ужас бяха най-малкото странни. Ами ако някой от моряците на Шарки го е изнасилвал?

Джеймс направи знак на кормчията да хване руля.

— Мистър Шърли, искам веднага да доведете доктор Бони в каютата ми.

— Да, сър. Той ми превърза раната. Свърши много добра работа, просто да не повярва човек.

Джеймс го изглежда:

— А разказахте ли му кой ви е наранил?

— Да, сър.

— И той какво ви отговори?

Шърли почеса прошарената си коса.

— Нищо не рече, сър. Само попита да не би момчето да е пострадало. Като му казах, че не е, той сякаш се успокои. Това беше.

Джеймс кимна, ала мислите му бяха объркани. Това приятелство между доктора и момчето може би не беше съвсем нормално. Мъжете ставаха неспокойни далеч от брега. При липсата на женски ласки, някои от тях бяха склонни да потърсят утеха в друг младеж.

Дали беше така и с Джем? Може би надуваше нещо нездраво в него? Може би носът му бе доловил мириса на незаконен секс и се опитваше да го предупреди?

Проклет щеше да е, ако позволи подобно нещо на кораба си. Освен че го отвращаваше, такава връзка щеше да доведе и до брожение сред екипажа.

— Пратете ми Бони — мрачно нареди той. — Ще го чакам в
каютата си.

3

Ани се подчини на новия си капитан и отново напълни кацата с вода от варелите. Един от моряците ѝ донесе нова домашнотъкана риза и чисти панталони.

Затвори и съблече пропитите си с мръсотия дрипи. Сетне откrehна вратата, хвърли ги навън и здраво залости резето. Около гърдите ѝ бе пристегнато дълго парче плат. Трябваше да го запази, докато мистър Бони ѝ намери ново. Това беше откъснато от рокля, която намери в плякосаните ракли на някакъв капитан. Един от пиратите ѝ обясни, че това е женска дреха. Разбира се, той нямаше никаква представа за какво се кани да я използва Ани. Само мистър Бони и Шарки бяха посветени в тайната ѝ. Капитанът обаче не повдигна втори път въпроса, след като я предупреди да не си сваля гащите.

Ани се съблече и влезе гола в кацата. Водата беше толкова чиста, че ставаше за пиене. Потопи се до шия с блажена въздишка. Ако така си живееше на „Флаинг Суон“, тя нямаше нищо против. Дори гърдите ѝ доставяха удоволствие, а тя цял живот ги бе ненавиждала. Така и не разбра защо ѝ създаваха такива проблеми. Другите моряци изобщо не забелязваха своите гърди.

Сега обаче те плуваха в прохладната вода, гъделичкани от всяко раздвижване на повърхността. Беше чудесно усещане.

Тя се облегна на дървения ръб на кацата и остави водата да гали бедрата ѝ. Колкото ѝ да обичаше морето, соленият му допир никога не ѝ бе доставял такава наслада. Затвори очи и се отдаде на това прекрасно усещане. Ала изведнъж в мислите ѝ изникна зловещ образ.

Капитан Шарки.

Мъртъв... заради нея?

Ани преглътна, но гърлото ѝ бе пресъхнало. В миг на слабост очите ѝ се напълниха със сълзи. Почти ѝ бе невъзможно да си представи как ще живее без капитан Шарки. Той беше такъв огромен и свиреп. Гневеше се, както подхожда на истински пират. Разбира се,

беше пердашил и нея, дори я връзваше на палубата. Понякога беше толкова жесток, че ѝ се искаше да му забие ножа в гърлото. Но поне никога не я бе налагал с камшик.

А имаше и случаи, когато другите пирати не можеха да ги видят. Тогава той я потупваше приятелски по рамото или по бузата.

Борейки се със сълзите, Ани си напомни, че капитан Шарки не би искал от нея да го оплаква. Двамата бяха виждали толкова много пирати да идват и да си отиват, че не си губеха времето да скърбят за загубата им — дори когато ставаше въпрос за приятел. Ако тя беше умряла, капитан Шарки щеше да хвърли трупа ѝ през борда, без изобщо да се обърне след него. Така че защо се чувстваше толкова зле заради него?

На кораба на капитан Ейвъри щеше да бъде съвсем различно. Палубите бяха чисти. Капитанската каюта беше много спретната. Самият капитан също изглеждаше различен. Не можеше да си го обясни, но когато го чуеше да крещи с дълбокия си глас, ѝ се искаше да се доближи до него. А щом лицето му се изопнеше от гняв, нещо в нея се разтапяше.

Две капки се отрониха изпод клепачите ѝ. Ани се почувства изумена и засрамена. От бебе не беше плакала. Щом се разцивряше от най-обикновен бой с ножове, то капитанът сигурно щеше да я прати на брега. Страхът, че може да я хвърлят да гние в някое пристанище, я накара да се изправи и да хване сапуна.

Ожесточено затърка кожата си. Не след дълго цялото ѝ тяло потъна в пяна и трупаната с години мръсотия изчезна. Зарадвана, тя мина със сапуна за втори път по някои места: гърдите, мишниците и онова място, където би следвало да има мъжки член. Естествено не разполагаше с такъв, но капитанът никога нямаше да го разбере. Представи си, че сега ухае тъй приятно, както онези виолетови цветя от тропическите острови.

Забеляза, че следите от стегнатите превръзки са почти заличени. Облегна се назад и затвори очи. В главата ѝ се появи образът на капитана и от слабините ѝ плъзна руменина, която скоро заля и гърдите ѝ. Усещането я изненада, но пък цялото къпане беше необичайно за нея. Знаеше, че трябва да излиза и да се захваща за работа, но водата беше толкова приятна, а тя — така изтощена. Главата

й се отпусна на ръба на кацата. Люшкането на кораба раздвижваше водата напред-назад по гърдите й като вълни по скалите...

Джеймс крачеше из каютата си и се готвеше за срещата с доктора. Никога не се бе сблъсквал с такава ситуация. Отдавна бе приел, че пороците на моряците му са техен личен проблем, докато не заплашват кораба. Но в този случай трябваше да защити едно момче.

— Искал сте да ме видите, капитан Ейвъри — колебливо се обади някой и го извади от мислите му.

Джеймс вдигна очи и с изненада откри, че вместо чудовище пред него стои дребен старец с прегърбени рамене и криви очила на носа. На вехтата му перука беше останал само кичур косми, вързани на тънка опашка. Макар протрит на коленете и лактите, строгият му черен костюм беше с пуританска кройка.

Джеймс посочи един стол и преглътна забележките, които си беше наумил да каже. Беше сигурен, че подозренията му за доктора и момчето са неоснователни.

— Няма ли да влезете, мистър Бони? Елате и седнете — старият човек се настани на стола пред бюрото, Джеймс попита: — От колко време сте на „Мери Лори“?

— От деветнайсет години, струва ми се.

— Твърдите, че сте бил отвлечен?

Мистър Бони кимна:

— Точно така.

— Тогава защо не сте успял да избягате за толкова време?

Докторът осъдително се прокашля.

— Някои неща не стават така лесно, капитане. Ласкаете ме с убеждението си, че мога да надвия пиратите.

— Но сигурно сте имал сгоден случай.

— Екипажът имаше нужда от мен. — Мистър Бони сви рамене.

— Капитан Шарки ми беше наложил засилена охрана. А после... после се намесиха и други причини.

— Като например?

Докторът въздъхна.

— Като например възрастта, капитан Ейвъри. Не съм в първа младост. Вие, младите, жизнените мъже не можете да разберете колко

крехки са старите.

Джеймс закричи из каютата, склучил ръце на гърба и без да изпуска мистър Бони от очи.

— А това момче... Джем?

— Чух, че възнамерявате да го направите свой стюард. Мисля, че няма да съжалявате.

— Още не съм взел окончателно решение, сър. Първо искам да науча нещо за историята му.

— О, що се отнася до това... — мистър Бони махна с набръчканата си ръка, — момчето няма история. През по-голяма част от живота си е живяло по кораби, както ви е разказало, предполагам.

— Да, разказа ми. Каза също, че не помни да е живяло някога на брега. — Джеймс се спря пред доктора и го погледна в очите.

— Ето, виждате ли — рече мистър Бони. — Момчето и само може да ви каже.

— За бога, човече! — Джеймс изгуби търпение. — Хлапето не е малоумно, а не помни какво е правило, преди да навърши осем години.

— Това ли ви обясни? — Мистър Бони изглеждаше изненадан.

— Не точно. Но след като не може да се е качило на борда порано, а не си спомня кога го е направило, то...

Добрият старец обаче отново сви рамене — жест, който вече започваше да ядосва Джеймс.

— Наистина нямам представа, капитане. Не разбирам за какво е целият този шум. От него ще излезе чудесен стюард, само трябва да се научи на възпитани обноски. Ако желаете, аз ще му обясня как да се държи. Преди нямаше смисъл, но сега...

Притеснението на Джеймс се засилваше. Защо това момче му влезе така под кожата? Защо бе толкова сигурен, че има нещо нередно около него?

На вратата се почука.

— Отвори!

Ани се стресна и разплиска навсякъде вода. Отне ѝ известно време да осъзнае къде се намира, преди да чуе ядосаните гласове, които ѝ викаха отвън.

Тя скочи, разливайки още вода, и посегна към дрехите, които ѝ беше донесъл моряка. Нямаше време да стяга гърдите си. Набързо навлече ризата през глава. Зърната ѝ оставиха мокри кръгове по предницата. За щастие дрехата ѝ беше голяма — надяваше се да скрие заоблените форми.

Грабна панталоните и се измъкна от кацата. По краката ѝ се стичаше вода. Подскачайки на един крак, Ани се мушна в крачолите. Те залепнаха по мократа ѝ кожа. Старите ѝ бричове не бяха такива тесни. Мъжете ругаеха и тропаха на вратата и тя за малко не се спъна от бързане. Панталоните бяха толкова мокри, че едва ги нахлузи.

Изобщо не можа да ги вдигне догоре.

Прокле заобленото си дупе. Съвсем се паникьоса. Дърпаше и дърпаше, но проклетите бричове не мърдаха. Хълбоците ѝ бяха твърде широки.

Отчаяна, тя се огледа наоколо за нещо, с което да се покрие.

Между нея и онези мъже обаче нямаше нищо друго, освен вратата.

— Капитане! — извика някой и прекъсна разговора на Джеймс с доктора.

— Сега пък какво има? — изруга Джеймс и отвори вратата.

— Пак е онова момче, сър!

— За бога! На кого налетя този път? — Джеймс забърза към палубата.

— Не, сър. Този път не е това. — Кребс изоставаше и гласът му достигаше до него все по-тих. — Не ни отваря, капитане. Чукахме, блъскахме, едва не съборихме вратата, но то не казва ни дума.

Джеймс се спря за миг и сетне удвои крачка.

Мили боже! В паметта му изплува образът на Джем, притиснал нож в гърлото си. *За бога, само това не!*

— Джем! — Джеймс потропа по вратата на кухнята. — Вътре ли си, момче? Отвори!

Отвърнаха му само тишината и зловещият дъх на моряците зад гърба му.

— Мистър Лукас. — Джеймс повика дърводелеца си. — Донесете ми брадва. Всички останали — той посочи с глава палубата — изчезвайте. Връщайте се и се залавяйте за работа.

Мъжете неохотно се повлякоха към постове си. Останаха само първият помощник и готвачът.

Джеймс чакаше тревожно брадвата. В гърдите му бушуваха противоречиви чувства и заплашваха да го взривят. Страхуваше се, че Джем може да е посегнал на себе си. Беше смутен, че не успя да разбере истината за него. Освен това го измъчваше и нарастващ гняв — към себе си заради провала и към Джем, задето настоя да остане сам.

Брадвата сигурно беше някъде наблизо. Ала мистър Лукас сякаш изобщо не бързаше да я донесе — вече бе минала цяла вечност.

Джеймс изчака още миг. След това изкрещя на двамата си помощници да се дръпнат. Засили се и здраво ритна вратата.

Летвите изпращяха и над резето зейна дупка. Джеймс удари още веднъж. Вратата увисна на пантите и с трясък се блъсна в стената.

Като видя Джем да седи непокътнат до кацата, Джеймс забрави за страха си и се разбесня. Застана на вратата и погледна заплашително момчето. То беше бледо като платно. Стискаше здраво ризата, която го покриваше до долу. Виждаха се само белите му крака и загорелите рамене. Ужасените му очи се впиха в Джеймс.

С две гневни крачки Джеймс отиде до него. Някакво недоловимо предупреждение — нещо в тънките крака и извивката на гръдния кош — звънна в ушите му, но той беше прекалено ядосан, за да обърне внимание.

— Какво, по дяволите... — Преди да довърши, той сграбчи ризата и я дръпна. Изведнъж замръзна на място, изумен от гледката пред очите си — най-хубавите и заоблени гърди, които бе зървал някога. Нежните розови зърна бяха морави от студ. Тясната талия преминаваше в пищни хълбоци и малък триъгълник от ягодово червени косми.

— Капитан Ейвъри, сър? — обади се мистър Шърли зад гърба му. Джеймс преглътна и хвърли ризата на момчето — всъщност — *момичето*.

— Какво му става на момчето, сър?

Какво му става ли? На Джеймс му идваше да изкрещи. Той се оказа тя!

И точно когато изуменият му поглед срещна уплашените очи на момичето, той осъзна, че с тялото си бе попречил на останалите да я видят. Девойката — Джем или каквото ѝ бе името — го наблюдаваше със замъглен поглед като агне на заколение. Зелените ѝ очи — сега забеляза цвета им — едновременно го предизвикваха и умоляваха. Гърдите ѝ се повдигаха под ризата.

Мигновената реакция на члена му го извади от вцепенението. Джеймс рязко се завъртя.

— Джем... — Той се прокашля, преди да продължи. — Стой тук. Мистър Шърли и готвачът да излязат.

Той ги изпрати до прага и затвори разбитата врата.

— Какво има, капитане? — Ококорените очи на Шърли настояваха за отговор.

Готвачът също беше стъписан.

— Момчето има...

— Какво, капитане?

Джеймс се чудеше какво да измисли.

— Ами леко е деформирано.

— Как така?

— Две... — Джеймс вдигна ръце към гърдите си, но се спря навреме. Отпусна ги и затвори очи.

Истината беше, че е потресен. От толкова време не беше виждал жена. Дългите месеци в плаване и страхът да не хване някоя срамна болест го бяха обрекли на целомъдрие по принуда, а не по желание. Гледката на женското тяло сега едва не го запрати зад борда.

Опита да прикрие възбудата си с юмруци. Бързо обаче отпусна длани, уплашен моряците да не се досетят за състоянието му. Шърли обаче вече го гледаше състрадателно.

— Някакъв израстък, а? — рече той. — Че и два? Горкото момче.

— Нищо чудно, че не иска да се съблича пред нас — намигна готвачът.

— Да, нищо чудно. — Шърли потри брада.

Джеймс въздъхна с облекчение. Нямаше да му се наложи да лъже. Те вече го бяха направили вместо него.

— Запазете го в тайна. Няма нужда всички от екипажа да разберат. — Джеймс хвърли поглед към вратата. — Изчакайте тук. Ще проверя как е... как е момчето.

Все още объркан, той се спря на прага, сетне почука два пъти и влезе.

Джем стоеше на същото място, където я бе оставил. Стискаше ризата пред гърдите си, а тънките ѝ крака трепереха. Джеймс се опита да затвори плътно вратата, но резето беше счупено. Затова се облегна на него и я погледна мълчаливо.

— Защо не ми каза? — попита накрая шепнешком.

— Какво да ти кажа? — Тя го изгледа стъписано.

Джеймс нетърпеливо посочи към тялото ѝ.

— О... това ли?

— Точно това! Защо не каза, че си момиче?

— Защото Шарки ми забрани.

Джем го гледаше кисело. Сега Джеймс забеляза, че кожата ѝ е много светла. Лицето, ръцете и краката бяха загорели от тропическото слънце. Ала където лъчите не стигаха, тялото ѝ беше мраморно бяло с малки сини вени. Косата ѝ още бе рошава, но в корените ѝ се виждаше истинският ѝ цвят. Меки къдрици в ягодово червено обрамчваха лицето ѝ. Това му напомняше смътно на нещо, но освен за триъгълника в същия цвят, той не можа да се сети за друга прилика.

Какво щеше да прави сега?

Както се бе загледал в стройните ѝ крака под ризата, той си спомни, че тя няма дрехи. Преглътна, за да пропъди тръпката в слабините си.

— Защо не се облече? — Джеймс извърна очи.

Тя му отвърна също шепнешком:

— Панталоните не ми стават.

— Какво? — Той се обърна и видя, че тя сочи към голите си хълбоци. Сърцето му се разтупка.

— Задникът ми е много голям и не мога да се събера в тях.

— Не... добре... — Откровеността ѝ съвсем го стъписа. — Предполагам, че имаш по-широки хълбоци от мъж със същия ръст. Така трябва да бъде.

— Наистина ли?

— Да. Не знаеш ли?

Джем поклати глава. Но всъщност... тя не беше Джем.

— Как се казваш? — попита той.

— Джем... — Тя, изглежда, се изненада от въпроса.

— Не е възможно. Трябва да имаш женско име.

— А, да. — Тя впери засрамено поглед в пода. — Предполагам, че Ани.

— Предполагаш?

— Ами аз никога не го използвам. Но мистър Бони ми каза, че трябва да го зная.

— Ах! Мистър Бони. — Джеймс скръсти ръце и се разкрачи, за да се нагоди към люшкането на кораба. — Да не искаш да ми кажеш, че той и капитан Шарки са знаели, че си момиче и въпреки това са те пуснали на кораба?

Ани се намръщи.

— Казах ти вече, капитане, че винаги съм живяла на „Мери Лори“. Капитан Шарки й мистър Бони знаеха. Точно те ми казаха и на мен.

Джеймс се смая от това признание. Настръхна, сякаш бе попаднал в капан. В този момент обаче Ани отпусна леко ръката си, която придържаше ризата. Той зърна гладката снежнобяла гръд и вдлъбнатината между гърдите ѝ. Слабините му запулсираха още по-силно.

— Все пак ще ме направиш ли стюард на твоята каюта?

Джеймс си я представи гола в койката си и изкушението го разтърси. Той се сепна.

— Не! Разбира се, че не. Не мога да пускам жена в каютата си!

— Че защо?

Невинният ѝ въпрос го накара да се осъзнае.

— Не бива да обсъждаме това тук. Ще се прибера и ти ще дойдеш да ми докладваш там — след като се облечеш. Ризата става ли ти?

Тя кимна с натъжена физиономия.

— Само минута. — Джеймс излезе навън и поиска от мистър Шърли по-големи панталони.

Първият помощник цъкна с език.

— Ех, горкото момче, там ще да е бил проблемът.

Джеймс изчака да му донесат новия чифт и каза на Шърли да се качи на палубата.

— Щом момчето излезе, го пратете да ми докладва. Би трябвало мистър Бони още да ме чака в каютата. Ако не е там, искам веднага да ми го доведете.

Този път Джеймс беше решен да получи отговори на всичките си въпроси. Сега вече знаеше какво трябва да пита и мрачно се зарече да го направи.

Влезе отново в тясната кухня. Ани все още стискаше ризата пред гърдите си, затъкнала палци под мишниците. Рошовата ѝ глава беше сведена.

— Ето — рече Джеймс и ѝ подаде панталоните. — И недей да гледаш толкова нещастно. Щом разбере цялата истина, ще измисля какво да правим с теб. Засега поне ще е най-добре останалите да продължат да мислят, че си момче.

При тези думи тя вдигна очи.

— Значи Шарки ми е казал истината?

Джеймс замълча. Сега вече разбираше огромния ѝ страх и знаеше защо Шарки я е предупреждавал.

— Отчасти. — Поколеба се какво да ѝ отвърне. — Така поне... Ще бъдеш в по-голяма безопасност, ако мъжете не узнаят истината.

— Ами ти? — Ани го погледна с тревога.

— Какво аз?

— Ти не искаш ли да спиш с мен?

Стомахът му се преобърна. Сърцето му заби лудо.

— Разбира се, че не!

— Но капитан Шарки ми каза, че всички мъже ще искат. Ти си мъж, нали така?

Той самият искаше да забрави тялото ѝ, но тя го принуждаваше да си спомни за твърдите ѝ гърди и млечнобелите бедра. И онова меко рижаво хълмче, скътано между краката ѝ.

Само мисълта да прокара пръсти по тези крака го задави от възбуда. Въпреки това той се овладя и каза:

— Един джентълмен никога не би помислил да се възползва от една жена на кораба си. Така би трябвало да постъпи всеки мъж с капка достойнство. Но Шарки е имал право. Много е трудно да имаш доверие на всички мъже на борда, ако узнаят за присъствието ти.

Ани разочаровано отпусна рамене. Изглеждаше по-нещастна от всякога. В този миг Джеймс осъзна истинската дълбочина на невинността ѝ и тя го порази.

Несъмнено тя беше девствена благодарение на Шарки и мистър Бони. Но имаше и друго. Ани, изглежда, въобще не съзнаваше какво е да си момиче. Или жена — поправи се той — защото със сигурност вече беше жена.

— Можем да обсъдим това по-късно, Джем... Ани. Направи каквото ти казах. Облечи тези дрехи и ела в каютата ми. Най-напред трябва да говоря с мистър Бони.

— Да, сър. — Посърналият ѝ глас го изпроводи и навън.

Джеймс се облегна на разбитата врата и въздъхна с облекчение, че си тръгна. Докато беше с нея, погледът му все по-често се плъзгаше към мястото, където ризата свършваше и се подаваха тънките ѝ крака. Тя така придържаше дрехата, че не скриваше много. Това само усилваше желанието му да зърне още веднъж какво има отдолу.

Щом така въздействаше на него, какво ли можеше да направи с екипажа му?

Тръгна към каютата си, мислейки по пътя какво да прави с момичето.

Мистър Бони го чакаше в същото положение, в което го бе оставил. Старецът вдигна очи и веднага прочете на лицето му какво се е случило. Хилавите му рамене сякаш хлътнаха още повече.

Джеймс седна на стола си, преди да продума.

— Може би сега вече ще бъдете така добър да ми разкажете какво знаете за Джем — рече той, приковал поглед в доктора.

Мистър Бони извади вехта кърпичка от джоба си и изтри чело.

— Знаех си, че един ден ще се стигне до това. Но, повярвайте ми, капитане, през всичките тези години правех всичко възможно да я опазя.

— Ани.

— Да, Ани. — След като произнесе името ѝ, старецът като че ли се успокои малко. — Тя какво ви разказа за себе си?

— Нищо. Честно казано, стори ми се, че не знае много. Дори и за това, че е жена.

Мистър Бони го погледна настойчиво.

— Имаше много причини да я държим в неведение, капитане. Ако с капитан Шарки ѝ бяхме позволили да се чувства различна от другите, щяхме да я поставим в непрестанна опасност. Не можехме да допуснем и екипажът да заподозре истината.

— Но тя вече е била в непрестанна опасност!

Бони поклати глава:

— Не повече, от което и да е момче на борда. Каквито и недостатъци да имаше — а те бяха много — капитан Шарки я научи да се защитава.

— По-точно да не си сваля панталоните!

— Да, това, но и още много други неща. Така все пак запази тайната от мъжете.

— За бога, човече! Всеки е можел да я разкрие! Виж аз колко бързо го разбрах.

Бони се усмихна.

— Вашите разбирания за хигиената са далеч по-завишени от тези на обикновения моряк, капитане. Досега никой не я беше карал да се къпе гола.

— Нима никой не е забелязал как се развива като жена? Със сигурност нейните... — При спомена за гърдите и бедрата ѝ Джеймс усети как го облива гореща вълна. Постара се да прикрие реакцията си. — Промяната във фигурата ѝ сигурно е привлякла вниманието.

— Ни най-малко. Екипажът непрестанно се сменяше, както на всеки пиратски кораб. Пък и разбирате, че на мен се падаше задачата да я следя. При всяка промяна ѝ приготвях по-широки дрехи. Когато гърдите ѝ се развиха, я научих как да ги стяга. После, разбира се, цикълът ѝ...

Джеймс го изглежда ядосано:

— С него как се оправихте, докторе?

Мистър Бони го погледна нещастно:

— Да, това наистина беше много трудно, капитане. Когато времето ѝ дойде, Ани помисли, че е ранена. Уплаши се, че умира. Не мога да си простя, че не я предупредих. За щастие тя постъпи разумно и дойде при мен. Обясних ѝ, доколкото мога, и я посъветвах да го пази в тайна. Ала тя така и не разбра защо това мъчение сполетява нея, но не и мъжете.

— Не може да не знае, че е различна от мъжете!

Мистър Бони кимна колебливо:

— Разбира се, тя знае за физическите разлики. Аз лично ѝ ги обясних. Но... — Той въздъхна и пак избърса чело. — Ани не осъзнава напълно какво означава да бъдеш жена.

Джеймс се замисли. Думите на мистър Бони напълно съвпадаха с неговите впечатления и обясняваха объркването на Ани.

Но не докрай.

— Кажете ми едно нещо, докторе. Защо, за бога, такъв кръвожаден пират като Шарки ще допусне момиче на кораба си?

Очакваше доктор Бони да се смути от този въпрос. Или поне с нещо да издаде, че изпитва угризения на съвестта заради девойката.

Докторът обаче показва само следа от объркване.

— Предполагах, че сам ще се досетите за причината, капитане. Ще ви разкажа историята. Преди около деветнадесет години аз пътувах като пасажер на един кораб за колонии. Мои начинания в бизнеса — няма защо да навлизам в подробности — не доведоха до успех. Това ме накара да потърся късмета си в Америка. Нищо и никой не ме задържаеше, но въпреки това напуснах с известна тревога. Съзнавах, че само от мен зависи дали ще успея, или ще се проваля, а не мога да се похваля с голяма предприемчивост.

Мистър Бони зарея поглед в далечината. След това поклати глава и се засмя смутено.

— Но няма значение. По-важно е, че така и не стигнах до Америките. Корабът ни беше нападнат от „Мери Лори“. Превзеха ни и ни ограбиха. От всички пътници отвлякоха само мен.

Джеймс вече го слушаше с цялото си внимание. Знаеше, че след подобни атаки моряците често стават пирати. Някои — по принуда, други — от страх, че няма да им платят в края на пътуването. Особено се търсеха доктори. Ала му се стори странно, че Бони е бил единственият пленен.

— Продължавайте — нареди той.

— Когато се озовах на другия кораб, веднага ме отведоха при капитана. Очаквах да ме оковат във вериги, но вместо това ме накараха да акуширам при раждането на едно дете.

— Мили боже! — Трябваше да се досети, но изглеждаше прекалено невероятно. — Коя беше жената?

— Така и не узнах. — Мистър Бони избърса очи с кърпичката. — Горката родилка почина същата нощ. Никой никога не ми каза името ѝ.

— И така се е родила Ани?

— Да. За неин късмет — и за зла участ на майка ѝ — беше голямо и здраво бебе. Оцеля невредима през всички перипетии, дори и с невежите грижи на екипажа от негодници. — Докторът смекчи тон и сведе поглед към дланите си, сякаш си припомняше мига, в който я е поел с тях.

Джеймс обаче мислеше за друго.

— Жената от пленниците ли е била?

— Не мога да кажа. Възможно е, но по онова време не мислех така.

— Защо?

Мистър Бони го погледна:

— Можех само да правя догадки по привързаността, която демонстрираше Шарки... и по мъката му заради нейната смърт.

Естествено. Трябваше да се досети за истината. Един капитан не би допуснал момиче на борда, освен ако не е собствената му дъщеря.

Бе забелязал червеникавия оттенък на косата ѝ — и упорито се стараеше да забрави ягодовите косъмчета между краката ѝ. До вчера не беше срещал капитан Шарки, но бе чувал легендите за него. Наред с другите прозвища, на него му казваха и „Рижата брада на Карибско море“.

— И вие се съгласихте тя да бъде отгледана на кораба? — попита Джеймс.

— О, не, капитане! Отначало не. Умолявах капитан Шарки да ми позволи да я отведа с мен. Обещах да ѝ намеря семейство, което да я отгледа като своя собствена дъщеря. Но той не искаше и да чуе. Каза, че детето било негово и трябва да остане при него.

— Вие също сте останал.

— Да. — Мистър Бони скръсти ръце на гърдите си. — Да, останах, за да се грижа за нея. Трябва да ви призная, че отначало бях принуден да го направя. Не че щях да я изоставя — добави бързо той. — Ако аз си отидех и корабът останеше без лекар, детето щеше да умре. А нямаше да успея да избягам с нея. След време — сниши глас докторът, — вече не исках да я загубя. Как обаче щях да я издържам, ако бяхме избягали заедно? Аз съм твърде стар и както ви казах,

немного предприемчив. Отговорността да я храня и къпя се падна на мен. Аз се грижех за нея. И накрая аз настоях тя да бъде отгледана като момче.

— Вие? Но защо?

— Не забравяйте, капитане, че бях видял на какво са способни пиратите. Станах свидетел на неща, за които не искам да разказвам. Щом Ани поотрасна, реших, че ще бъде най-добре за нея да се прави на момче. Капитан Шарки нямаше нищо против. Всъщност дори си мисля, че той предпочиташе този вариант. Или поне никога не даде знак, че помни истинския ѝ пол.

— Като не броим онова предупреждение да не си сваля панталоните.

— Хъм... да. — Мистър Бони се усмихна с ъгълчето на устата си. — Отначало трябваше насила да я обличаме, но после свикна. Сетне екипажът беше изгонен, дойдоха други пирати и за тях Ани беше Джем.

Джеймс си спомни случката в кухнята и се усмихна. Изглежда, Ани още не бе решила напълно проблема с обличането.

Мистър Бони се прокашля.

— Да, какво има? — Джеймс бързо пропъди спомена от главата си.

— Трябва да знаете още нещо, капитане. — Бони го гледаше умолително. — Ани не знае кои са родителите ѝ.

— Как така? — Всъщност тя сама му го бе казала. — Защо?

— По нареждане на капитан Шарки. И аз като никога бях напълно съгласен с него. Обясни ми, че хората му може да решат да отмъстят на Джем заради него, ако знаеха, че капитанът има син. При един метеж дори можеха да я вземат за заложник. Шарки не можеше да си позволи такава слабост.

— По дяволите! — избухна Джеймс. Шарки беше прав. Но въпреки това негодникът явно бе престанал да се интересува от дъщеря си. Джеймс си спомни за своя баща и взаимната им обич. Искаше му се и старият морски вълк да се е грижил така за детето си.

Ала какво означаваше това? Нима тя никога не е била прегръщана? Остана с впечатлението, че тя не знае какво е обич. Ако изобщо някога бе изпитвала това чувство, то е било към доктора, а не към баща ѝ.

Джеймс вдигна очи:

— Е — рече той, — а сега какво, мистър Бони? Да ви оставя ли да слезете в Англия?

Мистър Бони пребледня.

— Ще ви дам средства, с които да преживявате — добави Джеймс. — Да кажем, плячката на „Мери Лори“.

— Не, капитане — поклати глава мистър Бони. Лицето му бе станало сиво като косата, но тонът му беше непреклонен. — Преди години това би било добре, но сега — не.

Докато чакаше да получи обяснение, Джеймс изпита някакво лошо предчувствие. Забеляза в погледа на доктора сянка на тъга.

— Казах ви, че съм стар, капитан Ейвъри. — Болката в гласа му противоречеше на благата усмивка. — Но всъщност проблемът е доста по-сериозен. Болен съм и подозирам, че не ми остава още много. Положително времето няма да ми стигне, за да науча Ани на всички неща, които трябва да знае една жена.

Замъгленият му поглед неочаквано се проясни:

— Може да го наречете и провидение, че попаднахме на вас в този момент. Сега вече товарът ляга на вашите плещи.

Джеймс го погледна втренчено. Какъв товар? Да се грижи за момиче? За жена, която дори не знаеше, че е такава? С поведение, което беше толкова далеч от обичайното за жена, че цял живот нямаше да му стигне да я промени?

Искаше да откаже. Момичето не беше негова отговорност. Неговата единствена отговорност беше корабът. Ала естествено съзнаваше, че тя също е в неговите ръце. Бе й отнел живота, който познаваше. Дори и никога тя да не узнаеше, един от неговите моряци бе убил баща й.

Каква щеше да е съдбата й, ако я остави на брега? Каква жена щеше да излезе от нея? Джеймс познаваше достатъчно добре пристанищата, за да се досети какво ще стане с една бедна, необвързана жена. Собствената му реакция към нея му подсказваше същото. Нямаше право да я обрече на такъв живот.

— Тя няма ли други близки? — попита той с нотка на отчаяние.

— Никакви, освен може би по майчина линия, но никой не ги познава.

— Не сте ли чувал нещо за тях?

— Не, капитане. Само забелязах, че майката на Ани беше от по-благородно потекло от Шарки.

— Какво имате предвид? — Противно на желанието си, Джеймс се заинтригува.

— Съдя по малкото, което съм я чувал да казва, и по дрехите. Но това беше много отдавна, а нямаше други свидетели. Няма как да го докажа.

Джеймс се раздразни.

— Може ли да научи някакъв занаят?

За негова изненада лицето на доктора се помрачи.

— Възможно е, разбира се, но тя ще бъде в по-голяма безопасност като моряк. Разбирате ли, тя никога не е стъпвала на брега.

— Как така!

— О... — махна с ръка мистър Бони. — Слизала е само на острови, където няма хора и градове. Но никога не е виждала пристанище — пак по заповед на Шарки.

— Но защо? — Джеймс и сам се досещаше за отговора. Поради същите причини, за които мислеше и той. Подпря лакти на бюрото и се замисли. Каквото и решение да вземеше, фактите си оставаха неоспорими. Бе откъснал едно невинно момиче — или поне донякъде невинно — от семейството му и сега носеше отговорност за него.

— Е, ами тогава...

Вдигна глава и срещна погледа на мистър Бони. Забеляза, че докторът едва успява да прикрие тревогата си.

— Изглежда ни чака тежка работа, мистър Бони — въздъхна Джеймс. — Ще научим момчето Джем, как да се превърне в момиче. Но ще го запазим в тайна от екипажа. За момента мисля, че тя трябва да ми стане стюард, както очакват хората. Така ще мога да работя върху възпитанието ѝ и да я обуча на изискани обноски. Вие ще се стараете да поправите езика ѝ, аз ще ви помагам. Ако искаме да ѝ осигурим добър живот, ще трябва да я отучим от пиратските ѝ навици.

— Да, да, капитане. — От очите на доктора се отрониха сълзи на благодарност.

Развълнуван, Джеймс се престори, че не забелязва това.

— Докато стигнем до Англия — уверено рече той, — аз ще измисля план за бъдещето ѝ. Можете да ми имате доверие, ще ѝ

осигуря възможно най-доброто.

— Вярвам ви.

Мистър Бони стана. Едва сега Джеймс се убеди колко грохнал е старецът. Като че ли болестта бе чакала да падне товара от плещите му, за да го връхлети.

— Благодаря ви, капитане, че спасихте моето момиче.

Джеймс въздъхна:

— Рано е да ми благодарите, мистър Бони. — Образът на Джем с неговите мърляви дрипи го преследваше. — Имам чувството, че задачата ни няма да бъде лека.

Мистър Бони се засмя.

— Е, както и да е, капитане. Да се надяваме, че вие разбирате повече от мен от жени. Аз не съм виждал нито една в последните деветнадесет години.

Джеймс направи опит да се засмее, но не можа. Той самият също не разбираше много от жени. Знаеше само, че можеха да подлудят един мъж. По време на дългите си плавания по моретата се старал да забрави за съществуването им. На брега пък избягвал да се обвързва сериозно. Нямаше смисъл, след като после го чакаха месеци на раздяла.

Освен това той предпочитал компанията на мъже, които знаеха, че морето е море — не някакво омразно чудовище или плоско изображение в картина — а живо същество със собствени настроения, понякога съблазнителни, друг път — унищожителни.

Жените искали ласки, ухажване и грижи. А той нямал време за такива глупости. Корабите поглъщали целия му живот и всичката му любов. Естествено щел да се ожени за лейди Оливия, но за да задоволи амбициите си и да има син, на когото да завещае корабите си. Ала нямал намерение да я опознава и разбира.

В едно нещо обаче беше сигурен отсега.

Корабът му не беше подходящо място за едно момиче.

Мокра като водорасло, Ани се появи от кухнята и веднага налетя на мистър Шърли и готвача, които я дебнеха в засада. Стисна ножа си и мина бързо покрай тях, но очакваното отмъщение така и не се състоя. Вместо да я накажат, ранените моряци ѝ предложиха примирие. Сетне мистър Шърли я накара да седне на масата, а готвачът ѝ сервира сухари и свинско.

Ароматът на осолено месо ѝ напомни, че цял ден не е слагала залък в устата си. Но макар че умираше от глад, трябваше да се възпротиви на гощавката:

— Ама капитанът иска да ме види.

— Капитанът ще почака, сега имаш нужда от сили. Той няма да има нищо против да хапнеш малко.

Тя се тръшна на пейката и мистър Шърли изкриви физиономия. Готвачът пък пребледня.

— Яж, злочестото ми дете — подкани я той.

Стъписана от жалостта в очите им, Ани се подчини. Щом не знаеха, че е момиче — а капитанът обеща да не казва — защо тогава я съжаляваха?

Изведнъж ѝ хрумна нещо, от което апетитът ѝ изчезна.

Щяха да я изоставят на някой пустинен остров. Капитанът каза, че тя не може да му стане стюард. И за това бяха виновни проклетите ѝ гърди. За стотен път Ани съжали, че не се е родила момче като всички останали.

Мистър Шърли започна да се суети около нея, сякаш още малко, и щеше да вземе лъжицата и да я нахрани.

— Капитанът вече чака. По-добре да побързаш.

Ани натъпка последното парче сухар в устата си, която беше тъй пресъхнала, че едва преглъщаше. За втори път през деня я обзе необяснимо желание да поплаче. Защо трябваше да ѝ се случва това? Всичко беше наред, докато капитан Ейвъри не плени „Мери Лори“. Сега животът ѝ бе съсипан.

Когато се нахрани, мистър Шърли я поведе към междинната палуба. Ани тътреше крака след него. Познатото люшкане на кораба и плясъкът на вълните я успокоиха донякъде. Морето винаги бе за нея спасение. Ако не беше току-що изкъпана, щеше да скочи през борда и да се потопи в топлата му силна прегръдка. Ала дълбоко в себе си Ани знаеше, че дори морето не може да я утеши този път.

— Хайде, момче. Капитанът няма да ти стори нищо лошо — рече мистър Шърли.

Той вече го бе сторил. Не биваше да ѝ дава толкова надежди, а после да ги захвърли като боклук на скалите.

При влизането на Ани Джеймс скочи от стола. Рязкото му ставане, изглежда, я изплаши, защото тя се хвана за вратата.

— Седни, ако обичаш — покани я той и ѝ посочи един стол.

Макар че беше нащрек, тя не даваше вид да помни неловката случка в кухнята. Самият Джеймс бе смутен, но все пак се учуди на липсата на всякакъв срам у нея. Ани седна разкрачена и мушна ръце между коленете си. Той едва устоя на желанието да погледне към женствените извивки на краката ѝ, но бързо насочи вниманието си към лицето ѝ.

По загорелите ѝ страни още имаше следи от катран, макар че сега те блестяха от чистота. Светлите ѝ изумрудени очи го наблюдаваха непокорно. Ако не знаеше за чувственото тяло под дрехите, Джеймс спокойно можеше да повярва, че тя е смелият младеж, който така го бе впечатлил с предаността и духа си.

Върна се на мястото си зад бюрото и тя сбърчи чело, като че ли се чудеше защо той изобщо е станал.

— Ани — поде Джеймс, — какво знаеш за жените?

Тя тъжно скръсти ръце на гърдите си.

— Знам, че мъжете обичат да го мушкат в тях — каза тя с отвращение. — Освен туй имат големи гърди, дето не стават за нищо, и дебел задник, дето не влиза както трябва в панталоните.

Джеймс едва се сдържа да не се усмихне.

— Това ли е всичко?

Тя вдигна рамене. На лицето ѝ бе изписана искрена мъка.

— Какво има? — попита той.

— Какво има! — Тя нацупи устни. — Хем казва, че ще ти стана стюард, хем не даваш. Това е.

— *Казваш*, че ще ти стана стюард — поправи я Джеймс.

— Хъ?

Той въздъхна и подпря лакти на бюрото.

— Ани, опитвам се да оправя езика ти. Ако искаш да станеш изискана жена, трябва да говориш като дама.

— Че аз не искам да ставам жена!

— Ани, ти си жена. Освен това в морето няма място за момичета. Тук не си в безопасност.

— Твърде ми беше добре, преди да се появиш ти.

Джеймс се намръщи, ядосан по неизвестни причини.

Ани го погледна изпод вежди и мигновено на лицето ѝ се изписа разкаяние.

— Имаш основание да казваш това — призна той. Не се съмняваше в своята вина за нещастията ѝ. — Но сега аз нося отговорност за теб, и съм решил, че трябва да бъдеш жена.

— Ама защо? — тя млъкна, за да премисли въпроса си. — А те какви са?

Джеймс се облегна назад и отпусна длани върху гърдите си.

— Никога ли не си виждала жена, Ани?

— Май че съм виждала. — Тя се размърда смутено на стола си. — Но не отблизо. Капитан Шарки не пускаше таквиз на кораба.

— *Такива*.

— Какво? — Тя му хвърли объркан поглед, преди да си спомни.

— О, добре. Но съм виждала на други кораби.

— И какво ти е направило впечатление у тях?

Тя сякаш не разбра въпроса, но после лицето ѝ се проясни.

— Дрехите.

— Искаш да кажеш роклите?

— Да.

— Какво друго?

— Ами... те нямаха ник'во оръжие.

— Никакво оръжие.

— О, да, сър.

— Друго?

Тя смръщи чело, опитвайки се да си спомни.

— Тъй си носят роклите, че им се виждат гърдите.

Джеймс усети как кръвта нахлува в слабините му.

— И това те учуди? — попита той, като с усилие запазваше сериозния си тон.

— Трябва да се срамуват от тях, нали?

— Не — усмихна се Джеймс. — Съвсем не. Трябва да ги показват с гордост. Не знаеш ли за какво служат те?

Ани се ококори и поклати глава.

— За да хранят бебетата си.

Тя ахна. Лицето ѝ пребледня като платно.

— Свети боже! Нали не ги ядат?

Джеймс избухна в смях, забравил задачата си. След миг обаче бързо скри усмивката си с ръка.

— За бога, не. Бебетата само сучат мляко от гърдите на жената.

Ани учудено вдигна ръце и се хвана за гърдите.

— Ако ти опиташ, ще пусне ли мляко?

Джеймс едва не припадна при вида на заобления ѝ бюст под ризата. Във въображението си ясно видя розовите им връхчета.

— Не. — Лицето му мигновено почервения. — Първо трябва да родиш бебе. Но... — той се прокашля. — Ани, не бива да обсъждаме гърдите ти сега.

— Ти сам заговори за тях.

— Така е. — *Не*. В слабините му се разгаряше пожар, а гърлото му пресъхна от смущение. Даде си сметка, че така няма да стигне доникъде с това момиче. Закри лице с ръка и рече: — Добре, Ани. Прости ми. Нека и господ да ми прости. Само се опитвах да разбера какво е нужно за възпитанието ти. Вече виждам, че няма да е малко.

— Възпитание?

— Да. Мистър Бони ми обясни как си отгледана, но сега си жена. Трябва да се държиш като такава. Предлагам ти лично аз да се занимавам с обучението ти.

— Тогава ще ти стана ли стюардеса?

— Не точно, не. Капитаните нямат стюардеси. Но за момента ще се преструваме, че си стюард. Ще си вършиш работата, но когато сме насаме, аз ще ти давам уроци как да се държиш. И когато стигнем в Англия, ще те оставя на брега.

Ани бе слушала обяснението му с грейнало лице, но сега помръкна.

— Как така ще ме оставиш на брега? Какво ще правя там?

Страхът в гласа ѝ го накара да извърне очи от нея.

— Не се тревожи. Докато стигнем, ще съм измислил какво да правим. Но ти обещавам, че ще намерим кой да се грижи за теб.

— Не ща никой да се грижи за мен!

— Но трябва. Това важи за всички жени.

Ани стана от стола и възмутено се изплю на пода. Джеймс замръзна на мястото си. Стана, стисна юмруци и изскърца със зъби.

— Урок номер едно, Ани — рече той. — Една дама не може да плюе.

— Да, ама аз го напраих.

— *Направих*. Но отсега нататък няма да го правиш, защото иначе ще те сваля на брега без никакви уроци!

Заплахата да бъде изоставена на сушата, изглежда, я стресна. Напомни ѝ, че той е капитанът и тя трябва да му се подчинява.

Тя овеси нос:

— Слушам, сър.

Джеймс заобиколи бюрото и понечи да я погали за успокоение.

Ани скочи и вдигна ръка, за да се предпази. Джеймс застина. В гърдите му забушува буря от чувства.

— Нямах намерение да те ударя, момиче.

— Наистина ли? — Тя свали ръка.

— Да. — Гласът му издаваше колко е напрегнат. — Урок номер две, Ани. Един джентълмен никога не удря жени.

— Така ли?

— Да. Удряли ли са те преди?

— Ами естествено, много пъти. Капитан Шарки. Пиратите. Който си иска. Освен мистър Бони.

Джеймс усети, че долната му челюст е схваната и че е стиснал зъби с всичка сила.

— Това няма да се случи на моя кораб.

Тя вдигна учудено вежди.

— Че в твоя екипаж всички ли са джентълмени?

— Не. Страхувам се, че съвсем не е така.

Той отново вдигна ръка, но този път по-предпазливо. Отначало тя се дръпна и ококори очи. Неволно се сепна, когато той я докосна по брадичката.

— Въобще не са джентълмени, но ми се подчиняват.

— Ти джентълмен ли си? — прошепна тя с дрезгав глас.

Джеймс не смееше да мръдне. Имаше чувството, че опитомява дива, подплашена сърна. Нежно завъртя главата ѝ, за да я огледа в профил. Носът ѝ беше малък и прав. Под тена страните ѝ имаха здрав вид. Тя обърна очи към него и той се усмихна.

— Аз бих казал, че съм джентълмен. Други ще ме нарекат богаташко парвеню. Но мисля да им докажа, че грешат.

— А богат ли си? — От всичко казано, тя, изглежда, бе разбрала само това.

— Достатъчно, за да си купя богата аристократка.

— Те продават ли се?

Джеймс се разсмя.

— Някои се продават. Но това е моя работа. Твоята е да се държиш като момиче. — Той дръпна ръката си, като не пропусна да я погали за последно. — Мисля, че от теб ще излезе доста хубаво момиче.

— От мен? — Ани се пипна по лицето.

Пръстите им се докоснаха във въздуха и сякаш между тях пламна искра. Джеймс веднага усети това. Прокашля се и каза:

— Да. Лицето ти е твърде красиво. А като си пуснеш косата да порасне, ще станеш дори още по-хубава.

— Косата ми? — Тя повтори думите му като замаян папагал.

— Не бива повече да я мажеш с катран.

— Щом тъй тебе, капитане.

Всяка нейна грешка го жилваше като комар. Той хвърли перуката си на бюрото и разроши коса.

— Ани — погледна я отново и се опита да пропъди неоправданото си раздразнение, — старай се да говориш като мен. Или като мистър Бони. Не може да правиш такива грешки. Казва се *трябва*.

— Така ли? — Тя като че ли се зарадва да научи. — Винаги съм се чудела, но мистър Бони не говореше като останалите и мислех, че той е с грешка. Но мога да говоря като него, ако искаш.

— Искам. — Имаше искрица надежда. — Изненадан съм, че усещаш разликата.

— Че да не съм глуха, кап'тане. — Укорът му напомни, че не е и малоумна.

— Капитане.

— Тъй де, сър. Капитане.

— Много добре.

— Но... — нов въпрос сбърчи челото ѝ. — Капитане, ти откъде знаеш, че твоят начин е правилен?

Джеймс настръхна от предизвикателния ѝ тон.

— Мистър Бони и аз говорим като джентълмени.

— И той ли е джентълмен?

— Не. — Търпението му се изчерпваше. — Мистър Бони е доктор.

— Е, тогава какво е джентълмен, щом не е човек, който говори като теб?

— Джентълмен е човек, роден да води определен начин на живот — в разкош. Докторите не живеят така. Но социалните прослойки са още твърде сложни за теб, Ани. Трябва да започнем от по-леки неща.

— Като какво?

— Ами... например, ако си на брега или дори да се возиш на моя кораб, няма да ме наричаш капитан.

— Така ли? Тогава как да ви викам?

— Капитан Ейвъри или сър Джеймс.

— Сър? Джеймс? Какво е това?

— Титлата и малкото ми име. Както твоето малко име е Ани.

— Джеймс. — Ани сякаш опитваше вкуса на думата. — Харесва ми. Да ти викам ли Джеймс?

— Не. Тъй като си жена, трябва да ме наричаш сър Джеймс или капитан Ейвъри. Само най-близките ми могат да ме наричат Джеймс.

— Какво е близки?

Въпросът ѝ го свари неподготвен.

— Близък е роднина, приятел или любима, но...

— А любима какво е?

Джеймс се смути.

— Ани, този разговор излиза от контрол. Не трябва да питаш толкова много.

— Защо?

— Ани... — той я изгледа строго, — защо също е въпрос.

Тя въздъхна и се почеса по главата.

— Извинявай, капитане. Но говориш странни работи.

Той отиде до нея и я хвана за раменете. Топлината на тялото ѝ се преля в дланите и плъзна нагоре по ръцете му. Тя ухаеше на сапун и катран и нещо недоловимо. Испита желание да я погали, но се въздържа. Искаше само да бъде мил с нея.

— Всичко е много объркващо — нежно каза той. — Но с времето ще разбереш. Няма да стане изведнъж. — Усмихна ѝ се.

Ани се втренчи в косата му, като че ли за пръв път виждаше подобно нещо. Сетне огледа устата му, като че ли не бе виждала зъб през живота си. Неговият поглед се плъзна към устата ѝ.

Тя разтвори устни. Дишането ѝ се учести и той почувства тръпка в слабините си. Неочаквано тя разтърси глава и той я пусна натъжен.

— Изглеждаш уморена, Ани — рече Джеймс, питайки се защо устните ѝ така го възбудиха. — Достатъчно ли те мъчих с уроците си днес?

Гласът му като че ли я извади от дълбок унес. Тя пресрещна загрижения му поглед.

— Аз... сигурно си прав, капитане. Не зная какво ми става.

— Предполагам, че е от твърде многото промени. Но скоро ще се оправиш.

— Дасър Джеймс.

— Да, *сър Джеймс*.

— Дасър Джеймс.

Изтощен, Джеймс реши да не настоява повече. Достатъчно неща ѝ бе обяснил през този ден. Когато я докосна, усети, че тя трепери.

Оказа се заразително. Все още не можеше да успокои ръцете си. Несъмнено причината беше в стреса, че на кораба му се появи такава тайна, която щеше много трудно да опази. Страхуваше се, че ще се държи с Ани по-различно. Но в момента не виждаше как ще се овладее.

— Ани, на каквото и да те науча тук, то си остава между тези стени — бързо добави Джеймс. — Пред екипажа ти трябва да се държиш като Джем, разбра ли? Няма да ти е лесно да играеш две роли.

— Ще опитам. — Тя изглеждаше вече по-спокойна. Светлозелените ѝ очи го привлякоха да огледа загорялото ѝ лице.

— Трябва да носиш шапка. Имаш ли?

Тя поклати безмълвно глава.

— Тогава намери отнякъде. Винаги я носи, когато си на слънце. Така кожата ти ще изсветлее.

— Щом искаш, сър Джеймс.

Пак не беше схванала как да го нарича. Ала Джеймс си каза, че е само въпрос на време да свикне. Колкото повече го слушаше, толкова по-добре щеше да се научи да говори като него.

Ани се прозя, без да сложи ръка на устата си.

— А сега да си вървя ли, капитане?

— Само минутка. — Сети се, че тя трябва да спи с моряците в бака. Положително някой щеше да забележи женствените ѝ форми. Огледа я за издайнически признаци. Почти бе сигурен, че гърдите ѝ не са привързани.

— Ани... — каза той, — когато се обличаше, намери ли време да... — посочи гърдите си и прокара пръст през тях. Тя проследи жеста му, чудейки се какво има предвид.

— А-а, моите гърди!

— *Моите* гърди.

Тя се усмихна дяволито.

— Не, твоите не съм ги вързала. Искаш ли да го направя?

— Ани... — строго поде Джеймс. Този път обаче си го бе заслужил. Ала заоблените форми под ризата му се струваха толкова очебийни сега. Талията ѝ имаше необичайна за момче извивка. А новите ѝ меки бричове като че ли подчертаваха заоблените бедра и ханша. Хората му трябваше да са глупаци, за да не се...

Джеймс отмести поглед от бедрата ѝ.

— Каквото и да правиш, Ани, не си сваляй панталоните, за бога!

— Да, да, Джеймс. Ти също. За мен недейте да се тревожите. — Ани бръкна под колана си и извади нож. — Все още си пазя камата — размахна я тя. — И само някой от ония бесове да ме приближи, че го нарежа на парчета.

— Ани!

Ала тя вече си беше отишла, смеейки се. Джеймс се стовари на стола и зарови лице в шепите си. След миг се изправи и въздъхна:

— Е, поне знай какво ще правим на урок номер три.

Вместо да се запъти към бака, Ани слезе да потърси каютата за болните. Попита и ѝ обясниха, че мистър Бони ще се настани в лазарета. Докато вървеше натам, се опита да проумее какво ѝ бе говорил капитанът.

Не беше съвсем сигурна какво има предвид той с това, че щял да я научи да бъде жена. Не искаше да става жена, но ѝ хареса онази част от разговора за гърдите. Може би капитан Ейвъри щеше да я научи и на друга тайни за тялото ѝ. Беше ѝ по-интересно да слуша него, отколкото мистър Бони.

Колкото до другите му планове, тя не можеше да направи нищо засега. Капитанът винаги постигаше своето. Но тя щеше да стори всичко възможно да го откаже от идеята да я остави на брега. Щеше да му покаже какъв добър моряк е и може би той щеше да се съгласи да я задържи на кораба.

Едно нещо обаче особено я смути. Когато капитанът я докосна, мозъкът ѝ направо се замъгли. Дъхът ѝ секна и дробовете ѝ отчаяно се забориха за глътка въздух. Пръстите му я допряха леко като морски бриз, но вместо да я разхладят, я възпламениха. Връхчетата на гърдите я заболяха като опарени.

Разтревожена от това необичайно чувство, Ани влезе в ниската мрачна каюта на мистър Бони, която се осветяваше само от един димящ фенер. Старецът тъкмо разопаковаше малка кутия, в която, изглежда, бяха лекарствата, трупани през годините на „Мери Лори“. Тя почука и той вдигна очи.

— Влизай, Джем, момчето ми. — Изражението му се смекчи. Прибра руло марля, за да ѝ направи място да седне и се настани на един сандък до нея.

Ани забеляза, че скованият му гръб го боли.

— Надявах се, че ще се отбиеш да ме видиш — каза той. — Справяш ли се?

Ани сви рамене. Чувстваше се неловко под изпитателния му поглед.

— Сигурно. Харесвам ми новия ни кораб. Ами ти?

— *Харесва* ми новия ни кораб.

— А, не. Недей и ти да започваш!

Ани завъртя очи. Мистър Бони обаче се наведе и ѝ прошепна:

— Трябва да слушаш капитана, Ани. Сега той е единственото ти спасение.

Тревожният му тон я сепна.

— Единственото ли? Но той каза — ти и аз...

Мистър Бони поклати глава:

— Не, детето ми. Казах на капитана, сега ще признае и пред теб. Аз съм много болен.

— А не можеш ли да се излекуваш? Нали си доктор!

— Да, но някои болести не могат да се излекуват. Симптомите са ми познати и не мога да се заблуждавам.

Ани потръпна.

Като видя уплашената ѝ физиономия, мистър Бони се усмихна нежно.

— Но трябва да знаеш, детето ми, че никога няма да те оставя на произвола на съдбата. Капитан Ейвъри ми даде дума.

Ани се изплю, за да изрази отношението си към намеренията на капитана. Смръщеното лице на мистър Бони обаче мигновено я накара да се почувства виновна за постъпката си. Той не одобряваше навика ѝ да плюе. Сега си спомни и предупреждението на Джеймс, че дамите не плюят.

— Ани, капитанът обясни ли ти какво мисли да прави с теб?

— Май че да.

— Нека тогава и аз да ти кажа нещо. Искам — т.е. ако ти ме обичаш, мила моя — искам да правиш каквото ти каже капитанът.

Пареща болка я стегна за гърлото. Но вместо да обещае веднага, тя попита:

— Какво е обич? Капитанът ме попита това ли изпитвам към теб. Това ли е?

— Искане ми се да вярвам, че е това, детето ми. — Страните му леко поруменияха. Той премисли внимателно думите, с които да ѝ обясни: — Има различни видове обич. Обичта на бащата към детето му може да се изрази с гордост, докато майчината обич е в храненето, обличането и другите грижи.

— Както ти си се грижил за мен?

Мистър Бони не очакваше такъв въпрос. Очите му се насълзиха, но той се засмя.

— Да, предполагам. Несъмнено.

Ани се молеше болката в гърлото да изчезне, но тя само растеше, откакто мистър Бони ѝ каза, че е болен.

— И какви други видове има? — Искаше ѝ се да смени темата.

— Ами... другите ми е по-трудно да ги опиша, но се надявам, че един ден сама ще ги изпиташ. — Мистър Бони придоби същото смутено изражение като капитана, когато ѝ обясняваше за гърдите.

Ани го погледна втренчено.

— Има един вид обич... — мистър Бони отмести поглед, — която човек изпитва към близък приятел.

— Като Били Самс и Кърли Пит? — Тези двамата бяха готови да умрат един за друг.

Мистър Бони кимна с презрение:

— Точно така. Разбираш какво искам да кажа. — Той се пресегна за един от инструментите си, донесени от „Мери Лори“, и се зае да го лъска с кърпа.

— Но... — Ани предчувстваше, че има и още, — ами любимите?

Ръката на мистър Бони застина.

— Какво за тях?

— Те какви са и какво правят?

— Кой ти каза тази дума?

— Пиратите. — *И капитанът, разбира се.* Ани нямаше представа защо запази тази подробност в тайна.

— А, да. Е, дори един пират може да бъде влюбен в жена и да тъгува за нея, когато е далеч от брега.

— А любовта едно и също ли е с обичта? — Ани се опитваше да разбере. Знаеше какви чувства изпитват някои пирати към жените. Беше чувала обидите, които я стряскаха. Нямаше нищо по-лошо на света от това, да се прави на жена. Бе чувала и подигравките, заплахите, гнусните планове преди слизането на брега. Те я разтреперваха от отвращение.

Ала понякога същите тези пирати признаваха, че много им липсват любимите и жените. Помнеше копнежа в гласовете им, бе виждала болката в очите им. А щом стъпеха на пристанището, ги обземаше радост, че се връщат у дома. Тогава на кораба витаеше

очакването за нещо, което радваше дори най-злия пират. Само тя не разбираше.

Дори и сега мистър Бони отбягваше погледа ѝ. Спомни си как капитан Ейвъри бе пресякъл любопитството ѝ, когато стана въпрос за близките. Защо всички се държаха тъй тайнствено? Явно имаше нещо общо с жените. Мистър Бони я потупа по ръката. Този необичаен жест я обърка.

— Мила моя, трудно е за един оглупял старец като мен да отговори на всичките ти въпроси. Може би една жена ще може да го направи. Дори и някой друг лекар, но...

— А може би капитанът?

— Да... — неочаквано сухо каза той. — Макар че предпочитам да не ти обяснява твърде много. По-добре е това да стори някой друг. И някой ден това ще стане.

На Ани въобще не ѝ харесваше как се отнасят напоследък с нея. Капитанът напълно смени поведението си, откакто научи тайната ѝ. Сега дори мистър Бони се държеше странно, а той я познаваше от малка.

И двамата криеха нещо от нея. Нещо, свързано с това, че е жена. Нещо, което и двамата знаеха, че тя няма да хареса.

— Добрутро, кап'тане. — Точно на третата полувахта Ани цъфна на вратата му с поднос.

Кребс беше вътре и помагаше на Джеймс да се обръсне. Капитанът стоеше гол до кръста пред огледалото. Широкият му мускулест гръб беше обърнат към вратата. Щом чу гласа на Ани, ръката му подскочи и той изруга. Струйка кръв потече по насапунисаната му брада.

— Стреснах ли те, капитане? — Ани остави подноса на бюрото му и се обърна да го гледа как се бръсне. Очите ѝ с възхищение следяха широките плещи и гладкия му гръб.

Джеймс грабна кърпата от ръцете на Кребс и я вдигна пред гърдите си.

— Не, съвсем не. Кребс, ризата ми — каза той.

— Но, капитане, не сме свършили с бръсненето — възпротиви се Кребс.

— Няма значение. *Просто ми подай ризата.*

Ани наблюдаваше с любопитство Джеймс, подпряла ръце на хълбоците си. Огромният му гръден кош беше покрит с твърди издути мускули. Кръстът му обаче беше тънък. Преди да се загърне с кърпата, тя бе успяла да зърне тъмните косми, които се подаваха от колана на брича му.

Под неодобрителния поглед на Кребс Джеймс се забори с ризата си, без да пуска кърпата. Изглежда, срещаше големи трудности да ги държи и двете.

— Да ти помогна ли с тая риза, капитане? — попита добронамерено Ани.

— Не! Тоест... не, благодаря ти, моряче. Повече нямам нужда от теб.

— Ама мистър Шърли ми каза да стоя при теб и да изпълнявам нарежданията ти.

— Пък аз ти нареждам да излезеш и да се върнеш, когато се облека. И отсега нататък можеш да ми носиш закуската по-късно на четвърта полувахта. И чукай, преди да влезеш.

— Но готвачът рече...

— Джем! До нови срещи!

Ани добре знаеше, че не бива да спори с капитана, щом заговори с този тон. Затова излезе и затвори вратата. Така и не разбра обаче какво лошо бе направила, че ѝ се скараха. Постара се да стане преди вахта, за да занесе навреме закуската на капитана. Искаше да даде всичко от себе си на новата си работа.

Тя недоволно тръгна да скита по палубата и попадна на мъжете, които се мъчеха с такелажа. Едно от въжетата се беше скъсало през нощта. Платното се бе откачило и плющеше на вятъра, докато не го прикрепиха за първата мачта. Не можеха да го свалят, защото щеше съвсем да се скъса. Като знаеше колко скъпи са платната, мистър Шърли полагаше големи усилия да го спаси.

Един моряк се беше качил на мачтата и се опитваше да преметне платното през върха ѝ. Ръцете му обаче не стигаха догоре. Няколко пъти пробва да подхвърли платното. Когато дясната му ръка се умори, той опита с лявата, но тя беше още по-тромава.

— Защо не се изкатери до върха и така да преметне платното? — попита Ани.

— Много е тънка — обясни ѝ мистър Шърли, без да откъсва очи от човека. Пазеше си сянка с две ръце. — Няма да издържи голям мъж като Зик.

— Аз мога да го направя. — Шарки винаги ѝ бе позволявал да помага, когато трябваше някой да се изкатери по мачтите.

— Сигурен ли си?

— Да. — А пък ако успее, капитанът може би щеше да повярва, че от нея ще стане добър моряк.

— Е, добре тогава. Зик — повика той моряка, — слизай долу!

Ани си плю на ръцете, отиде до въжената стълба и се закатери нагоре.

На средата се размина със Зик, който слизаше. Двамата увиснаха един до друг на въжетата, за да си поемат дъх.

— Късмет, момче — пожела ѝ Зик. — Горе духа страшен вятър. Отначало ти се струва, че е слаб. Но като се извие, направо може да те

отнесе.

Ани му благодари за предупреждението и продължи нагоре, като се спря да почине малко на една греда. Щом доближи върха, се хвана с една ръка за мачтата и увисна във въздуха. „Флаинг Суон“ плаваше вече в Атлантика. Никъде не се виждаше и следа от суша. Една след друга се надигаха сиво-зелени вълни с бели гребени под безцветното небе. Отгоре хората на палубата изглеждаха като движещи се точки.

Ани вдиша дълбоко тежкия солен въздух и облиза загорелите си устни. Бяха вечно напукани, но тя бе свикнала с това. Спомни си, че капитанът я караше да носи шапка по някакви необясними причини, свързани с кожата ѝ, ала сега се радваше, че не трябва да се съобразява със заповедта му горе, на мачтата.

Бързо изостави съзерцанието и се съсредоточи — със сигурност щеше да загине, ако падне от тази височина. Плю си пак на мазолестите ръце и ги изтри в новите панталони. Щом прецени, че са достатъчно лепкави, тя бавно започна да се катери.

Трябваше да бърза. Нямаше време, защото скоро щеше да се умори, както стана и със Зик. Вятърът наистина се оказа ужасен, но нямаше защо да се плаши от поривите му. Просто трябваше да се държи по-здраво. Ала така щеше да се умори и по-бързо. Само след минута обаче стигна откаченото платно и веднага се зае да го оправя.

— Свети боже! — прогърмя отдолу гласът на капитана и Ани подскочи.

Едва не падна. Хлъзна се надолу, но успя да се хване за мачтата и да се задържи. По дяволите! Сърцето ѝ тупкаше като подплашена птица. Не биваше да я стряска така.

— Веднага слизай!

Ани погледна надолу през рамо и видя, че Джеймс стои на главната палуба, а косата му блести като полиран махагон. Нямаше никакво намерение да му се подчини. Така и така беше горе, не ѝ оставаше нищо друго, освен да довърши работата си.

Какво изобщо му ставаше на тоя човек? Да не му беше влязъл рак в гащите?

Гневът в гласа му я смути. Мислеше, че той ще остане доволен от нея, като види колко е полезна за кораба.

Без да обръща внимание на заповедите му, тя бавно повдигна платното със сантиметър. Сетне се придвижи по-нагоре и пак го

избута. Така се добра достатъчно близо, за да може да го прехвърли през върха на мачтата.

Платното се освободи и бясно се замята около нея. Ани се вкопчи в мачтата. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, а краката ѝ трепереха от стискане, но чуваше как мъжете я поздравяват отдолу. Капитанът бе престанал да вика. Сега всичко щеше да бъде наред. Той видя какъв добър моряк може да бъде тя и положително щеше да я задържи. В тези времена беше трудно да се намери добър моряк.

Тръгна да слиза. По обратния път беше далеч по-лесно и по-бързо от качването. Краката ѝ се плъзгаха с лекота по гладката мачта, излъскана от панталоните на безброй моряци. Щом стигна до гредата, тя пак спря да си поеме дъх. После се спусна надолу, като нарочно пропускаше стъпалата.

Почти беше стигнала палубата, когато погледна надолу и видя, че Джеймс я гледа разярено. Той сграбчи края на въжетата с железния си юмрук. Гледаше я безмилостно, с побелели устни.

— Слизай на секундата, негоднико, и повече да не съм те виждал да се катериш по мачтите.

— Но, капитане...

— Изпълнявай заповедите ми или ще те хвърля през борда!

Ани забави ход. Вече бе до палубата и Джеймс протегна ръка да я хване. Тя спря несигурна.

Скоро задникът ѝ се отпусна в ръцете му.

Неочаквано я прониза тръпка. Тя тръгна оттам, където дланта му докосваше триъгълника между краката ѝ и продължи до гърдите. Непознатото усещане се разля по цялото ѝ тяло. Никога не бе изпитвала такова удоволствие. Искаше ѝ се ръката му да остане завинаги там.

Вместо това обаче Джеймс я хвана за крака и я смъкна на палубата. Стиснал ядосано зъби, той я сграбчи грубо за рамото и я повлече със себе си.

— Капитане... — първият помощник се изпречи на пътя им.

— Мистър Шърли, не се месете. Момчето трябва да ми се подчинява.

Джеймс я завлече в каютата си. Мистър Шърли остана объркан пред вратата.

— Влизай да си поговорим, моряко — нареди капитанът и буквално я хвърли вътре.

Ани едва се държеше на краката си. Коленете ѝ трепереха от катеренето. А след като той я докосна на онова странно място между краката, те съвсем омекнаха.

Джеймс затръшна вратата.

— Защо го направи? — Той гневно закри из тясното помещение.

Ани опита да му отговори, но гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Искаше да се пребиеш ли?

— Не, сър Джеймс! — Въпросът му ѝ се стори безумен.

Той спря и я погледна. Ани се сви, готова за най-лошото. Краката ѝ още трепереха, но Джеймс, изглежда, сдържаше гнева си.

— Казах ти да се явиш при мен, когато се облека.

— Забравих. Мистър Шърли имаше нужда от помощ и помислих, че ще ти хареса, ако оправя платното.

— Аз... — Той млъкна и сякаш потръпна. — Ани, не желая да те виждам да се занимаваш с такива опасни работи.

— Но капитан Шарки...

— По дяволите Шарки! За бога! Да не искаш да кажеш, че този мръсник те е карал да се катериш по мачтите?

Така я заболя от обидата към Шарки, като че ли Джеймс ѝ бе ударил плесница.

— Той казваше, че се гордее с мен заради това. — Ани едва сдържа сълзите си. Какво ѝ ставаше? Защо щеше да се разциври?

— Мили боже! — Яростта на Джеймс, изглежда, преминаваше. — Можел е да те изгуби.

Ани се успокои, щом разбра, че гневът му е бил от загриженост. Безкрайно щастлива, тя рече:

— О, не, сър Джеймс. Щях да съм съвсем наред, ако не ме беше стреснал. Не бивате да правиш така.

— Не бива да правя така.

— Не, сър Джеймс, съвсем не бива — съгласи се Ани. — Помниш ли как те стреснах сутринта и се поряза? Е, същото стори и ти. Само дето за мен беше много по-опасно там, горе.

Джеймс затвори очи. Ани забеляза, че той се бори с чувствата си, преди да проговори.

— Ани, ти ме стресна, защото една дама не трябва да вижда мъжа, преди да се е облякъл.

Ани се удиви от това разкритие:

— Че защо?

Въпросът ѝ, изглежда, го смути. По шията му изби руменина.

— Просто не се прави така — заекна той.

— Ами... — Ани се зачуди. Питаше се защо капитанът изглежда тъй притеснен. — Хубаво, че не го знаех досега, защото иначе цял живот трябваше да ходя със затворени очи през бака. Толкова голи мъже съм виждала, че сигурно са повече от плъховете в трюма.

Джеймс изстена и се тръшна на стола си.

— За бога, Ани, трябва да престанеш да говориш такива неща. И отсега нататък ще си затваряш очите.

— Какво ти става, капитане? — съчувствено го попита тя. — Да не мислиш, че има какво да криеш? Недей се тревожи. Всичко съм виждала. Даже на борда имахме един моряк, онази му работа беше най-малката на света. Другите много го тормозеха, но аз никога не го закачах. Защото аз нали си нямам такова нещо.

— Ани, това трябва да... — Джеймс се задави.

— Ти нали нямаш такъв проблем? На мен ми се струваш съвсем в ред. Че твойто парче е голямо като пицов.

— Ани! — Джеймс скочи на крака, бързо заобиколи бюрото и затисна устата ѝ с ръка. Тя замръзна, вторачена изумено в него през пръстите му.

— Ани, стига толкова! — Разгневената му физиономия беше само на сантиметър от нея. Едва можеше да си поеме дъх. — Престани да говориш така. Щом си махна ръката, ще говориш само когато ти разреша. Ясно ли е?

Ани кимна, доколкото можа, след като главата ѝ беше заклещена между ръцете му. Той задържа длан на устните ѝ още миг, сякаш не ѝ вярваше. Сетне бавно дръпна пръсти.

— Ето... — Джеймс предпазливо отстъпи. — Така е по-добре. — Той внезапно разтърси глава и на лицето му се изписа искрено объркване. — Ани, ти си нещо различно.

Ани се надяваше, че той ѝ казва това от добро чувство, но дълбоко се съмняваше. Щеше да го попита, но стойката му я предупреди да си мълчи.

— Сега сядай — каза той и посочи един стол. — Сядай и слушай внимателно какви нареждания ще ти дам.

— Първо... — Джеймс седна на стола си, — казах ти да носиш шапка. — Той бръкна под бюрото си и извади сламена капела с широка периферия. — Винаги слагай това на слънце.

— Ама...

— Да не съм чул и дума от теб! Отсега нататък няма да правиш нищо, което да ти пречи да носиш шапка. Няма да се катериш по мачтите. Ти си ми стюард и няма да се отдалечаваш от мен. Разбрано?

— Дасър, Джеймс.

— Второ... — той се поколеба, — няма как да залича от паметта ти нещата, които си видяла в бака, но отсега нататък трябва да се постарая да ги забравяш.

Ани пак понечи да попита защо, но той вдигна предупредително пръст.

— Не е необходимо да знаеш защо — поне засега, — но мъжете и жените не спят в една стая, освен ако не са женени. Не е станало нещо страшно, но като дама не бива да споменаваш пред *никого* онази част от тялото на мъжа, която си виждала. Кажи „Да, сър“.

— Да, сър, Джеймс.

— Добре. — Той притвори за миг очи, сякаш с облекчение. — Обещавам някой ден да ти обясня по-подробно това. Когато му дойде времето. А сега трето: край с ножовете.

Ани се възмути:

— Ами ако някой ме нападне? Какво ще правя?

— Никой на борда на този кораб няма да ти посегне. Ако някой се опита, ти ще ми докладваш. Работата ми е да предотвратявам такива произшествия. Дай ми камата си. Ако обичаш. — Джеймс протегна ръка.

Неохотно и с чувството, че ѝ отнемат честта Ани стана и мушна ръка в торбестите си панталони. Капитанът проследи с очи движението ѝ.

Изведнъж погледът му се замъгли. Лицето му беше непроницаемо, но очите му се присвиха и вторачиха между краката ѝ. Изглежда, устните му внезапно пресъхнаха, защото той ги облиза. Нещо вътре в Ани трепна в отговор.

На мястото, където я бе докоснал преди малко, се разля топлина. Ани направи всичко възможно да удължи усещането, за да му се наслади. Напипа дръжката, прилепена в талията ѝ, и стисна дъното на панталона. Прехласнат, капитанът не откъсваше очи от същото място. Волята му командваше всяко нейно движение, сякаш неговата ръка беше в панталоните ѝ, а не нейната. Джеймс не даваше знак, че губи търпение. На лицето му обаче се изписа напрежение. Колкото повече се усилваше то, толкова по-силно пламваше кожата ѝ. Ани потръпна. Усети влага между бедрата си. Бавно — сякаш вадеше ръката си от буркан с мед — Ани изтегли ножа: дръжката... острието... върха.

Джеймс въздъхна дълбоко.

— Дай ми го — рече той. Гласът му бе станал дрезгав.

Ани пристъпи към бюрото, хвана ръката му и обви пръстите му около камата. Коленете ѝ отново трепереха.

— Седни на мястото си — каза Джеймс и погледна встрани.

Ани изпълни нареждането му.

Не ѝ се плачеше, затова не разбираше защо се тресе. Не беше и уплашена, пък и не можеше да е чак толкова уморена от катеренето.

— Не знам защо, капитане — обади се тя с треперещ глас, — но от теб ми става много особено между краката.

— Мили боже! — възкликна Джеймс. — Ани, това също не бива да го казваш. На нито един мъж! Разбираш ли — той затърси подходящите думи. — Ето защо на кораба не бива да има жена.

— Какво? — Ани реши, че капитанът не я разбира. — Какво общо имат краката ми с това?

— Всичко. Дори само фактът, че си на кораба, може да накара някои мъже да почувстват същото между своите крака.

Ани се замисли над думите му, но те ѝ се струаха крайно безсмислени. Тя не твърдеше, че всички мъже я карат да се чувства особено. Само Джеймс. Понечи да му обясни това, но той я прекъсна:

— Без повече излияния, ако обичаш. Слагай си шапката и излизай навън. Стой наблизко. Чака ме работа.

— Да, да, сър Джеймс.

Джеймс я изчака да излезе и чак тогава погледна в скута си. Членът му се беше втвърдил като парче стомана. Сви юмруци. Това

мъчение трябваше да спре. Но как да ѝ затвори устата? Момичето нямаше никаква представа какви ги говори. Колкото и да се възмущаваше от признанията ѝ, тя беше невинна. Как щеше да се справи с такава очевидна, подканяща невинност на борда?

Английското общество си имаше начини да предпазва мъжа от подобни изкушения. Един от тях беше сдържаният език, но никой не беше научил Ани да внимава какво говори. От нейната непосредственост сега слабините му пулсираха от болка.

Мрачно си даде сметка за истината. Изкусителното ѝ присъствие на кораба вече му бе докарало повече страдания, отколкото бе очаквал.

От мига, в който тя влезе в каютата му тази сутрин, целият му ден се обърка. За пръв път в подредения си живот не беше довършил бръсненето. Как да го довърши, като щеше да се наложи да обяснява странното си поведение на Кребс? Какво щеше да му каже? *Смутих се, когато момичето влезе, защото бях полугол?*

Или може би, защото я бе видял гола и цяла нощ бе мислил за нея.

Идеше му да удуши мистър Бони. Да я бе научил поне на едно нещо, което да ѝ бъде полезно сега. Като например да не оглежда мъжа от горе до долу, сякаш е парче месо. И да не говори за мъжките органи, сякаш води жури на селски панаир.

И този неин нож. Мили боже. Джеймс почувства почти осезаемо как острието излиза от панталоните ѝ. Можеше да бъде и онази част от него, която туптеше.

От тази мисъл се изпоти.

Трябваше да се стегне. Имаше много работа. Трябваше да начертае курса на „Флаинг Суон“. Да преследва престъпни кораби. Да планира сватбата си. Не можеше да позволи на Ани да го разсее от тези важни дела. Тя беше просто едно момиче. Жена като всички останали. И той нямаше нищо общо с нея.

Щеше да я научи на минималното, което трябва да знае. После щеше да я остави в Лондон и нека Лондон се оправя сам с нея.

Никога не бе позволявал нещо да го извади от равновесие. Нито испански мародери, нито диви пирати, свирепи бури и урагани.

След като се справяше с такива стихии, то естествено нямаше да има проблем с едно нищо и никакво момиче. А щом пристигнат в

Лондон, той щеше да се ожени и всичко да се подреди. И тя нямаше да успее да му влезе под кожата.

Последната случка обаче му показва колко много има да учи Ани. Нямаше да бъде в безопасност на брега, след като не знаеше най-лошите черти на мъжете. Трябваше да ѝ разясни колко низки са желанията им, за да я предпази. Ала тази задача въобще не му харесваше.

Неочаквано му хрумна нещо, което го накара да се усмихне.

По-добре да накара мистър Бони да ѝ обясни. На вратата му се почука.

— Влез — обади се Джеймс.

— Капитане, сър? — Мистър Шърли се шмугна вътре с шапка в ръка. — Извинявайте за момчето, сър.

Джеймс въздъхна.

— Няма нищо. Но държа на това, което съм казал. Джем не трябва да приближава мачтите. Вие сам твърдяхте, че той не става за такава работа.

— Да, сър. Но вие видяхте ли малкия дявол? Изкатери се по мачтата като катеричка.

— Да, така е. — Джеймс вече се проклинаше, че избухна на палубата. Така стресна Ани, че тя можеше да падне. Ала щом я зърна на върха на мачтата, сърцето му потъна в петите.

Сега, когато тя вече беше на сигурно място, той трябваше да признае, че беше впечатлен от всеотдайността и смелостта, с която тя бе свършила задачата си против неговата воля. Въпреки това не можеше да ѝ позволи отново да рискува живота си независимо колко ценна е помощта ѝ.

— Но момчето трябва да ми помага тук — напомни той на мистър Шърли. — Не мога да позволя да търчи по други задачи, когато имам нужда от него. Както знаете, той трудно се поддава на дисциплина.

— Да, сър. — Шърли се почеса по врата. — Мога да заповядам да го накажат, ако желаете.

— Не. — Стомахът му се сви. — Не желая да го биете. Ако преценя, аз лично ще го накажа.

— Да, сър — рече Шърли с облекчение, но същевременно и крайно объркан. Наказанията бяха задача на помощник-боцмана.

Джеймс реши да даде обяснение на първия си помощник, за да не го оставя да се чуди.

— С този недъг... между краката...

— О, да, сър! Като си помисля какво може да му направи камшика! — Шърли потръпна с отвращение.

Реакцията му наведе Джеймс на нова идея.

— Мистър Шърли, бих искал да ми изпратите доктора.

— Да, сър?

— Искам да попитам мистър Бони дали болестта на момчето не е заразна.

Шърли ококори очи.

— Искате да кажете да не прихваща, сър?

— Не споменавайте нищо на другите. — Джеймс сниши глас. — Аз лично не вярвам, но на ваше място ще стоя по-далеч. Освен това ми се струва, че той не бива да спи при останалите.

Шърли зяпна и се прекръсти.

— Да, сър.

— А сега ми доведете доктора. И запомнете. Нито дума пред другите.

— В никакъв случай, сър.

Шърли изчезна от каютата, мърморейки под нос молитви, и Джеймс едва се удържа да не прихне. Не искаше да баламосва първия си помощник, но идеята му все пак беше гениална. Шърли никога нямаше да наруши заповед на капитана. Нямаше да сподели с друг чутото, но това не беше и необходимо. Щом другите забележат, че отбягва момчето, веднага щяха да последват примера му.

И Ани щеше да бъде в безопасност.

Джеймс въздъхна с облекчение. Хората му не бяха слепи. Ако Ани се въртеше между тях, рано или късно някой щеше да забележи издайническите извивки под широките дрехи.

Мистър Бони се яви веднага в каютата. В походката му обаче Джеймс забеляза умора, която преди липсваше.

Знаеше, че промяната се отразява лошо на възрастните, но въпреки това сърцето му се сви, когато видя как мистър Бони се подпира на стола, преди да седне.

— Искал сте да ме видите, капитане?

Джеймс се поколеба. Нямаше да е лесно да обсъжда такива въпроси със стареца.

— Направи ми впечатление — започна той, — че Ани не знае нищо за отношенията между мъжа и жената.

— Да, думите ви точно описват състоянието ѝ. Разбирате, че това беше необходимо.

— Да, разбирам. Тревожи ме обаче, че тя не може да се пази. Например... речникът ѝ е такъв, че лесно може да бъде разбрана погрешно...

— Искате да кажете, капитане, че Ани ругае като моряк? Това ми е известно. Но съм убеден, че вие ще ѝ помогнете да преодолее този навик.

— Но аз...

— Тя си няма никой друг.

— Ами вие! — Джеймс не искаше да покаже, че е възмутен, но мистър Бони изобщо не му помагаше.

— Аз?

— Да, вие! Вие сте ѝ като баща.

Докторът се засмя и сетне се изчерви.

— Да. Миналата нощ Ани почти ме нарече своя майка.

— Майка! Ето колко знае!

— А вие кога сте чувал една майка да обяснява на дъщеря си за мъжете? Поне що се отнася до нещата, за които вие говорите. Докато работех като лекар в Англия, срещнах безброй момичета, които не знаеха нищо за телата си.

— Но то е друго! А нашият случай е съвсем отчайващ!

— Наистина ли? — Любопитният поглед на Бони го накара да се изчерви.

— Е, естествено не е чак отчайващ. — Джеймс се изсмя насила.
— Но тя си няма никой друг.

— Има вас. Сега вие сте ѝ настойник.

— Но аз... не мисля, че капитанът трябва да обсъжда такива неща с екипажа си.

— Прав сте. Но може би ще намерите жена, която да свърши тази работа.

Джеймс се надигна от стола. Жена. Разбира се. Можеше да наеме жена в Лондон. Нещо повече, годеницата му щеше да помогне да открият настойница на Ани.

— Отлична идея — рече той на доктора.

— Не, съвсем не отлична. Просто страхлива.

Джеймс го погледна и докторът се засмя.

— Така е, и двамата сме страхливци. Признавам. Е, добре. — Джеймс стана и протегна ръка. — Ще наема жена да свърши мръсната ни работа.

— Тя не е мръсна, капитане!

Джеймс извърна поглед, чувствайки се отново виновен.

— Не, разбира се. Просто деликатна. Можете да разчитате на мен.

Докторът се изправи. Сега беше прегърбен и изглеждаше уморен.

— Вярвам ви, капитане.

Мистър Бони закуцука към вратата. Джеймс не му отвърна нищо. В гърлото му заседна буца. Старият човек му имаше доверие. Не биваше да го излъже. Дори Ани да го изкушеше с нещо, трябваше само да си спомни образа на мистър Бони.

Имаше нужда от този образ, за да не разочарова сам себе си. Не можеше да отрича, че Ани представлява заплаха. Докато продължаваше да го изкушава с предизвикателната си реч и с многозначителна усмивка, той рискуваше да изневери на честта си.

Ала след време поне щеше да се отърве от бремето да я обучава. Лейди Оливия сигурно знаеше подходяща жена за настойница. Може би не учителка в истинския смисъл на думата, а някоя, която да я научи как да се държи съответно на своя пол.

Джеймс не беше убеден, че подобна учителка съществува. Ако Ямайка не беше толкова далеч зад тях, щеше да се посъветва с Тереза, вдовицата на приятеля му Пиер. Тя щеше да е идеалната съветничка на Ани. Но положително Оливия също щеше да се справи със задачата.

А дотогава нека Ани говори, каквото си знае. Джеймс си даде клетва да пази съзнанието си ясно, а членът си — кротък, каквото и да става.

Три седмици по-късно Ани вече съжаляваше, че не я бяха изоставили на пустинен остров. Мотаеше се по палубата. Имаше чувството, че цяла вечност виси пред каютата на Джеймс и чака уроците, които ѝ беше обещал.

Бризът разрошваше късата ѝ рижава коса. Тя бе пораснала с около четири сантиметра. Дори хладният северен вятър не можеше да оправи киселото ѝ настроение.

Всичко се обърка. Всяка сутрин на четвърта камбана носеше закуската на капитана. Поднасяше му обяда, когато първа вахта се събереше в трапезарията. Той винаги я посрещаше с перука, благодареше ѝ със смръщена физиономия и я освобождаваше, без дори да я погледне. Бе обещал да ѝ дава уроци, но засега тях почти ги нямаше.

„Дамите не ругаят“ и „дамите не клечат“. „Дамите не подсвиркват“ и „не се кълчат в моряшки танци“. Ани имаше чувството, че ако чуе още веднъж „дамите не“, ще изкрещи. Доколкото разбираше, дамите не правеха нищо.

Отчаяна, тя вдигна очи и се загледа как платната се издуват от вятъра, над скърцащите мачти. Един моряк се люлееше безгрижно на въжетата. Завидя му за свободата. „Дамите“ не се катереха по мачтите. Нито пък скачаха през борда с дрехите — още по-малко без тях. Не позволяваха ръцете им да загрубеят, не излагаха кожата си на слънце... не правеха това, не правеха онова.

— Джем!

Ани бавно се изправи на крака. Не скочи, както бе свикнала, защото дамите не правят резки движения. Капитанът можеше да почака.

Щом затвори тясната врата на каютата зад гърба си — внимателно, защото дамите не тръскаха врати — тя завари капитана на обичайното му място зад бюрото. Той любезно ѝ посочи стола ѝ седна след нея.

— Добър ден, Ани.

— Добър ден, капитан Ейвъри.

— Много добре.

Може и да мислеше, че е много добре, но поведението му говореше точно обратното. Лицето му винаги беше строго. Погледът му беше съсредоточен в бюрото, като че ли беше затрупано с документи, а всъщност на него нямаше нищо.

— Искам да повтаряш след мен — каза той. — Как сте?

— Как сте.

— Благодаря, много добре. А вие?

— Благодаря, много добре. А вие.

— Това не е твърдение, Ани. Ти се интересуваш от здравето на някой. Трябва да го кажеш с въпросителен тон.

— Благодаря, много добре. А вие?

— Отлично. — Джеймс се намръщи. — Днес работи ли над езика си с мистър Бони?

— Той не се чувстваше добър.

— Не се чувстваше *добре* или чувстваше се зле.

— Извинявам се, капитане.

— *Извинявайте*, сър Джеймс.

— Извинявам се, Джеймс, но той не е добре. — Ани почти се разплака. — Изглежда зле.

Джеймс най-сетне вдигна глава и погледът му омекна.

— Знам, Ани. Съжалявам. Той е много болен.

— Да, сър. Това не ме прави по-добре.

— От това не *ми става* по-добре.

— Да. Изглежда, се обърках от толкова много „не“-та. Вече почнах да забравям.

Джеймс я погледна внимателно. Беше предпазлив, но проявяваше съчувствие.

— Може би не е добра идея да продължаваме с този урок.

— Може би не.

— Искаш ли да те освободя?

— Май да. — Джеймс се намръщи и Ани бързо добави: — Да, ако обичате.

— Твърде добре. Ще продължим утре.

Господ да ми е на помощ, помисли си Ани.

Когато тя стана да си върви, Джеймс се изправи и се поклони. Изглеждаше разтревожен, сякаш наистина го е грижа за мистър Бони. Ани пък искрено се разкайваше, че го разочарова, затова му се поклони в отговор.

Джеймс се сепна.

— Ани, дамите не...

— Този път какво не правят? — уморено въздъхна тя.

Джеймс се усмихна и махна с ръка.

— Няма значение. Ще поговорим за това някой друг път. Може би искаш да навестиш мистър Бони или да се разходиш по палубата. Не е необходимо да чакаш цял ден пред каютата ми.

— Мистър Шърли ми каза, че така трябва.

Джеймс кимна:

— Ако наистина ми беше стюард, щях да искам от теб да го правиш. Ако мистър Шърли те спре, можеш да му обясниш, че съм те освободил от днешното дежурство.

— Да, капитане.

Ани нямаше желание да я поправят отново, затова бързо излезе. Знаеше, че прави грешки, но днес беше настроена бунтарски. На този кораб ѝ отнеха всичката свобода.

Почти съжеляваше, че не си бе останала на „Мери Лори“. С брига щяха да я отведат в Ямайка. Там щеше да види за пръв път Кингстън, да се разходи по доковете и...

Всъщност не, щяха да я пратят в затвора с другите. Ани потръпна при мисълта да бъде окована във вериги. Прилоша ѝ, като си представи, че можеше никога да не види морето. Тук поне плаваше с кораб. Все още можеше да вдъхне соления мирис на океана, да усети студените пръски по лицето си и да почувства люшкането под краката си. Ако тук беше затворник, то виновно бе само проклетото ѝ тяло.

Мина по шканците и вместо да слезе по стълбата, се спусна по парапета. Като Джем поне можеше да си позволи такива лудории, без да ѝ се карат. Дори капитанът бе длъжен да ги търпи, защото пред мъжете тя трябваше да се държи като момче.

Вратата на каютата за болни беше затворена. Ани изчака някой да я отвори и с изненада срещна готвача. Тук винаги попадеше на него.

Щом я видя, той зяпна и се прилепи към противоположната стена на коридора.

— Джем — кимна ѝ човекът и бързо я заобиколи.

— Бум! — извика след него Ани. По необясними причини готвачът се страхуваше от нея. Сигурно беше заради онази история с ножа, макар че Ани очакваше вече да е забравил. През последната седмица всички я отбягваха, сякаш бе пипнала чума.

Това просто я вбесяваше.

На всичко отгоре си нямаше приятели, с които да поговори. Дори мистър Бони скоро щеше да я напусне.

Ани въздъхна дълбоко и си заповяда да не издава тревогата, която я обземаше при всяка среща със стария си другар. С всеки ден мистър Бони ставаше все по-немоощен. Кожата му изсъхна и се сбръчка като пергамент. Цветът на лицето му беше сив като дъждовен облак. Ани полагаше всички сили да не заплаче при вида му, защото с това нямаше да му помогне.

Поздрави го сърдечно. Посърналите му очи се озариха за миг, когато я видя. Сърцето ѝ се сви от болка. *Ако това беше обич*, каза си Ани, *то съвсем не беше забавно*.

— Готвачът да не е болен? — попита тя, за да отклони мислите си от болестта на мистър Бони.

Той сбръчи чело. Професионалното любопитство върна цвета на лицето му.

— Не. Много е странно. И преди съм срещал хора в подобно състояние. Обикновено се появява при меланхолия. Но никога не съм имал два еднакви случая по едно и също време.

Като видя неразбирация поглед на Ани, мистър Бони обясни:

— Изглежда, мистър Шърли и готвачът са си внушили, че са прихванали някоя болест.

— А не са, така ли?

— Аз поне не забелязвам нищо. Много особен случай. — Той поклати глава и зацъка.

Ани се прекръсти:

— Дано да не се прихваща.

Мистър Бони ѝ намигна:

— Точно това заболяване, ако наистина го имат, не те заплашва по никакъв начин, мила моя. Можеш да бъдеш спокойна за това. А сега ми кажи — старецът седна на едно столче, — напредваш ли с уроците?

— Никак.

Той вдигна вежди:

— Съвсем никак? Мили боже! Не обичам да ти противореча, но аз вече забелязвам напредък.

— Сериозно?

— Да, в езика ти.

— О, езикът ми! — Ани се ухили.

— Недей да подценяваш стойността на хубавия език, мила моя. Изисканата реч се цени високо в света, в който ще живееш. Можеш да се считаш за късметлийка, че капитанът си направи труда лично да те обучава, след като можеше и да те остави да се оправяш сама.

Ани не искаше да спори с мистър Бони. Дълбоко се съмняваше в думите му, но запази това за себе си.

— Този свят, за който говориш... Лондон ли ще бъде? — попита тя. Бе чувала от другите моряци за този град. Някои нямаха търпение да се върнат там, други се страхуваха от него като от акула.

— Възможно е. — Мистър Бони ѝ обърна гръб и се загледа в една от книгите си.

Този уклончив отговор беше твърде познат на Ани. Мистър Бони не желаше да обсъжда бъдещето ѝ. Винаги, когато го питаше за това, той я насочваше към капитана.

Мистър Бони не може да ми помогне, каза си Ани. Той повече не можеше да я защитава. Болестта така бе отслабила силите му, че той бе предал Ани.

— На мен сигурно ще ми хареса в Лондон, нали? — Постара се да звучи жизнерадостно.

— Да, смея да твърдя. — Той се обърна към нея. — Точно така трябва да мислиш за бъдещето, детето ми. — Погледът му се смекчи. — Гордея се с теб.

Ани се усмихна насила. Мистър Бони нямаше да бъде до нея в новия ѝ живот. Дори и да беше, сигурно щеше да страда.

Реши, че това е причината той да не говори за това и се уплаши. Помисли си, че той просто не иска да я лъже. Не бе възможно мистър Бони да се радва, че тя става дама. Не, щом дамите не правеха нищо.

Без да издава тревогите си, Ани му пожела приятен ден. Качи се на палубата и се разходи до планшира, умувайки над жестоката истина.

Да бъдеш дама, бе като в затвора. Наведе се и се загледа във водата. Все едно беше окована във вериги между четири каменни стени.

Просто няма да стане. Капитанът може да опитва, но не може да ме направи момиче. Ще скоча от кораба, преди да стигнем до Лондон. Ще си намеря друг екипаж и никой няма да узнае.

Зад гърба ѝ се дочу мелодия на свирка. Моряците от втора вахта се забавляваха, събрани в кръг. Гъркът Никос от хората на Шарки започна да танцува.

Свирната винаги вдигаше настроението на Ани. Сега обаче само увеличи отчаянието ѝ. Другите моряци демонстративно я избягваха и това ужасно я обиждаше. Ако Джеймс постигнеше своето, щеше да стане още по-лошо. Той щеше да ѝ забрани да танцува с останалите. Студеното му отношение вече така я ядосваше, че трудно сдържаше гнева си.

Танцуваше добре моряшки танци. Като дете често забавляваше пиратите. Може би това ѝ умение щеше да накара моряците да престанат да я отбягват.

— Хей, гледайте — извика Ани и скочи в кръга, избутвайки Никос от центъра му. Тъкмо се канеше да затанцува, когато свиращът млъкна. Другите се дръпнаха настрана.

— Ех! Момче! Какво правиш? — попита Никос. На лицето му беше изписан страх, примесен със съжаление.

Ани огледа лицата им. Всички я наблюдаваха смутено.

— Само исках да потанцувам — рече тя. — Също като вас.

— Не те искаме тук — отвърна ѝ Никос.

— Да. Точно така. — Всички кимаха и мърмореха.

Обидена и учудена, Ани не мръдна от мястото си. Дори Никос беше срещу нея. А тя не виждаше никаква разумна причина. Трябваше да разбере каква е истината.

— Но защо? Защо не мога да танцувам с теб като преди?

Мъжете се притесниха още повече. Изгледаха Никос и започнаха да се дърпат от него, сякаш и той беше заразен. Гъркът забеляза това и очите му се разшириха от ужас, че ще го прогонят от компанията.

— Не знам защо, но просто не те искаме — изръмжа ѝ той. — Махай се! Веднага!

Все едно я бе ритнал в ребрата. Първо загуби „Мери Лори“ и капитан Шарки. После мистър Бони се разболя. Уроците на капитана се превърнаха в истинско мъчение. А сега това.

Разгневена, Ани се нахвърли върху Никос и го наруга. Сред екипажа се надигна възмущение. Никос почервения.

— Вземи си думите назад! — извика той и се хвана за камата.

— Няма!

— Вземи си ги или ще ти откъсна главата!

— Опитай!

Той замахна към нея и тя приклекна. Умираще от удоволствие, че ще се сбият. Бръкна в панталоните си. Ала ножът ѝ го нямаше.

— Проклятие! — Бе забравила, че Джеймс ѝ го взе. Отново се сниши и хукна да бяга. Никос вече бе замахнал с камата си към нея и сега едва не се строполи на земята. Бързо се окопоти и се втурна след нея.

На Ани ѝ оставаше само едно. Прекоси палубата и се вкопчи във въжетата. Никос бягаше по-бързо от нея и имаше дълги ръце. Почти я беше хванал, но тя събори един варел на пътя му. Той изруга и го отместил настрана. Варелът се затъркаля с грохот по палубата. Мъжете се развикаха. Свирачът наду свирката.

Джеймс излезе от каютата си в мига, в който двама гонещи се моряци се хванаха за мачтата. Видя суматохата на главната палуба и се ядоса.

— Мистър Шърли! — извика той.

Първият му помощник дотърча.

— Пак е момчето, капитане.

— Джем? — Стомахът му се сви от ужас. Не бе забелязал Ани, но зърна един от хората на Шарки да тича след някого с изваден нож. Обърна се и видя, че с един скок тя се качва на въжето.

Бе успяла да избяга от преследвача си. Тежкия Никос нямаше шанс да я настигне с катерене. Ножът също му пречеше. Оставаше му само да сипе кървави проклетия след нея.

Страхът на Джеймс бързо отстъпи пред гнева.

— Мистър Шърли, вземете няколко моряка и озаптете гърка. После го хвърлете в трюма.

— Да, сър. Но, капитане, момчето започна първо.

Джеймс скръцна със зъби:

— Защо ли това не ме изненадва? Кажи му да се яви в каютата ми и ако предизвика някакъв проблем... — Какво? Щеше да я окове във вериги? Нямаше сили да издаде такава заповед. Измърмори с възмущение и се прибра в каютата си да чака.

Само след минута Ани пристигна с вирната брадичка. За щастие не се бе наложило мъжете да употребят сила. Ала предизвикателното ѝ държание не беше от полза за дисциплината на кораба.

— Е, Джем... — Джеймс махна с ръка на първия помощник да си върви.

Мистър Шърли се спря.

— Да кажа ли на помощник-боцмана да приготви камшика, капитане?

— Когато аз наредя.

Мистър Шърли присви очи. Погледна с омраза Ани и излезе. Ани пребледня и Джеймс изпита злорадо удоволствие от това. Крайно време беше малката разбойничка да се стресне.

Седна, без да ѝ предложи стол, и я погледна от бюрото си с пълното съзнание, че само да протегне ръка, и можеше да я хване за врата.

Кое то всъщност искаше да направи — да я хване за врата и да я разтърси, за да налее малко разум в дебелия ѝ глава и да я накара да разбере защо не бива да се държи така безразсъдно. Ала съзнаваше, че не може да я докосне по същата причина, заради която не смееше да я погледне по време на техните уроци. Тя му създаваше огромни проблеми. Непрекъснато го изкушаваше да се забрави и да изостави задълженията си.

За щастие в този момент тя не смееше да го погледне в очите. Колкото и дръзко да се държеше, не гореше от желание за предстоящия разговор.

— Ани, ще благоволиш ли да ми обясниш какво стана на палубата?

— Те не ме пускаха да танцувам.

— Те?

— Ония. — Ани посочи с глава навън, за да му обясни, че има предвид целия екипаж. — Те вече не ми дават да ги доближа.

Джеймс се почувства виновен. Той бе причина за нейната изолираност. Искаше точно това, но не бе предвидил, че тя ще страда от липсата на компания.

— И ти се разсърди?

Ани кимна.

— Толкова, че чак се нахвърли да биеш човек, който е два пъти по-голям от теб? — Колкото и да се стараеше, не можа да се сдържи да не повиши тон.

Ани само се изсмя:

— О, това е нищо. Щях да го набия, ако ножът ми беше в мен. — Тя го погледна така, че Джеймс мигновено се сети кой бе виновен за този пропуск.

Колкото и да не искаше да го признае, Джеймс си даваше сметка, че я бе поставил в неизгодно положение. Моряците непрестанно се биеха. Те приемаха Джем за един от тях. Но сега, благодарение на него, вече се страхуваха от момчето.

Джеймс знаеше твърде добре, че страхът лесно можеше да доведе до насилие на кораба.

— Е... — той се прокашля виновно, — ще обсъдим това по-късно. Но първо искам да разбера с какво предизвика Никос. Казах ти, че дамите не се бият.

Ани сведе глава и измърмори нещо неразбираемо.

— Моля?

Ани вдигна очи и извика:

— *Казах, че майка му има косми по гърдите!*

Джеймс едва не падна. Напуши го смях, но бързо стисна устни.

— Мили боже, Ани. Не знаеш ли, че най-лошото за един моряк е да обидиш майка му?

— Да, сър.

— Тогава защо го стори?

Тя се размърда смутено, без да смее да го погледне:

— Ами просто исках да направя някоя беля, това е.

Джеймс прехапа устни. Можеше да я притисне, но усещаше, че няма да научи истината от нея. В същото време обаче не можеше да я остави ненаказана заради боя. Ако Ани беше мъж, щеше да е лесно. Можеше да я окове във вериги. Или дори да прибегне до камшика.

Ала му прилошаваше дори при мисълта да ѝ стори това. Не обичаше да наказва моряците си и рядко го правеше. Възприемаше необходимостта от подобни наказания като свой собствен провал като капитан.

Ани продължаваше да стои, забила поглед в пода. Гъвкавата ѝ момчешка стойка сякаш изобщо не се влияеше от люшкането на кораба. Ясно даваше вид, че очаква наказание, но какво да бъде то?

Разкъсван от колебание дали да я накаже, или да я пусне, Джеймс стана и прокара пръсти през косата си.

— За бога, Ани! Не мога да ти позволя да се биеш с моряците ми. Някой от тях накрая ще те убие!

— Не и ако ножът ми е в мен.

— Забрави за ножа! Казах ти да не се биеш. Искам да забравиш тези пиратски глупости.

Ани пак вирна брадичка.

— Не са чак такива глупости — рече тя с несъзнателна гордост. — Глупост е да се правя на жена. Това изобщо не е живот.

Джеймс почувства думите ѝ като удар в гърдите. Желаете само да я защити, но от нея разбираше, че всъщност бе отнел живец на едно умно и изобретателно същество. Бе ѝ отнел свободата, но какво ѝ бе дал в замяна?

Независимо от мислите си, Джеймс измърмори:

— Май трябва да те напляскам.

Ани пребледня.

— Да ме напляскате? Какво е това?

За миг Джеймс помисли, че тя се опитва да го заблуди. Как бе възможно да не знае какво е пляскане? После си спомни, че тя бе живяла само между мъже, а не с деца. А мъжете не се „пляскаха“.

Като си помисли за ужасите, които сигурно бе преживяла, Джеймс не посмя да гадае какво ли си представя тя под „пляскане“. Затова я погледна мило за пръв път тази сутрин:

— Това е само детско наказание — обясни ѝ той. — Означава, че трябва да те ударя леко с ръка по дупето.

Ани моментално се изчерви. Погледна го внимателно и се замисли. Накрая му се усмихна свенливо.

— Е, не съм чак толкова против това.

Обля го гореща вълна. Спомни си как я свали от мачтата и усещането от нейната женственост в ръката му. Този погрешен допир едва не го изгори тогава. Костваше му големи усилия да го забрави.

Не бе възможно тя да мисли за същото. Сигурно не бе изпитала такава наслада като него. Или се бе случило точно това?

Усети как членът му се втвърдява и започва да го боли. В последен опит да запази дистанция Джеймс си повтори клетвата, която бе дал пред мистър Бони. Извърна се от нея и измънка първото, което му дойде наум:

— Косми по гърдите. За бога, Ани, какво означава това?

Засуети се с чекмеджетата по бюрото, давайки си време да дойде на себе си. Не очакваше отговор на риторичния си въпрос.

Но Ани бързо му го даде:

— Мисля, че знам какво означава, капитане. На мъжете гърдите им са космати, а на жените — не. Разбирате ли?

Джеймс се хвана за главата.

— Ани, това просто е обиден израз. Не е задължително да има смисъл.

— Но то си има, Джеймс. Мога да ти докажа. Помниш ли, като видях моите гърди? Те не бяха космати, нали? После аз те видях без риза, и ти си имаше косми навсякъде. А пък другите мъже, те...

Джеймс изстена и скочи на крака. Усещаше пулсираща болка в слабините.

Пресегна се през бюрото и затвори устата ѝ с ръка.

— Трябва да престанеш!

Тя се ококори и изфъфли през пръстите му:

— Да престана с какво?

— Да говориш за гърдите си. Дамите не говорят за гърдите си!

Топлите ѝ устни се раздвижиха под дланта му. Тръпка прониза гръбнака му. Отдръпна се от нея, сякаш го бе ухапала.

— Защо не? — настояваше Ани. — Мъжете непрестанно говорят за това.

В главата му нахлу кръв. Заби в слепоочията му. Разсъдъкът му се замъгли.

— Знам, че говорят, но не е възпитано. А дамите никога не вършат нещо невъзпитано.

Ани ядосано стисна юмруци.

— Досега ми каза куп неща, които не правят. А има ли изобщо нещо, което да правят, за бога?

— Какво?

Джеймс претърси мъглата в главата си за нещо, което жените могат да правят, ала за почти нищо не се сети. Бе виждал майка си твърде рядко, откак навърши възраст да пътува с корабите. Когато ходеше да я види, седаше в салона за гости и учтиво разказваше случилото се по време на пътуването. Винаги избягваше историите, които биха прозвучали неподходящо за нейните уши. На това го бе научил баща му.

Не че не се радваше да я види. По свой начин той много обичаше майка си. Ала вечно жадуваше да се върне в морето.

— Ами... — заекна той, чудейки се с какво да продължи, — седят.

На лицето ѝ се изписа възмущение.

— Аз седя вече цяла вечност.

— Не, различно е. — Умът му най-после се проясняваше. — Седят в хола и... шият!

Ани го изглежда умислено.

— Не знам какво е хол. Но това шиене... като на платната ли е?

— Не. — Джеймс вече знаеше какво иска да ѝ каже и какво не бе наред. Трябваше да научи Ани на толкова неща, а имаше оскъдни познания. Разбира се, бе танцувал с дами. Бе спал с много жени, но тях никой не би нарекъл дами. За сметка на това не си бе давал труда да научи какво прави майка му, докато той пътува.

— Холът е стаята в дома, където се посрещат гости. А жените поправят разни неща, като дрехи например.

— Аз мога. Всеки моряк го може. Не е толкова различно от платната.

— Не, не е. — Джеймс си представи бродериите на майка си. — И смея да отбележа, че останалото е почти същото.

— Кое?

— Бродерията, фината работа с иглата. — Ани го погледна объркано и той обясни: — Разни неща, в които с бодове се вплитат цветя.

Тя вдигна недоверчиво вежди.

Джеймс махна с ръка, за да смени темата.

— Но това не е за мен, трябва да те научи друга жена.

— Ама и ти трябва да ме научиш на нещо! — Ани го погледна умоляващо. — Обеща ми.

Джеймс най-после съзря проблема, с който се мъчеше тя. Бяха й обяснили, че не е момче, а още никой не й бе казал какво е да си жена. Дори той знаеше повече за жените от нея.

Възнамеряваше да я научи, но нейните забележки бяха толкова предизвикателни, че трябваше да си наложи да стои по-далеч от нея. Ето че дистанцирането му я бе накарало да се сбие с моряците.

С въздишка Джеймс прие, че не може повече да бяга от задълженията си.

— Много добре — каза той. — Ще те науча на това, което знам. Но, Ани, то няма да ти бъде достатъчно. Рано или късно с тази задача трябва да се заеме някоя жена. Само тя ще може да те научи какво правят жените.

— Става. — Намръщената физиономия на Ани се проясняваше. — Но ти трябва да ми отговаряш на въпросите.

— Добре — съгласи се Джеймс, преди да осъзнае какво казва. Бързо съжали за думите си, но вече беше късно. Остана му да се надява, че Ани няма да задава неудобни въпроси за...

— Тогава защо жените не говорят за гърдите си?

Той премига:

— Те... смята се за невъзпитано.

— Защо?

— Защо? Ами просто така.

Ани го прикани с поглед да продължи. Джеймс обаче се бореше с поредната топла вълна, която го обля. От смущение чак се задави.

— Защото с това могат да предизвикат мъжете.

Ани наклони въпросително глава:

— Как така да ги предизвикат? Като за бой?

— Нещо подобно.

— Искаш да кажеш, че е като обида?

— Не, не — нервно поклати глава Джеймс. Идваше му да закрещи. Каютата му се струваше още по-тясна, възелът на връзката го стягаше. — Помниш ли какво ти беше казал Шарки за панталоните... Е, това е същото.

— Значи мъжете искат да вкарват оная си работа и там?

Речникът пак ѝ изневери и Ани пребледня. Джеймс нямаше желание да я плаши твърде много. Нещо в него не искаше Ани да се страхува от секса.

— Не е толкова просто, Ани. Мъжете обичат да гледат гърдите на жените, защото те са толкова... красиви. Но... някои мъже не могат да се въздържат от... от определени неща. А ако една жена говори за гърдите си, мъжът може да си помисли, че тя го кани да я докосне.

Ани се изсмя презрително:

— Че толкова ли са глупави?

Косата му се изправи.

— Не е толкова глупаво — рече той.

Ани го гледа мълчаливо известно време. Той я изчака да проговори, но тя не отвори уста.

Джеймс се прокашля. Кръвта пулсираше в слепоочията му.

— Надявам се, че отговорих на въпроса ти. Сега трябва да преминем към нещо друго. Ще те науча как да седиш.

Ани прихна да се смее.

— И бебетата знаят как се седи.

— Но не като дама. — Той се усмихна, защото му хареса непринуденият ѝ смях. — Дамите седят много по-различно.

— Как?

— Седни и ще ти покажа.

Ани седна с разтворени колене и подпря пети на краката на стола.

— Не така. Коленете ти трябва да бъдат събрани...

Ани ги доближи, но петите ѝ все още бяха вдигнати.

— Събери си и петите.

Тя го направи, но сега пък коленете ѝ се раздалечиха.

— Не, ето тук. — Той заобиколи бюрото и сложи ръце на коленете ѝ. — Събери ги, така. Сега... — Коленичи и плъзна длани по краката ѝ. Хвана я за прасците и ги доближи.

— Ох!

— Заболя ли те? — Джеймс я пусна.

— Не. Но беше особено. Малко смахнато... — Ани поклати глава. — Покажи ми пак.

Джеймс се опита да бъде по-внимателен този път. След толкова години ходене като момче, коленете ѝ може би се бяха изкривили и не

можеха да се съберат.

Но със сигурност бяха прекрасни. С връхчетата на пръстите си почувства деликатния мускул и крехките кости. Прасците ѝ бяха тънки и прави. Спомни си, че точно по тях се досети за истинския ѝ пол. Тези изящни малки прасци.

Задържа ръцете си върху тях. Брадичката му се доближи до рамото ѝ. Той вдигна глава.

Ани гледаше не в краката си, а право в очите му. И въпреки загорялата ѝ кожа и покритата с катран коса, Джеймс имаше чувството, че зелените ѝ очи принадлежат на сирена, която го зове.

— Покажи ми пак.

Джеймс опита да се спре, но гласът ѝ го примамваше. Допирът на дланите му до краката ѝ беше прекалено приятен. Отново я хвана за коленете или може би по-нагоре — не видя. Очите му все още бяха приковани в нейните.

Докато ръцете му се плъзгаха надолу, дишането и се учести. Ритъмът му съвпадна с ударите на сърцето му.

Внезапно той дръпна ръцете си. Напомни си, че не е много разумно да я възприема като жена. Тя беше негово задължение и нищо повече.

— Разбра ли как? — Той се прокашля и стана.

— Да, разбрах — меко прошепна Ани.

Шепотът ѝ го прониза с нова тръпка, но той се постара да не ѝ обръща внимание.

— Е, това е. Така седят дамите.

Той се отдръпна зад бюрото, като че ли му беше щит срещу нея.

— Ще имаш над какво да се упражняваш.

— Но това е лесно. Покажете ми нещо друго.

— За днес стига толкова. — Джеймс демонстративно си погледна часовника. — Имам работа.

Ани посърна.

— Но, Ани — Джеймс се пресегна през бюрото и я хвана за лакътя, — обещавам ти всеки ден да те научавам на нещо ново.

Тя се усмихна свенливо и вдигна очи.

— Ами ножа?

Джеймс бе забравил за него и инцидента на палубата. Но сега бързо си спомни по какъв повод бе тя в каютата му. Помисли и каза:

— Ще ти го върна, но при едно условие. Няма да предизвикваш моряците ми на бой. Ще използваш ножа само за защита, и то когато се наложи. Съгласна ли си?

— Да, да, капитане! — Лицето ѝ светна.

Джеймс се зарадва, че я вижда отново щастлива. Бръкна в раклата до койката си и извади камата. Ани наплюнчи пръст и опита острието. Ала той не можеше да я кори за този грубоват жест. Не и сега.

— Благодарско, кап'тане. — Тя се усмихна и той се досети, че само го дразни с хъшлашката си реч. Ани внимателно скри ножа под колана си. — Утре по същото време?

— Утре по същото време, ако доживея дотогава.

— Извинявай, Джеймс.

Той поклати глава.

— Няма нищо. А сега изчезвай. — *Преди пак да съм плъзнал ръце по тези чудни крака.*

— Да, да, сър Джеймс.

Още щом се показва на палубата и подуши въздуха, Джеймс усети назряващото напрежение.

Забеляза го в моряците, които го гледаха с присвити очи. Усети протеста им в небрежния начин, по който вършеха работата си. Долови негодуванието им в измърморените под нос думи. Отпуснатата стойка и грубите жестове потвърдиха най-страшните му опасения.

Нямаше да е далеч мигът, в който най-коварните от моряците му щяха да се вдигнат на бунт.

Дисциплината на борда беше деликатна и важна задача. Екипажът очакваше от капитана да наложи подчинение. Ако по някаква причина изгубеха уважението си към него, моряците бързо намираха как да го свалят. Първият знак щеше да бъде гюллето, изтърколено на пътя на офицерите му.

Джеймс знаеше много добре какво бе разгневilo хората му. Трябваше да стори нещо. Повика мистър Шърли.

— Съберете хората — нареди той. — Искam да им кажа нещо.

Мистър Шърли отдаде чест и викна на помощниците си.

— Всички на главната палуба. Живо!

Десетки боси крака зашляпаха по стълбите. Въжетата заскърцаха под нозете на моряците, които тръгнаха да слизат от мачтите. От всички люкове се носеха гласове. Суматохата помогна на Джеймс да преодолее моментното си колебание.

По своя инициатива мистър Шърли нареди на помощник-боцмана да изведе Никос от трюма. Щом го изкараха от мрачното влажно подземие, гъркът премигна объркано на светлината. Сигурно се зарадва да види въже в ръката на помощник-боцмана, защото при нарушение потърпевшият бе принуден сам да изплете камшика за наказанието.

Ани успя да се подреди в първия ред на множеството. Джеймс направи знак на помощник-боцмана да се „погрижи за момчето“.

Забеляза, че екипажът реагира с доволство на заповедта му и се опита да не обръща внимание на страха в очите на Ани.

Нетърпеливи да видят възмездие, което несправедливо бе забавено, мъжете бързо се подредиха. Старшина кормчията наду свирката. Джеймс стана и изглежда мрачно екипажа си.

— Днес мислех да ви събера да празнуваме. Ала промених решението си, защото дисциплината на борда беше нарушена. Едва предотвратихме въоръжен сблъсък между тези двама моряци. — Джеймс махна с глава към Никос и Ани, за да покаже на хората презрението си.

Като чу за тържеството, екипажът се развълнува. За моряците това означаваше само едно: повече грог. Всеки на кораба живееше ден за ден с едничката мисъл за рома. Ала капитанът го раздаваше на строго разпределени порции. Победните битки бяха една от малкото причини да се раздаде допълнителна дажба. За щастие обаче Джеймс беше измислил нов повод.

Замълча строго, за да даде време на моряците да осъзнаят какво им костваше боят. Ала вътрешно се радваше на разочарованите им физиономии. Всички посърнаха при вестта, че са се разминали с почерпката и сега хвърляха злобни погледи към двамата виновници. В очите им се четеше обещание за мъст.

Междувременно Ани стоически чакаше с вирната брадичка до Никос. Заплахата за наказание трябваше да ги обедини. Когато Джеймс реши, че възмущението на всички е стигнало върхна точка, смени тона.

— След внимателно обсъждане, стигнах до извода, че тези двамата са виновни за случая. Следователно няма нужда да отнемам забавлението на останалите. Това, което ще кажа сега, няма да ви изненада. Но се надявам, че всички вие ще вдигнете наздравица по повод предстоящата ми женитба за лейди Оливия, дъщеря на многоуважавания лорд Фиг.

Мисълта за повече грог вдигна духа на моряците. Начело с мистър Шърли екипажът се развика с всички сили.

Джеймс остави хората да се нарадват на воля. Един неразумен поглед към Ани обаче установи, че тя е стъписана. Новината, изглежда, я бе изненадала и дори бе увеличила страха ѝ.

Мъжете най-сетне се укротиха, защото усетиха, че буретата няма да бъдат извадени преди края на събранието. Джеймс се възползва от случая и строго им напомни какви последствия чакат всеки, който предизвика бой на палубата. Накара ги да сведат глави, да поискат прошка и да се молят господ да им дава сили да не изпускат гнева си.

Накрая Джеймс се обърна към двамата виновници и продължи:

— Не беше пролята кръв, но въпреки това аз няма да търпя подобни инциденти на кораба. Предвид тържеството реших да намаля наказанието на тези двама моряци. Те няма да получат допълнителна дажба ром и всеки ще бъде наказан да работи извънредно.

Джеймс тръгна да си върви, като поръча на мистър Шърли:

— Мистър Шърли, кажете на помощник-боцмана да освободи двамата наказани. Искам да излъскат палубата до блясък. Сетне Никос може да се върне към обичайните си задължения. Тъй като е предизвикал боя, Джем ще се яви при мен за допълнителни уроци. Можете да разпуснете останалите.

— Слушам, капитане! — Мистър Шърли енергично отдаде чест, с което издаде колко е доволен от разрешението на този ужасен проблем. Несъмнено бе усетил, че Джеймс не желае да наказва с камшик момчето. Но щом то щеше да получи същото наказание като гърка — даже по-лошо с тези допълнителни уроци, — чувството му за справедливост бе задоволено.

Джеймс напусна с бързи крачки ветровитата палуба. Чу зад гърба си стъпките на разотиващите се мъже. Бе забелязал, че Никос и Ани въздъхнаха с облекчение, макар че гъркът веднага посърна, задето няма да получи грог. Щеше да се ядосва за това, но пък трябваше да е благодарен, че се отърва от камшика.

На Ани пък щеше да ѝ се отрази добре да поработи малко. Така дори можеше да се окаже, че ѝ бе спасил живота. Като я видят наказана, мъжете може би щяха да ѝ съчувстват.

А най-голямата му надежда бе малката хулиганка да се научи най-сетне да си държи езика зад зъбите.

На следващия ден, щом приключи с миенето на палубата, Ани се яви пред Джеймс. Гърбът ѝ се схвана от работата, но други последствия нямаше. Седмици наред се бе мотала, без да прави нищо,

и това ѝ се струваше далеч по-лошо. Бе благодарна на Джеймс за решението му, защото така си върна благоволенieto на другите. Във всеки случай той бе доказал, че е достоен за капитанската титла.

А докато търкаше палубата, Ани бе имала време да размисли над всичко казано от Джеймс.

Според него гърдите ѝ бяха хубави — толкова хубави, че мъжете щели да искат да ги пипнат.

Отначало не му повярва. Не виждаше защо трябва да вярва на такова странно твърдение, но той много се ядоса на презрението ѝ. Затова бързо разбра истината.

Джеймс също искаше да ги пипне. И по някаква тайнствена причина това особено го смущаваше.

Всяко негово докосване ѝ доставяше удоволствие. Дали и той не изпитваше същото?

Макар че бе обещал да отговоря на въпросите ѝ, Ани реши да запази този за себе си. Твърде много ѝ харесваше да прави такива открития и не искаше бързо да стига до цялата истина. Каза си, че не е лошо да даде още една възможност на бъдещето си като жена.

Уроците ѝ напредваха. Веднъж Джеймс ѝ обясни, че трябва да работи над походката си. Накара я да прекоси каютата му няколко пъти, за да ѝ покаже какво не е наред, но тя все не можеше да разбере. Колкото и да се старал, само го ядосваше повече.

— Няма значение — въздъхна накрая Джеймс и хвърли перуката си на един стол. — Нека да ти покажа какво искам от теб.

Ани се опита да му направи място, но единственият начин беше да се свие зад бюрото му. Джеймс мина от другата страна.

— Сега гледай. — Той спря и се замисли. Сетне много съсредоточено направи три малки притеснени крачки от едната стена до другата. Едната му ръка беше кой знае защо изпъната напред, а главата му почти опираше в тавана.

Ани се задави от смях. Така прихна, че едва не падна в стола му.

Джеймс ѝ рече със смразяващ глас:

— Само се опитвах да ти покажа. За бога, Ани, бъди сериозна!

— Извинявай, капитане. — Ани сложи ръка на устата си. Знаеше, че никой мъж не обича да му се смеят, макар че това никога не я бе спирало да се подиграва на пиратите. Ала сега нямаше желание да

се присмива на капитана, нито пък да се бие с другите. — Защо дамите вървят така?

— Няма значение защо. Но — Джеймс се почеса по главата, чудейки се какво да й отвърне, — трябва да го правят естествено.

— Е, на мен въобще не ми е естествено.

— Ани...

— Съжалявам, Джеймс. Искаш ли да опитам?

Той кимна. Ани стана да си сменят местата. Когато се разминаваха, ръката му я докосна в основата на гръбнака. Сякаш я прониза светкавица. Ани застина.

— А-а... — Джеймс се прокашля, — продължавай, моряко... Ани.

Ани неохотно се дръпна от него. Съсредоточи се над задачата си и се опита да наподоби походката му.

— Не, прекалено много подскачаш. Опитай се да вървиш с равна стъпка.

Ани изпъна колене и прекоси каютата, без да ги вдига високо.

— Изправи гръб. Върви по-бавно.

Тя направи още една обиколка, като движеше вдървено крака.

Джеймс изруга и избърса лицето си.

— Старая се, капитане! Не приличам ли на теб?

— Може би приличаш, но още не е както трябва. — Джеймс отпусна глава на ръката си. Замисли се и накрая вдигна поглед.

— Книги — обяви той и посегна към скрина си.

— Ще четем ли? — Ани го гледаше как рови във вещите си.

Джеймс се обърна с куп книги в ръце:

— Ти можеш ли да четеш?

— Малко — призна Ани, несигурна как ще го приеме той. — Мистър Бони ме научи преди време.

— Мили боже — тихо каза Джеймс и така се вторачи в нея, сякаш й бяха пораснали рибешки перки. — И защо ли е пропуснал да ми спомене това?

Ани го изгледа притеснено:

— Ами сигурно е забравил. Той имаше само три книги, а ние четяхме само от едната. Беше много отдавна.

— Сигурно е било библията?

— Да. И ти ли я имаш?

— Нея и много други. Но, Ани — гласът му затрепери от възмущение, — имаш ли представа колко малко моряци могат да четат?

— Имам. — Виновното й изражение изчезна, щом видя възхищението му. — Повечето пирати не можеха. Даже и капитан Шарки. Мистър Бони ми каза да не се издавам пред никого.

— Е, радвам се, че каза на мен.

Ани не посмя да го погледне в очите. Учудването в погледа му я възмущаваше повече от нужното. А бе предизвикала тази реакция само защото умееше да чете.

— Тогава ще четем ли? — попита тя след кратко мълчание.

— Сега не. Някой друг ден. — Джеймс се извърна към бюрото си.

Ани се възхити как плещите му изпълват самото. Под тъмносинята материя се очертаваха мускулите му. Зачуди се какво ли ще изпита да го докосне там.

Капитанът извади два тежки тома.

— Ще ги сложиш на главата си, и така ще ходиш.

— Защо? Какво ще помогне това?

— Ще видиш. Трябва да се опиташ да балансираш с тях.

Ани взе книгите и ги сложи на главата си. Отне й известно време, но накрая ги задържа да не падат.

— А сега върви.

Тя направи крачка напред. С всяка стъпка томовете заплашваха да паднат. Чак сега разбра какво имаше предвид капитанът, като й каза да не подскача.

Щом направи няколко обиколки из каютата, тя попита:

— По-добре ли е?

— Много по-добре. Но има нещо...

Ани вдигна глава, и книгите паднаха. Хвана ги във въздуха, но капитанът се беше замислил за нещо друго. Гледаше бедрата й и се мръщеше.

— Какво има?

Той я погледна и се смути.

— Какво? — настоя Ани.

— Аз... нищо. Опитвах се да си те представя в рокля. Заради походката. Да разбера дали ходиш, както трябва. Но не беше възпитано от моя страна.

— О! — Ани не можа да схване защо нещо толкова просто не е възпитано, но се въздържа да попита. Понякога смущението на капитана се предаваше и на нея.

— Е, ходя ли както трябва?

— Мисля, че почти успя. Но, Ани, жените ходят по особен начин, правят няколко неща едновременно. Плъзгат се, сякаш изобщо не правят крачки. Но и се полюшват. Не мога да ти го обясня, а не желая да ти показвам.

— Защо?

Джеймс се усмихна и я погледна многозначително.

— Защото ще ми се смееш.

— Няма, обещавам. — Ани беше готова да обещае всичко само да го види пак как ходи като жена.

— Лъжеш. — Усмивката на Джеймс изчезна. Погледна я за миг, стана и заобиколи бюрото си. Сърцето ѝ странно запърха в гърдите.

— Сложи пак книгите на главата си — каза той. Тя изпълни нареждането му. — Сега се обърни с гръб към мен.

Ани се подчини. Гореща вълна се разля по гърба ѝ, сякаш той я стопляше като огън.

— Направи една крачка.

Тя пристъпи. Усети, че той я последва. В следващия миг я хвана за кръста и тя затаи дъх.

— Само ще ти покажа как се прави според мен — обясни ѝ той. — Внимава ли?

— О, да, сър. — *Как внимаваше!*

— Добре. На следващата стъпка се залюлей така, а после на другата страна.

Ани почувства как ръцете му я побутват леко надясно. Насочваха я нежно като вълна, която я поема в прегръдката си. Тя се подчини на движението му и залюля бедра.

Внимавайки да не изпусне книгите, Ани се плъзна напред с полюшваща се походка. Като стигнаха стената, спря в очакване той да ѝ каже да повтори упражнението. Ала Джеймс продължи:

— Направи още една стъпка, Ани.

Очевидно той гледаше другаде, защото тя се бе опряла в стената и нямаше накъде да върви.

— Но, капитане...

— Направи още една стъпка. — Когато тя спря, той отпусна ръцете си отпред върху хълбоците ѝ. Гласът му внезапно пресипна.

— Но, Джеймс, стената!

— Стена? — Той мигновено я пусна. — Господи! Стената. — После Джеймс направи най-странното нещо на света. Нежно я хвана за кръста и я придърпа назад, докато телата им не се прилепиха като лъжици. Заоблените ѝ задни части се притиснаха в бедрата му. Топлината на тялото му се преливаше в нея.

Искаше ѝ се да си остане в тази поза. Така се чувстваше необичайно сигурна. Въпреки това спокойствие сърцето ѝ препускаше, а дробовете ѝ се задъхваха.

Като че ли на капитана също му се искаше да не се разделят. Не даваше никакъв признак, че ще я пусне. Накрая по тялото ѝ премина тръпка и нещо я стегна за гърлото. Джеймс въздъхна.

— Ани... тези уроци...

— Какво има, капитане? Нали го направих както трябва? — Ани се завъртя и се озова на сантиметър от лицето му. Гърдите им се допряха.

— Добре се справи, Ани. — Погледът му беше прикован в отсрещната стена, сякаш не смееше да го отмести. — Проблемът не е в теб.

Нещо го измъчваше, позна Ани по стиснатите му устни. Ала нямаше представа какво е то.

— Не се ли чувстваш добре? Да ти помогна с нещо, капитане?

Той рязко се дръпна и изстена.

— Не. Няма нужда, Ани. Справи се чудесно за днес. По-добре да приключим с това. Ще продължим утре.

Джеймс се обърна и с колебливи крачки тръгна към бюрото си. Ани имаше чувството, че е измамила очакванията му. Не искаше да разочарова капитана, защото пак щеше да ѝ прекрати уроците, а това ѝ се струваше непоносимо.

— Но ти ми обясни много добре, Джеймс. Виж. — Ани се завъртя към вратата. — Мисля, че вече мога да ходя досущ като дама. Ще се упражнявам още малко и утре ще ти покажа! — Тя тръгна, полюшвайки бедра.

Надяваше се, че походката ѝ му дава кураж да продължат с уроците. Ала беше готова да се закълне, че го чу да въздиша, преди да

затвори вратата.

Джеймс се зарече, че на следващия урок няма да допуска никакви коварни ситуации като днешната с походката. Голямата му грешка беше, че я докосна.

Бе направил всичко възможно да ѝ покаже, без да се допира до нея. Ала това се оказа невъзможно. Успокои се, че прави необходимото. Сега тя поне знаеше как да ходи като жена, ако не и твърде добре. Как полюшваше бедра на излизане... Джеймс имаше чувството, че няма да мигне тази нощ.

Притесняваше го фактът, че тя може да чете. С такова умение можеше да води по-добър живот, отколкото той си представяше. Започна да се чуди дали не трябва да я научи как да се държи в по-изискано общество. Реши, че ще е безопасно да ѝ покаже обноски за хранене. Масата щеше да ги държи на сигурно разстояние един от друг и да го пази от изкушение.

Нареди на Кребс да му донесе два подноса в стаята, като обясни, че единият е за мистър Бони. После повика Ани и ѝ каза, че ще я научи да яде възпитано.

— Ще ме учиш да ям? — учуди се Ани.

— Мислех, че знаеш да ядеш. — Закачливата му забележка я накара да се усмихне.

— Е, не знам как го правят дамите — подигравателно му отвърна тя.

— Правилно, затова сядай тук, ако обичаш.

Ани се тръшна на стола.

— А, не така. Стани и седни бавно с... с прибрани крака.

Капитанът хвана облегалката, сякаш столът можеше да падне. Ани изпълни нареждането му и той каза:

— Добре. Сега ще преместя стола към масата и ти трябва леко да се надигнеш.

Ани вирна дупе. Зад гърба ѝ се чу задавено кашляне.

— Така ли, Джеймс?

— Долу-горе. Да предположим, че като си с рокля, това няма да се забелязва.

Джеймс заобиколи масата и седна срещу нея с въздишка, като че ли току-що се бе разминал със смъртна опасност.

— А сега вземи кърпата. — Той ѝ показа как да си я сложи в скута и Ани последва указанията му.

— Така, добре.

Ани понечи да хване ножа, но Джеймс я спря.

— Според случая някой може да ти подаде блюдата с храната или да ти сипе в чинията. Ако ти си домакиня, също можеш да направиш това за гостите си. Защо не ме оставиш да ти сервирам?

— Много добре. — Ани се постара да се държи възможно най-прилично. След като Джеймс ѝ държеше стола да не падне, тя можеше поне да говори възпитано.

Вече ѝ беше далеч по-лесно да говори правилно. Цял живот беше слушала такава реч от мистър Бони. Капитанът говореше малко различно, но Ани вече знаеше, че това е само въпрос на предпочитание. Двамата използваха едни и същи интонации, подреждаха думите еднакво. Затова напоследък на нея не ѝ се налагаше да мисли предварително какво да каже.

Джеймс ѝ сипа щедра порция задушено месо и зеленчуци. Ани умираше от глад.

— Сега ще ядем ли?

— Не, още не. Хората се хранят в изискана компания, за да се насладят на присъствието на гостите си.

— А ти наслаждаваш ли ми се?

Джеймс се изкикоти:

— Сигурен съм, че да.

— И аз ти се наслаждавам на теб. — Ани го погледна. Той като че ли се бе облякъл още по-добре, ако това изобщо бе възможно. Разбира се, беше избръснат. Сакото му изглеждаше току-що изчеткано и изгладено. Копринената му връзка беше вързана на спретнат възел. Ризата, панталоните и чорапите бяха ослепително бели. Макар че вече не се дивеше на хубавите му дрехи, чисти и изгладени, на Ани все още ѝ доставяше удоволствие да го гледа такъв красив и докаран.

Ала ѝ стана неудобно от това, че самата тя е облечена като Джем. Продължи наблюдението си мълчаливо. Джеймс отклони поглед.

— Е, тогава можем да започнем. — Той отрязва късче месо, набоде го на вилица и го поднесе към устата си. — Трябва да държиш

вилицата с лявата...

— Джеймс — прекъсна го Ани, — струва ми се, че трябва пак да се изкъпя.

Джеймс се задави.

Така се разкашля, че Ани скочи, заобиколи масата и го потупа по гърба. Той я отблъсна и кашляйки, ѝ посочи стола.

— Нищо ми няма — рече, той, като вдигна ръце, за да я задържи настрана. Кашлицата му най-после премина, но лицето му остана зачервено. — Значи искаш да се изкъпеш?

Ани кимна.

— Струва ми се, че имам нужда.

— Не съм забелязал. Но, Ани... просто не зная.

— Ама трябва да се изкъпя. Ти нали искаше да мириша хубаво?

— Ани, дамите не обсъждат как миришат.

— Ти каза, че разнасям смрад.

— Но тогава не знаех! Ани — не.

— Мога пак да се заключа в кухнята.

— Не.

— Защо не?

— Заради мъжете. Някой може да те види.

— Предния път никой не ме видя.

Той я изгледа ядосано:

— Аз те видях.

— Не беше същото. Освен това сега няма да влизаш, нали?

Джеймс извърна очи.

— Не, разбира се. — Той заби поглед в чинията си. — Нали щяхме да се храним, Ани? Не си ли гладна?

— О, да. Умирам от глад. — Тя хвана ножа и си отрязва парче месо, както той ѝ бе показал.

— И внимавай да дъвчеш със затворена уста.

— Да, сър Джеймс.

Стори ѝ се, че той не може да си глътне хапката. Гледаше я толкова упорито, че Ани се притесни и започна да дъвче по-бавно. Очите му неотклонно следяха устните ѝ.

— А къпането?

Той се стресна и отмести поглед.

— Нека да помисля.

Ани замълча, за да го остави на спокойствие. Накрая Джеймс се прокашля и рече:

— Можем да направим същото като с вечерята. Ще поръчам да ми приготвят ваната, а ти ще се изкъпеш преди мен.

— Ще ти използвам водата за къпане? Ами ти?

Той избърса уста.

— Аз мога да се изкъпя след теб. Ще си поделим водата.

— Нямах нищо против?

— Ще се постарая да не мисля за това.

— Моля, Джеймс?

— Искях да кажа, че няма да обръщам внимание. Ти също.

— Щом казваш, Джеймс. Благодаря.

Той ѝ посочи храната с върха на ножа.

— А сега можем ли да вечеряме?

— О, да. — След като изясниха въпроса с къпането, Ани с апетит нападна чинията си.

Наблюдаваше как Джеймс държи ножа и използва вилицата, за да си вземе храната, вместо да го прави с ръце. Опита същото и откри, че не е трудно. Не след дълго ползваше приборите, без да се замисли, а капитанът я гледаше с одобрение.

Забеляза, че Джеймс яде бавно и се опита да го имитира. През две-три хапки той ѝ задаваше въпрос и тя му отвърщаше. Започна с времето, но това не беше необичайно за моряк. Ани му разказа, че вълнението се увеличава. Щом заговори за това, очите ѝ светнаха.

— Обзалагам се, че „Флаинг Суон“ ще е страшна гледка, като почне бурята.

Капитанът се усмихна с ъгълчето на устата си.

— Искаш да видиш кораба ми в бурно море? Защо?

Тя се изчерви, смутена от интереса му.

— Ами просто обичам бури. Освен това твоят кораб е много съблазнителен.

— И става все по-съблазнителен — измърмори Джеймс под нос.

— Какво рече, капитане?

— Нищо — сухо отвърна той. — Значи ти харесва моят кораб? Одобряваш ли го?

— О, да, много е красив. — Ани видя, че той се зарадва на похвалата като всеки капитан.

— И не се страхуваш от бури? — Той я погледна предизвикателно.

Ани понечи да изсумти презрително, но се сети за новонаучените думи.

— Глупости! — възкликна тя, имитирайки капитана в най-високомерното му настроение.

Той се засмя.

— Добре казано. И какво толкова харесваш в бурите?

Ани се замисли.

— Харесва ми как корабът се издига под краката ми, сякаш целият свят се преобръща. Обичам как бучи и не се чува какво крещат другите. Освен това небето и морето се сливат в едно.

Очите на капитана светеха в сумрачната каюта. Гледаше я толкова настойчиво, че по вените ѝ се разлива топлина.

— И аз винаги се чувствам по същия начин — каза той. — Макар че никога не съм можел да го изразя така красиво.

Джеймс се прокашля:

— А какво мислиш за морските чудовища? Всеки моряк вярва в съществуването им.

Тя се наведе към него и сниши глас:

— Ще ти издам една тайна, капитане. Повечето моряци са много суеверни.

— Сериозно? — Устните му потрепнаха. — А ти откъде знаеш?

— Мистър Бони ми каза.

Джеймс я изглежда.

— Мистър Бони те е научил на много неща, Ани, и трябва да му бъдеш благодарна за това.

— Да, сър, знам. — В гърлото ѝ заседна буца. — Няма да забравя.

— Добро момиче. — Джеймс посегна към халбата с бира, без да откъсва очи от нея.

Смутена, Ани се зачуди какво да каже, за да отклони мислите си от мистър Бони.

— Капитане, ако си поръчаш вана, не трябва ли да седиш тук, докато аз се къпя?

Джеймс се сепна и разлива бирата си върху нея. Пак се задави от кашлица и скочи на крака.

Уплашена, Ани също скочи. Избърса лицето и дрехите си с кърпата.

Капитанът се опита да ѝ помогне да се изсуши. Пресегна се през масата и изтри лицето и скута ѝ със своята кърпа. Сетне премести ръце на гърлото ѝ.

Обви шията ѝ с пръсти и леко разтърси главата ѝ.

— Ани, ще ме умориш.

— Какво казах, капитане?

— Няма значение.

— Това е всичко, Кребс.

На следващата вечер стюардът му донесе вода за ваната и Джеймс го освободи, благодарен, че не трябва да измисля повод да го отпрати. Отдавна беше наложил правилото да се къпе и облича без помощ. Макар че това уронваше престижа му пред моряците, Джеймс не можеше да търпи някой мъж да се суети около него в такива случаи.

Миг след като Кребс излезе, Ани развълнувано се шмугна в каютата и погледна ваната.

Джеймс я наблюдаваше смутено, като едва се възпираше да не пристъпи от крак на крак. Имаше чувството, че го лаят мравки. Дори кофите с вода между двамата му стигаха да иска да разкъса дрехите си.

— Ани...

Тя вдигна глава и се усмихна. Очите ѝ светеха. Кожата на лицето ѝ избеля и сега бе свежа и обсипана с лунички. От мястото си Джеймс не виждаше омазаната с катран опашка, а само рижавите къдрици.

Дъхът му секна. Момичето се оказа хубаво, както бе предположил, ала никога не бе подозирал, че един ден ще го зашемети така.

Насочи вниманието си към торбестите ѝ дрехи и мръсотията под ноктите ѝ, за да си напомни, че тя е отгледана като пират.

— Да скачам ли вътре, капитане? — сепна го тя.

— Смяташ да се съблечеш. — Това бе по-скоро констатация, отколкото въпрос. Знаеше, че тя е свикнала да се къпе с дрехите, но си мислеше, че вече е забравила този си навик.

— Разбира се. — Тя се залови с копчетата на ризата си.

— Не сега! — Джеймс прокле наум собствената си нервност. — Първо ще ти направя параван — рече той и посегна към одеялото си.

Трябваше да изчака Кребс да си отиде, но не бе имал намерение да я гледа как се къпе — колкото и да му се искаше.

Все още не беше лесно и да накара Ани да внимава. Трябваше пак да ѝ поговори за това. Но по-късно.

Джеймс вдигна одеялото и го разпъна. Вече бе повикал дърводелеца, за да му направи две закачалки на стените. Човекът не спря да мърмори, че капитанът може да си скъса ръкавите или перуката на кукичките. Джеймс му отвърна, че му трябват за някакъв инструмент.

Не беше съвсем далеч от истината.

Бе проверил вече, че одеялото ще бъде достатъчно голямо да го окачи между двете стени, за да не я вижда.

— Ето. — Джеймс прегледа резултата и със задоволство установи, че не вижда Ани. Така можеше да си остане на бюрото, докато тя щеше да се изкъпе насаме, макар и само на един метър от него.

— Вече да си съблека ли дрехите?

Той си даде сметка, че Ани е достатъчно изкусителна и без да се вижда. Разтреперваше се при мисълта, какво ще стане зад одеялото.

— Да. Но побързай. Аз ще работя на бюрото си.

— Слушам, капитане.

Джеймс седна и решително се залови да проверява данните за положението на кораба.

В този миг обаче Ани започна да свири с уста. Беше някаква моряшка песен с игрив припев.

Джеймс веднага си представи как е свила устни, докато се съблича. Тихият звук от падането на дреха на мода му подсказа, че е свалила панталоните си. Свирукането ѝ заглъхна за кратко и той се досети, че е съблякла ризата през главата си. После премина в тананикане, като че ли се е навела. Джеймс се зачуди дали маха превръзката от гърдите си.

Накрая отново засвири с уста. Единият ѝ крак цопна във водата, последван от другия.

В гърлото на Джеймс заседна буца.

Прокашля се и опита да се съсредоточи върху задачите си.

— Ха! — Възклицанието го накара да подскочи.

— Какво има, Ани?

— Трябва да видиш как ми настръхна кожата, Джеймс. Много е смешно.

Той понечи да ѝ се скара, но тя се разсмя.

— Трябва да видиш гърдите ми! Щръкнаха като гюлета!

— Ани!

— Ох, забравих! Не бива да говоря за тях. Но ако можеше да ги зърнеш, Джеймс, ще разбереш защо ги споменах.

Джеймс се хвана за главата. Не знаеше да се смее ли, или да плаче.

Не ѝ каза нищо. Дори с една дума щеше да издаде възбудата си.

След кратко мълчание Ани извика:

— Още ли си там, Джеймс?

— Малко трудно мога да изляза през люка, ако това имаш предвид.

Ани се разсмя, сякаш никога не бе чувала такава смехория. Джеймс веднага си представи как кожата ѝ пак ще настръхне. Достави му невероятно удоволствие, че може да я разсмее с шега.

— Работиш ли?

— Опитвам се. — Но всъщност не беше така. Само евнух би могъл да продължи стоически заниманието си, като знае, че Ани е гола от другата страна на завесата. Всеки нормален мъж щеше да умира от желание като него. Не му беше трудно да си я припомни как изглежда току-що изкъпана.

Образът ѝ се появи във въображението му: блестящата ѝ кожа, контрастът между загорелите ръце и белотата на най-съкровениите места на тялото ѝ. Жадуваше да погали връхчетата на гърдите ѝ. А онова червено хълмче щеше да го преследва, докато не го измести друга жена.

— Джеймс, за какво мислиш?

Джеймс изстена.

— Ани, казах ти вече. Опитвам се да работя. Не можеш ли да се къпеш, без да говориш?

— Звучиш ми странно.

— Просто съм притеснен. — Толкова можеше да признае. Малко вероятно бе Ани да знае какво означава това.

— Знаеш ли, Джеймс, много е особено, че си от другата страна на одеялото.

И още как. Беше повече от особено. Истинско мъчение.

— Какво искаш да кажеш? — попита той пряко волята си.

Ани за пръв път помисли, преди да отговори.

— Не съм сигурна. Не знам как да ти го обясня.

— Опитай. — Джеймс знаеше, че трябва да се въздържа, независимо какво ще му каже тя. Ала трябваше да разбере какво чувства.

— Ами знам, че си там — започна Ани. — То е почти същото, като да влезеш във ваната с мен. — В гласа ѝ се долавяше известен копнеж.

Той стисна юмруци.

— И? — Не биваше да я окуражава да продължава, но току-що му бе хрумнала една примамлива идея.

Онези закачалки. Защо пък да не паднат под тежестта на одеялото? И без това изглеждаха паянтови. Трябваше да измисли нещо по-здраво, но може би всъщност не искаше. Като нищо едното ъгълче на завесата можеше да се откачи. И да се смъкне надолу. После цялото одеяло щеше да рухне на земята и най-неочаквано те щяха да се окажат един пред друг, а Ани да го погледне учудено...

Погледът на Джеймс се плъзна нагоре. Страхуваше се, че ако това мъчение продължи, членът му ще експлодира.

А може би дори нямаше нужда одеялото да пада. Може би тя също усещаше нетърпимото му желание.

Ами ако кажеше, че го иска? Във ваната. При нея.

— Какво и? — отвърна му Ани.

— И... — Джеймс затаи дъх — само това ли чувстваш?

— Май да.

Джеймс въздъхна шумно.

— Ани, трябва вече да излизаш от ваната.

— Защо? Искаш да влезеш ли?

— Да... Не! Искан да кажа, че е мой ред да се къпя. Но първо трябва да се облечеш.

— Както искаш, капитане.

Не, господи, съвсем не е така, както искам. И никога не бива да бъде.

Чу я как разплисква водата на излизане от ваната. После капките се търкулнаха по гърдите ѝ и закапаха по пода.

Като Афродита, която се появява от морските вълни.

При тази глупава мисъл го досмеша. С това дойде и успокоението. Ани не беше никаква Афродита. Косата ѝ още беше

омазана с катран, ходеше като момче, а речта ѝ подходдаше повече на моряк, отколкото на богиня.

Това, разбира се, въобще не намаляваше желанието му да спи с нея.

Обзе го чувство на срам. Ако тя бе продължила да говори, той дали щеше да намери сили да се въздържа? Още една дума, само една прелъстителна дума, и той може би щеше да забрави за възпитанието си. Можеше да стори нещо, за което да съжалява до края на живота си — да отнеме честта на девица, оставена на грижите му.

Ани отново си свиреше, докато се обличаше.

— Джеймс, дрехите ми трябва да се изперат.

— Не мога да ти помогна, Ани. Ако вземеш да ги изпереш, мъжете ще се усъмнят. Но скоро ще пристигнем в Англия и ще ти купя нови дрехи.

— Не мога вече да слагам тази превръзка на гърдите.

— Защо?

— Ами просто не искам. Много е мръсна.

Скоро щяха да бъдат в Англия. Всъщност твърде скоро. Още не бе научил Ани на най-важното, което ѝ трябваше да живее като жена. Тя все още нямаше никаква представа за брака, а това бе единственото ѝ спасение. Трябваше да си намери мъж, който да се грижи за нея.

— Вече съм облечена, Джеймс.

— Слава богу.

— Моля?

— Казах: слава богу. Сега, Ани, си свободна, но по-късно искам да поговорим.

— Да, да, капитане. Приятно къпане.

Джеймс измърмори. Щом вратата се затвори зад нея, той си пожела от все сърце водата да е изстинала. Като лед. Само това щеше да го избави от срама да ходи цял ден с ерекция сред екипажа си.

Изниза се още една седмица. Една вечер Джеймс излезе на малката палуба и се загледа в звездите на хоризонта. Луната беше толкова тънка и бледа, че вълните не се виждаха и океанът тъмнееше тайнствено. Сякаш стихииите се бяха съюзили с него и отказваха да хвърлят светлина, за да не попречат на намеренията му. Слънцето

отдавна се бе скрило зад хоризонта, но Джеймс още не можеше да събере смелост.

Още на обед засече слънцето със секстанта и изпробва новия си хронометър. Ако уредът показваше правилно, тази седмица щяха да пристигнат в Ливърпул и оттам да се насочат към Портсмут.

Джеймс знаеше, че Ани седи пред каютата му, макар че дежурството ѝ отдавна бе свършило. Бе ѝ заръчал да го чака, докато екипажът си легне. Бе крайно време да проведе сериозен разговор с нея.

Въздъхна и се опита да си събере мислите. Задачата му беше пределно ясна. Ани не биваше никога, да узнае как възбуждаше желанието му. Същевременно трябваше да намери начин да ѝ обясни какво въздействие има върху мъжете. Върху всеки мъж, който имаше нещо между краката си и можеше да го използва.

Джеймс си даваше сметка, че само жена може да я научи как да шие и как да се смее сдържано, как да прави реверанс и как да внимава какво говори, как да отблъсква интереса на мъжете и как да гледа в земята, за да не ги предизвиква.

Но какво щеше да се случи, ако учителката се окажеше груба и откажеше да разбере от какъв свят идваше Ани? Ако ѝ отнемеше цялата искреност и вродена жизнерадост?

Всеки път, когато се замислеше откъде я бе отвлякъл и какъв живот ѝ готвеше, си казваше, че няма да си прости, ако не я подготви. Щом Ани трябваше да напусне рая, то поне да бъде по-безболезнено.

— Всичко е наред, капитане — докладва вторият му помощник.

— Отлично, мистър Пети. Пригответе кораба за нощта.

— Да, сър.

— Още нещо, мистър Пети.

— Да, сър?

— Не искам да бъда безпокоен преди сутрешната вахта.

— Слушам, сър.

Не бе необходимо да обяснява. Помощниците му знаеха, че тази заповед се нарушава при инцидент или авария. Ала без нужда никой не смееше да смути уединението му.

Джеймс се прибра с угрижен вид в каютата си и повика Ани. Тя скокна.

— Искал си да ме видиш, капитане? Пак ли ще имаме урок?

Ани го изгледа нетърпеливо. Уроците с него се бяха превърнали в най-важното за нея. Без значение колко я изумяваше понякога капитанът, тя се наслаждаваше на всеки миг, прекаран с него. Ала тази вечер той имаше някакво тайнствено излъчване, от което краката ѝ затрепериха.

— Ани... — Гласът му беше мил — Искам да седнеш.

— Да, сър Джеймс.

Той тръгна към обичайното си място, ала след кратко колебание се отказа и се подпря на бюрото.

Щом Джеймс се наведе към нея под светлината от фенера и отпусна ръка върху крака си. Ани изпита необичаен копнеж. Мускулите на бедрото му се изпънаха под панталона само на сантиметри от лицето ѝ — толкова близо, че можеше да усети мощта му. Прииска ѝ се да го погали.

— Ани — прокашля се Джеймс. — Ани, страхувам се, че трябва да прекратим нашите уроци.

— Да ги прекратим ли? — Тя вдигна глава. — Че защо?

— Почти сме стигнали до Англия. Направих всичко възможно да те науча на някои от нещата, които трябва да знаеш, но не мога да ти дам нищо повече. Ани...

Сърцето ѝ сякаш се скъса. Капитанът смяташе да я изостави.

Той продължи:

— Трябва да учиш още много. Но няма да е подходящо аз да ти обяснявам. Когато пристигнем в Англия, ще намеря за целта жена.

— Но, капитане, не се ли справям добре? Постарах се да говоря както искаш. Освен това мога да ходя и да седя като дама, нали?

— Да, разбира се, справяш се много добре. Но, Ани, има още много да учиш.

Джеймс се намръщи и отначало Ани помисли, че ѝ се сърди, но после той взе ръката ѝ в своята и нежно я стисна. Тя сведе глава.

Ръцете му бяха големи и мазолести. Бяха чисти, а ноктите — добре подрязани. Въпреки това те бяха силни като ръцете на отруден човек. Това особено ѝ хареса. Дланта му се плъзна по нейната едва доловимо и Ани потръпна. Възбудата премина по връхчетата на пръстите ѝ към китките и оттам се преля в гърдите и разтупка сърцето ѝ. Почувства се обладана от топлината на ръката му.

— Ани, знаеш ли какво е бракът?

— Брак? — Тя разтърси глава, за да се съсредоточи. Капитанът сигурно очакваше да му отвърща ясно, а не да го повтаря като папагал.
— Мисля, че зная.

— Разкажи ми какво знаеш.

— Чувала съм тази дума от някои пирати. Струва ми се, че означава, че те ходят при някоя жена на сушата. При една и съща жена. Или поне — тя помисли малко, — че си имат по една жена във всяко пристанище.

Джеймс се намръщи и въздъхна.

— Нещо подобно е, но всъщност е много повече. Ани, един ден ти ще се омъжиш за някой мъж. Това означава, че ще живееш с него. Ще спите в едно легло и ще си имате деца.

— Защо?

— Такава е съдбата на почти всички жени.

— Ама защо?

Той сви устни.

— Предчувствах, че ще ме питаш за това. Мога само да ти кажа, че така се прави по света. То е като смяната на деня с нощта и дълбочината на океана.

Ани се замисли над думите му. Ако трябваше да живее в къща, предпочиташе с нея да има и мъж. Беше свикнала да е заобиколена от мъже.

Но що се отнася до леглото...

Погледна капитана. Харесваше ѝ да я докосва и ѝ се струваше, че и на него му е приятно. Иначе защо щеше да я гали по ръката с такава нежност? Ако, да се омъжи за него, означаваше да спят в едно легло, сгушени като лъжици, то тя нямаше нищо против.

Ами децата? Ани знаеше какви са те. Беше ги виждала от борда на „Мери Лори“. Бяха по-ниски от възрастните, както бе и тя навремето. Мистър Бони ѝ бе обяснил защо става така. Ако капитанът имаше деца и искаше да ги сподели с нея, тя нямаше да откаже.

— Много добре, капитане. Ще се оженя за теб.

На лицето му се изписа объркване и той пусна ръката ѝ.

— Не, Ани, погрешно си ме разбрала. Аз говорех за някой друг мъж.

— Защо?

— Защо? — Той изглеждаше слисан и объркан. — Ани, ние принадлежим на различни светове.

Тя наклони глава и го изгледа.

— Ти си моряк, нали? Е, и аз съм такава.

— Да, но ти си в екипажа, а аз съм капитан. — Джеймс поклати глава, като че ли бе попаднал в задънена улица. — Всъщност ти дори не си в екипажа — поправи се той. — Ти си жена. Но, Ани, страхувам се, че е нещо подобно.

— На какво? — Ако не се беше оплел в такива обяснения, Ани щеше да го разбере.

— Аз съм джентълмен.

— О! — Ани се разочарова. Предположи, че това означава той да се омъжи за друг джентълмен.

— Тогава аз за кого ще се омъжа? — Не беше съвсем сигурна, че е готова да спи с друг мъж.

— За когото си избереш. Ако е възможно, да бъде някой, когото обичаш.

Обич. Каква тайнствена дума.

— Значи трябва да си посоча някого?

— Да. Поне отначало някой сигурно ще избере теб, но ти винаги можеш да откажеш, ако не ти харесва.

Не звучеше чак толкова зле.

— А после?

— После?

Понякога капитанът се държеше повече и от нея като папагал. Той се опита да надзърне през илюминатора над главата ѝ, но разбира се навън бе тъмно като в рог. Накрая заби поглед в скута си.

— Ами, после, Ани, ще имате деца.

— И това е всичко?

— Всичко? — Той вдигна глава и я изгледа. — Страхувам се, че има още много.

Тя го погледна въпросително. Той нервно се засмя.

— Ани, ето тук уроците трябва да ги поеме жена.

— Защо?

— Защото не е подходящо аз да ти разяснявам тайните на брака.

Тайните. Ето. Най-после стигна до истината. За пръв път някой споменаваше на глас тези прословути тайни.

— А те лоши ли са?

— Лоши? Не. — Джеймс енергично поклати глава. — Някои биха казали, че те са най-хубавото. Ако живееш с някого — дори ти го знаеш, Ани, — можеш да се умориш от него и дори да му се ядосваш от време на време. Но в брака си има определени плюсове, които компенсират това.

— Какви например?

— Например... целувките.

— Целувките?

Джеймс ѝ се усмихна.

— Само не ми казвай, че не знаеш какво е целувка. — Той въздъхна. — Естествено, че не знаеш.

— Е?

— Ани, някой ще ти покаже. Не бива да се притесняваш.

— Аз не се притеснявам. Само искам да ми подскажеш малко.

— Да ти подскажа? — Той я изгледа замислено. — Само да ти подскажа?

Джеймс се ухили и каза:

— Мисля, че мога да ти подскажа.

Той се пресегна към ръката ѝ. Докосването му отначало я разтърси, но после той вдигна ръката ѝ към устните си.

Ани мигновено си издърпа ръката и скочи от стола.

Джеймс изненадано вдигна очи.

— Какво има?

— Искаше да ме ухапеш ли? — Ани разтърка опакото на дланта си, където устните му почти я допряха. — Може да се възпали.

Той се разсмя:

— Нямах намерение да те хапя, глупачето ми. Щях да те целуна по ръката. Дай я тук.

— Сигурен ли си?

— Да. Обещавам ти, няма да те заболи. Всъщност би трябвало много да харесаш моята целувка.

— Щом казваш, капитане. — Като ѝ заговорише с този глас, Ани не можеше да му устои. Никога не бе чувала подобен тон от друг мъж.

Поднесе му ръката си. Капитанът се наведе и тя се стегна, но той само докосна с устни кокалчетата ѝ. Джеймс вдигна глава и я погледна очаквателно.

— Само това ли е? — учуди се Ани.

Той смръщи вежди:

— Как така само това ли е?

— Е, това ли е целувка? — Ани поклати глава. — Какво толкова тайнствено има в нея?

— Не съм казвал, че има нещо тайнствено. — Той изглеждаше разочарован, като че ли бе очаквал друга реакция. — Пък и това беше само загатване. Забрави ли?

— Загатване за какво? — Ани седна на мястото си. — Повече целувки?

— Не. Загатване за друг тип целувка. Ако един джентълмен се среща с дама, той може да ѝ целуне ръка. Но щом я опознае по-добре, може да си открадне целувка по устните.

— Как така ще си открадне целувка? — Цялата тази история ѝ звучеше доста глупаво.

— Такъв е изразът, Ани. Означава, че дамата му дава нещо от себе си, като му позволява да я целуне.

— Звучи много безсмислено.

— Напротив. — Джеймс ѝ се стори ядосан.

— Ами покажи ми тогава.

Джеймс стисна зъби:

— Искаш да ти покажа? Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Не знаеш какво приказваш, Ани. Тази целувка ще бъде доста по-различна от предишната.

Ани не можеше да разбере за какво толкова се вдигаше шум.

— Добре, капитане. Давай. — Все още бе разочарована.

Той я погледна изпитателно. На светлината на фенера косата му беше тъмна и блестяща. Изглеждаше притихнал, но готов за скок. Устните му бяха стиснати решително.

— Много добре — твърдо рече Джеймс. — Но мисля, че този път ще усетиш голяма разлика.

Според Ани капитанът искаше да каже, че ще я накара на всяка цена да усети разлика. Пригответи се да почувства същото леко докосване като предния път. Ала той явно не беше настроен за това.

Джеймс стана и я изправи на крака. Ани се почувства смалена от огромната му снага. Гърдите ѝ, които вече не пристягаше, се докоснаха

до него и връхчетата им настръхнаха. Пръстите му се разпериха като ветрило в долната част на гърба ѝ. Той я притисна към себе си и топлината на бедрата му я накара да иска още по-голяма близост.

Помисли си обаче, че това щеше да е невъзможно. Джеймс я хвана за плитката и дръпна назад главата ѝ, за да разголи шията ѝ.

— Сега не мърдай, Ани — прошепна той.

Гласът му, отново одрезгавял, я накара да потръпне. Макар че се съпротивляваше допреди миг, сега ѝ беше много приятно да се притиска в гърдите му. Те стопляха настръхналите ѝ зърна.

Шепотът му ѝ действаше като примамливото съскане на змия.

Джеймс сведе глава към нейната. Ани разтвори задъхано устни и той ги пресрещна със своите...

Бяха толкова меки. Гладки, влажни и меки като самото Карибско море. Отначало я докоснаха леко като вълна брега, но ставаха все по-силни, докато той се притискаше в нея. Долната му устна се плъзна под нейната. Тя си пое дъх и му се отдаде в мига, когато оголи зъби да я ухапе.

Усети само леко хапване по устните. Джеймс изстена и дъхът му се разля в нея като вятър в платната. Ани заигра с устата му и попи соления му вкус. Прокара пръсти през косата му и той преплете език с нейния.

Това я изненада и тя подскочи — но към него. Вкопчи се в гърдите му. Мускулите му потръпнаха под дрехата и тя ги погали.

— Ани... — Джеймс откъсна устни от нейните и я хвана за брадичката. — Ани, недей... недей да ме докосваш...

Опря чело в нейното. И двамата дишаха учестено, сякаш се бяха катерили по мачтите.

Миг по-късно той хвана ръката ѝ и я притисна до сърцето си.

— Усещаш ли туптенето, Ани? Опасността? — Гласът му беше дрезгав. — Това е тайнственото. Опасността.

Опасност ли? Ани не усещаше никаква опасност. Чувстваше се възхитително жива. Джеймс се отдръпна от нея.

— Това е загатването, за което ме молеше. Доволна ли си?

Не. Как можеше да бъде доволна, след като искаше много повече? Жадуваше да се понесе с него на вятъра, който бяха извили заедно, докато стигнат до обещаното място.

Но Джеймс всъщност не ѝ беше обещал чак толкова. Просто ѝ бе загатнал с устни съществуването на таен остров, за който никой не бе чувал.

— Ани, добре ли си? — сковано я попита капитанът. — Ето защо трябва да спрем с уроците. Някой друг ще те научи на останалото.

— Щом казваш, капитане. — Ани най-сетне си възвърна гласа. След като той я пусна, се почувства неловко. Краката ѝ трепереха като на юнга.

— Сега разбра ли какво е целувка? — Джеймс я погледна с крайчеца на окото си.

— Май да — сви рамене Ани. Не биваше да му дава да разбере в каква глупачка се бе превърнала.

— Какво, по дяволите, означава това „май“? — Капитанът пак се зачерви.

Ани го изгледа. Безразличието ѝ явно го ядосваше.

— О, много добре беше, капитане, честна дума. — Набързо изречените думи въобще не го успокоиха и Ани реши да му изиграе малък номер. Може би така щеше да получи каквото иска.

— Това сигурно беше страхотна целувка, Джеймс. Но тъй като ми е първата, не мога да преценя. Ако го направиш още веднъж, ще мога да ти кажа какво мисля.

Джеймс тръгна към нея, но рязко спря и се хвана с две ръце за бюрото.

— Не, Ани. Няма да бъде много правилно. Мисля, че получи достатъчно уроци.

— Тогава утре?

— Не! Ани, не знаеш какво правиш.

— Но ако ми покажеш, капитане, със сигурност ще стана по-добра.

— Не за това се тревожа!

— А за какво?

— Ани...

Нямаше смисъл да се опитва да го измами, след като ѝ говореше с този заплашителен тон.

— Е добре, капитане. Но много ми хареса тази целувка и само се опитвах да ви зарадвам.

Джеймс затвори очи.

— Свободна си!

— Да, Джеймс.

С разтуптяно сърце и омекнали колене, Ани излезе. Още една седмица, шест или седем дни, и повече никога нямаше да го види. А дотогава нямаше да имат уроци.

Трябваше да намери начин да остане пак насаме с него. Искаше да го накара да я целуне поне още веднъж. Щом се налагаше да се разделят на брега, тя трябваше да опита да се приближи колкото може повече до него. Само още веднъж. Тогава може би това ужасно любопитство, което я преследваше, най-последно щеше да я остави намира.

Сети се за заплашителната нотка в гласа му и по гръбнака ѝ полази тръпка. Какво ли щеше да ѝ стори, ако не бе престанала да го дразни?

Неговите заплахи бяха толкова различни от тези на капитан Шарки — по-сдържани и напрегнати, сякаш едва се овладяваше да не я набие. Бе забелязала как стиска бюрото. Какво ли можеха да ѝ направят тези прекрасни ръце, ако му паднеше?

Трябваше да го накара да я докосне. Каквото и да ѝ костваше, щеше да се опитва до последно.

На следващия ден Ани тръгна да търси мистър Бони, но него го нямаше в трюма.

— На легло е — уведоми я мистър Шърли. Дори стигна дотам, да сложи ръка на рамото ѝ. — Чувства се много зле, момчето ми.

— Разбирам. — Макар че знаеше за болестта му, Ани бе шокирана от вестта. Мистър Бони никога преди не се бе залежавал.

— Ще отида да го видя — каза тя. Сърцето ѝ заби учестено.

— Да, хубаво ще направиш. Това ще зарадва стария човек.

Ани забърза към помещението, където бе настанен докторът. То беше по-тясно от капитанската каюта и освен това беше за двама, защото мистър Шърли бе направил място за още една койка при пристигането на Бони.

Почука тихо на вратата. Никой не ѝ отговори и тя внимателно я откряна.

Мистър Бони беше сам и изглеждаше заспал. Лежеше свит, с посивяло като ветровит ден лице. Устата му беше леко отворена и Ани чуваше дори от прага трудното му дишане.

Реши да си ходи, но корабът изскърца от вятъра и мистър Бони отвори очи.

— Джем! — поздрави я зарадван с треперливия си глас. — Остани, момчето ми, остани.

Ани влезе смутена, че го сварва в такова положение. Странен мирис на загнило изпълваше тясната каюта. Макар че пиратите му се подиграваха за това, мистър Бони поддържаше старателно хигиената си. Чак сега Ани съзнаваше, че този му навик, изисканата реч и доброто възпитание са го издигали над останалите.

Той ѝ махна с безжизнена ръка да се настани на единственото място върху един сандък. Ани седна, сви колене и обви ръце около тях. Тайничко избърса изпотените си длани в панталона. За пръв път се случваше думите да ѝ се губят.

Накрая задавено рече:

— Мистър Шърли каза, че се чувстваш лош.

— Лошо. Да. Или по-скоро — той й се усмихна уморено, — почувствах, че ще ми коства доста усилия да стана тази сутрин.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Той се опита да поклати глава, но жестът му беше по-скоро само сянка на движение. Колко ли дълго бе успявал да я заблуждава с немошните си мимики, че е добре?

— Не, мило дете, освен... — погледна я умолително, — да слушаш капитана.

— О... капитана. — Ани се изчерви. — Мисля, че добре се разбираме.

Зачуди се дали може да разкаже на мистър Бони за целувката на капитана, от която и до днес й се разтреперваха краката. Ала нещо я накара да замълчи — някакво ново чувство за дискретност, което й нашепваше да запази общата им тайна.

— Ани... — Мистър Бони я хвана за ръката. От този жест й се насълзиха очите. Той рядко я докосваше, защото знаеше, че с това може да издаде истинския й пол пред пиратите.

Ани инстинктивно притисна съсухрената му ръка между дланите си, за да я стопли.

— Мила моя... — Той замълча. — Не те подготвих достатъчно за мига, в който ще слезеш от кораба. Страхувам се, че те подведох.

— Не, всичко е наред, мистър Бони — бързо рече Ани. Не биваше да го оставя да се тревожи, защото така силите му съвсем щяха да отпаднат. — Капитанът се грижи за това.

— За кое?

— Ами за всичките тези уроци. Вече ме научи да седя, да ходя и да говоря като дама. — И да се целувам.

— Като дама? Е, много интересно. — На лицето му се изписа притеснение. — А спомена ли какво смята да прави с теб?

Заради него Ани се въздържа да се намръщи.

— Каза, че останалото трябва да го науча от някоя жена.

— Останалото от кое?

— О, разни неща като брака, предполагам.

— Значи ти е обяснил за брака?

— Да, но каза, че не може да се омъжа за него.

— О? — Бони вдигна вежди. — Как стана въпрос за това?

Ани се прокле за голямата си уста.

— Аз му казах, че няма да имам нищо против.

— Наистина ли? — Той се смути. — Но той ти отказа?

Ани кимна:

— Да, обясни ми, че не може, защото е джентълмен.

— Ах. — Мистър Бони разбираше отлично капитана, но въпреки това в гласа му се прокрадна тъга: — Разбира се, той има право.

— А джентълмените не трябва ли да се женят? — Този въпрос я измъчваше от снощи.

— Не, мила моя — сухо ѝ отвърна мистър Бони. — Джентълмените правят само това, което си искат.

Думите му я зашлевиха като шамар.

— Значи той не иска да се ожени за мен?

Болката в гласа ѝ, изглежда, го порази, защото той бързо рече:

— Не, детето ми, не. Не ме разбра. Имах предвид, че един джентълмен може да предпочете изобщо да не се жени, но ако ще го прави, то трябва да бъде с дама. Жена от благородно потекло.

Уточнението я обърка. Ани винаги си бе мислила, че капитанът е всемогъщ, а сега се оказваше, че по някои въпроси дори той нямаше избор.

— Ами добре тогава — рече тя. Спомни си какво съобщи той на екипажа в деня на нейното наказание. Бе казал, че е сгоден за дама. Сигурно бе имал предвид точно това.

Все повече я смущаваха думите му от последната вечер. Ани изобщо не бе сигурна, че ще намери мъж, с когото да ѝ е приятно да спи. Познаваше много мъже. Най-различни пирати идваха на „Мери Лори“, но никой не я бе привлякъл така, както Джеймс.

Мистър Бони я изучаваше с поглед. Изглеждаше разтревожен.

— Ани. — Гласът му едва излизаше през пресъхналите устни. — Разбираш ли добре, че когато слезем на сушата, Джем ще престане да съществува?

Ани го погледна слисано. Разбира се, че знаеше. И той, и капитанът ѝ го бяха казвали, но сега беше потресена. Човекът, който тя беше цял живот — всичките деветнадесет години — щеше да изчезне след по-малко от седем дни. А кой щеше да бъде на негово място?

Коя бе Ани? Не се чувстваше като нова личност, освен когато бе с Джеймс.

Можеше да отвърне само нещо безкрайно объркано, затова предпочете да замълчи. Накрая, за да смени темата, каза:

— Според капитана след седмица ще бъдем в Англия.

— В Англия? — Той погледна през нея, сякаш виждаше нещо невидимо. — Мислех, че повече никога няма да зърна Англия. — Пръстите му се вкопчиха в чаршафа.

За пръв път Ани се запита какво ли чувства мистър Бони от завръщането си у дома. На нея самата „Мери Лори“ понякога много ѝ липсваше, особено когато капитанът нямаше време за нея.

— Радваш ли се, че се връщаш в Англия?

Той я погледна в очите, но мислите му бяха някъде другаде. В гласа му се прокрадна нотка на терзание.

— Мислех, че ще бъда погребан в морето.

Погребан. За пръв път споменавахе смъртта. В гърлото ѝ заседна буца.

— Аз искам да бъда погребана в морето — тихо каза тя и го потупа по ръката, която още държеше. — Щом вълните те обгърнат, можеш да отидеш, където пожелаеш.

— Да. — Мистър Бони зарея поглед в пространството. — Звучи прекрасно, мила моя...

Ани искаше да добави, че така човек може да се рее по вълните завинаги.

Ала мистър Бони бе затворил очи. Ръката му бавно се отпусна. Устните му се разтвориха и Ани отново чу пресекливото му дишане.

Поседя още малко при него и за пръв път остави сълзите си да се стичат свободно по лицето ѝ. Нямаше кой да я види, че плаче, а мистър Бони заслужаваше сълзите ѝ.

Мистър Бони остана на легло и през следващите два дни. Всеки път, когато Ани влезеше при него, го намираще заспал.

Капитанът също го навести веднъж и сетне поръча на Кребс да се грижи за стареца. Каза ѝ, че може да стои при него колкото си иска.

Въпреки това Ани не изостави малкото си задачи като негов стюард. Не пропускаше да му занесе храната. Той се държеше мило с нея, ала на разстояние. Както я бе предупредил, вече нямаша уроци.

Ани се опитваше да потисне усещането, че в нея е запален пожар, който един ден ще доведе до катастрофален край. Предчувстваше, че мистър Бони ще умре. Той вече бе загубен за нея. С него обаче щеше да си отиде и момчето Джем.

Никой нямаше да си спомня каква е била преди. А само Джеймс щеше да знае, че тя е момиче. Чувстваше се разкъсана между два свята, нито един, от които не искаше да я приеме. Смъртта на мистър Бони щеше завинаги да ѝ затвори вратата на единия. Нямаше друг изход, освен да продължи напред.

Англия. Тази дума я преследваше като заплаха. С всяка миля към брега екипажът ставаше все по-нетърпелив и неспокоен. Нощ и ден по палубата бродеха моряци. Те се караха и мърмореха, отзоваваха се на всяка заповед, ала всеки дебнеше да зърне пръв суша на хоризонта.

Дори самият капитан бе обхванат от общата лудост.

Но за разлика от хората си, Джеймс запазваше спокойствие. Ани за пръв път забеляза разлика у него, когато стана още по-строг с екипажа. Всички палуби трябваше да бъдат измити и лъснати, а целият такелаж — да се ремонтира. Лично проверяваше здравината на рейките. Нареди да се вдигнат всички платна и корабът плаваше още по-бързо към ужасното ѝ бъдеще и самотата, която я чакаше.

Скоро нямаше да ги има нито Джеймс, нито мистър Бони. Двамата най-важни човека за нея щяха да си отидат. Ани знаеше, че няма да преживее раздялата с тях. Най-големите ѝ страхове изплуваха на повърхността като водорасли в буря: представяше си суша без брегове, хора — но не и моряци, а морето — на някаква безкрайна далечина от нея. Компания щяха да ѝ правят само жени. Щеше да има други дрехи, други обноски, друго поведение.

Искаше да поговори с капитана за тревогите си, да го накара да осъзнае, че трябва да я остави на кораба. Ала Джеймс беше зает с картите, компасите и кораба. Всячески я избягваше.

Въпреки това тя беше сигурна, че той усеща присъствието ѝ. Винаги щом се приближеше до него, нещо в стойката му се променяше. Изправяше рамене и разкрачваше крака, сякаш да посрещне идващия прилив. Сключваше ръце на гърба си, като че ли да ги отдалечи от нея.

Мисълта за него караше сърцето ѝ да препуска лудо. Тръпката неизменно се пренасяше в слабините ѝ. През нощта сънуваше странни

сънища: как язди огромни коне с опашка на риба, как се носи по вълните, заобиколена от сирени — самата тя бе една от тях, а водата се плъзгаше по тялото ѝ, сякаш бе покрита с масло. Тогава слабините ѝ пулсираха и трябваше да стисне крака, за да ги укроти.

Такава наслада ѝ носеха тези сънища — почти като да бъде с Джеймс.

Ала онази целувка нямаше да се повтори. Отпечатъкът на устните му започна да избледнява, оставяйки устата ѝ жадна за още. Обземаше я необяснимо безпокойство. Жадуваше за допира му, но той нямаше да я докосне. Никога.

Не и — тя помисли за миг — не и ако намери начин да го излъже. Чувстваше се като кораб с вдигнати платна в безветрие — треперееща и безсилна. Бе готова да понесе гнева му пред безразличието. Нещо трябваше да се промени. Щом платната ѝ имаха нужда от порив на вятъра, тя щеше сама да ги вдигне.

Измина още един ден. Джеймс седеше зад бюрото си и се чудеше какво още има да свърши. Палубите вече бяха полирани до блясък, оръдията — така излъскани, че отразяваха слънцето като стъкло. Всички моряци бяха прегледани за въшки и скорбут. Преброи запасите и разпредели поравно останалия ром. Изчисли надницата на всеки от екипажа. Намираще за разумно да им даде част от парите, преди да акостират на пристанището. Останалото щяха да получат, ако пак се запишат на кораба. Това им действаше като сигурна примамка.

Проблемът беше, че можеха да пристигнат още утре или след няколко дни. Нямаше начин да изчисли колко време и път им оставаха още. Патрулите му бяха нащрек и всеки миг можеха да извикат „Англия!“.

Англия. Джеймс винаги се вълнуваше от завръщането у дома, макар че заминаването му бе по-приятно. Ала сега изпитваше само тревога как ще остави Ани.

Разбира се това щеше да стане, но първо трябваше да поговори с нея. Искаше да я убеди, че решението му е правилно.

Усещаше, че тя е нещастна и страда. Нямаше нужда да пита как е мистър Бони. Досещаше се по страха в очите ѝ.

Страдаше с нея. Можеше да си представи как щеше да се почувства самият той, ако му се наложи да изостави завинаги морето. Но Ани беше жена. Те бяха по-различни. Никога не биха могли да обикнат морето по същия начин като мъжете.

Да, Ани щеше да си създаде нови връзки. Жените много ги биваше за тези неща. Щеше да си намери приятелки — несъмнено някакви глуповати девойки. Щеше да се научи да обича настойницата си. Щеше да се оправи в живота като всяка жена. Накрая дори щеше да се омъжи.

Мисълта за неизбежния брак на Ани го тормозеше. Не можеше да си представи, че тя ще принадлежи на друг мъж. Сигурно щеше да бъде някой непохватен грубиян, а ще притежава прекрасното ѝ тяло.

И може би на Ани дори щеше да ѝ харесва.

Почти бе готов да се закълне, че тя изпита удоволствие от целувката им. А той как ѝ се наслади! Нейните устни бяха всичко друго, но не и свенливи. Без преструвки — като невежа малка дивачка, каквато и беше — тя впи устни в него, насочвана единствено от инстинкта си. А той едва не бе загубил контрол над себе си.

Джеймс изруга и прогони тези мисли. Ани беше в тежест и на себе си, и на него. Колкото по-скоро се устрояше на сушата, толкова по-добре и за двамата.

Внезапно реши, че сега е подходящият момент да поговори с нея. Ако чакаше да стигнат пристанището, може би щеше да бъде прекалено зает, за да ѝ обърне достатъчно внимание.

Прекося каютата, отвори вратата и извика:

— Джем!

Ани се мотаеше на долната палуба. Мигновено завъртя глава при вика му, но сетне се изправи бавно и се затътри към каютата му.

Джеймс си каза, че не бива да позволява чувствата му към нея да го разколебаят. Бе взел решението си и очевидно не съществуваше друг изход. Изправи снага и се стегна да се пребори със сърцето си. Зае мястото си зад бюрото и я зачака да седне.

Тя се настани на стола си, но не както я бе учил. Просна се с разкрачени крака и го изгледа странно през ягодовите си мигли.

Джеймс се опита да не обръща внимание на това.

— Ани — започна той. Винаги го караше да се чувства неловко, но сега се опита да потисне това неприятно усещане. — Скоро ще

видим сушата. Мисля, че е време да прегледаме дали си запомнила всичко, на което те научих.

— Да, кап'тане.

Той настръхна:

— Нима си забравила? Знаеш, че когато сме насаме, трябва да се държиш като дама, а не като пират. Казвам се капитан Ейвъри.

— Точно така, сър Джеймс.

Той пропусна грешката покрай ушите си, но небрежната ѝ поза го дразнеше. На всичко отгоре се беше вторачила в пода като слуга.

— Помниш ли какво се казва за поздрав? Как сте и тъй нататък?

— Много добре, благодарско.

— *Благодаря.*

— Да, кап'тане.

— *Капитане* — Джеймс едва се овладя.

Тя му хвърли поредния неразгадаем поглед.

— Какво ти става днес?

Ани вдигна глава и сви рамене.

— Не знам, сър Джеймс. Май всичко забравила.

— *Забравих* — процеди през зъби той и объркано поклати глава.

— Не е възможно. Може би ще си спомниш, ако седнеш както трябва.

— Така ли? — Ани прибра крака. Толкова силно ги стисна, че панталонът ѝ се нагъна при свивката.

Джеймс мигновено прикова очи там.

— Да... точно така, но... може би не толкова близко.

Ани бавно разтвори колене, приковала предизвикателно очи в него.

Отначало той не каза нищо. Въображението го бе отвело далеч. Между краката ѝ.

Бързо обаче се осъзна и сърдито измърмори:

— Достатъчно. Достатъчно.

— Да, да...

— Да, кап'тане.

— Да, капитане.

Джеймс се опита да проясни мислите си, преди да продължи. Имаше други планове за тази среща — Ани да се държи прилично, а той да не губи контрол над себе си. Двамата щяха да преговорят наученото и после той щеше да ѝ поговори за бъдещето ѝ. А ако тя се

разплачеше, той щеше да ѝ подаде кърпата си и да я успокои с мили думи...

Тя отново се отпусна неприлично на стола си и увеси нос.

Какво, по дяволите, му ставаше на това момиче?

— Добре, нататък. Какво още? — попита той, опитвайки се да измисли нещо.

— Научиш ме как се седи, ходи и целува — отговори Ани.

— *Научи ме!*

— Не, кап'тане, ти си това, дето ме научи.

— *Ти си този, който ме научи.* И се казва капитане, а не кап'тане.

— Да, сър.

Кръвта нахлу в главата му.

— За бога, Ани, защо го правиш?

— Не знам, капитане...

— *Не знам...*

— Май чи е от вятъра...

— *Може би е от вятъра...*

— Или щото гърдите са ми толкоз големи...

— *Или защото гърдите ми са толкова големи...*

Тя вирна брадичка и Джеймс се сепна. На устните ѝ заигра усмивка и тя прихна да се смее, пляскайки се по бедрата.

— Ах, ти, малка... — Сърцето му прескочи. Бе успяла да го преметне. Каквато беше хулиганка. Нещо в него се скъса. Хвърли ѝ злобна усмивка. — Разбойничка! Ще ти го върна!

В очите ѝ проблесна страх. Това бяха всъщност очите на Джем — зелените очи на Джем, който го дразнеше.

Той замахна през бюрото и Ани изписка от удоволствие. Веселието ѝ го ядоса още повече. Сграбчи бюрото с две ръце и ѝ метна кръвнишки поглед като тигър, дебнещ жертва. Ани се кривеше наляво-надясно, за да се измъкне.

Изумруденият ѝ поглед искреше от дързост. Беше като сирена, която го примамва към дълбокото. Пулсът му се учести. Тя се наклони наляво и Джеймс посегна.

— Хванах те! — Той я стисна в прегръдките си.

Ани залитна, повлече и него и двамата се строполиха на стола. Тя се озова в скута му.

Джеймс искаше всъщност да я разтърси... да я разтърси, докато ѝ изпадат зъбите. Ала щом усети дупето ѝ в ръцете си, намеренията му се объркаха.

Тя вече хълцаше от смях. Е, щом ѝ беше толкова смешно, той щеше да я накара да си плати.

Погъделичка я. Мушна пръсти в ребрата и под мишниците ѝ, плъзна ги по бедрата и по хълбоците. Притисна брадичка в гърба ѝ.

Ани се извиваше в прегръдките му. Въртеше се, подскачаше в скута му, задъхваше се от смях.

— Ще си платиш за това, малка негоднице — прошепна в ухото ѝ Джеймс.

Заканата му съвсем я разсмя. Цялата настръхна. Бореше се да се изскубне от обятията му. Дъхът му стопляше гръбнака ѝ и я разтреперваше. Мускулите на бедрата му я гъделичкаха по задника.

Неочаквано усети нещо твърдо под краката си.

— Ани, не мърдай. — Ръцете му застинаха. Той я прегърна и я натисна върху скута си.

Онова твърдо нещо продължаваше да расте и да се притиска в нея. Неочаквано се допря до топчето между краката ѝ и я прониза непозната тръпка.

Ани се изви, за да се нагласи пак върху твърдината му.

— Ани... недей да мърдаш. — Гласът на Джеймс беше дрезгав от напрежение.

— Но... трябва, Джеймс. — Гъделът тресеше цялото ѝ тяло. Опитите ѝ да го потисне само усилваха желанието ѝ.

Тръпката беше невероятно приятна. Обещавахе ѝ да я отнесе в сънищата, стига да знаеше как да го направи.

— Ани...

Тя отново се завъртя и той изстена. Стисна я за раменете и тя отново усети топлия му дъх между плешките си.

Изви гръб и ръцете му се плъзнаха върху гърдите ѝ. И двамата се задъхваха.

— Ани... — молеше я капитанът. Пръстите му се вкопчиха в бедрата ѝ.

Трябваше да спре в този миг. Ала той мушна ръце под ризата ѝ. Дланите му обхванаха голите ѝ гърди. От пръстите му сякаш пламна

искра, която премина в зърната ѝ. Изви тяло, за да задоволи гъдела между краката си.

Залюля се, докато той мачкаше настръхналите ѝ гърди. Между краката ѝ сякаш имаше въртоп. Той се завърташе около топчето, нагорещяваше го и го дразнеше.

Ани се търкаше все по-силно в него. Сега обаче той ѝ помагаше... напред-назад, напред-назад — движеше я върху слабините си.

Изведнъж между краката ѝ се разля тръпка, която я подхвърли като буре на брега. Вълните не спираха, връхлитаха я една след друга. Сякаш отстрани се чу, че крещи и сетне стоновете ѝ утихнаха. Приливът я потапяше, докато се движеше... но сетне... я напусна. Опитва се да го върне, но колкото и да се извиваше, него го нямаше.

Тогава чу, че Джеймс стене зад гърба ѝ. Усети един последен тласък под бедрата си, когато той се надигна, после двамата се отпуснаха в стола. Ръцете му все още стискаха гърдите ѝ, палците му правеха кръгчета около връхчетата им.

— Ани — гласът му беше пресипнал, — о, боже мой!

— Какво беше това? — Почувства един по-мек тласък, сякаш твърдината му отново щеше да се издигне, но тя вече се бе укротила.

— Мили боже, какво беше? — Гърленият му смях я погъделичка в ухото. Той я целуна нежно по врата. Сетне плъзна длани по гърдите ѝ и двамата потръпнаха едновременно. Скоро обаче гласът му стана страшно сериозен. — Сигурно трус или най-малко приливна вълна.

Трус? Та тя беше минавала и преди върху приливна вълна, но никога не бе изпитвала такова удоволствие.

Искаше да го разпита, но той я галеше по гърдите, сякаш иска да напълни шепи с тях. Тя отново се разтресе.

— Боже мой — изстена Джеймс. — Какво сторих?

Нещастieto му я натъжи. Тя се бе чувствала толкова... жива.

— Капитане! — Някой заудря с всичка сила по вратата.

Джеймс скочи на крака, събори стола и пусна Ани на земята. Тя се озова на пода и в този миг вратата се отвори.

— Капитане, сър?

— Какво има, мистър Шърли? — Джеймс приглади косата си и оправи връзката си. Докато Ани се опитваше да се изправи, погледите им се кръстосаха. Той издаде някаква заповед.

Мистър Шърли ги изгледа и после внимателно обходи с поглед разхвърляната каюта. Очите му се стрелнаха от пода към лицето на Джеймс и оттам към преобърнатия стол.

— Всичко наред ли е, сър? На момчетата им се стори, че някой крещи.

— Няма нищо. — Джеймс сведе глава към петното на панталона си. То бе привлякло ѝ погледа на мистър Шърли. — Хлапето... хлапето се подхлъзна и ме заля с вода. Стресна ме. Това е всичко.

Ани замълча. Не знаеше, че капитанът умее да лъже, ала усещаше смущението му. Тя самата още не бе спряла да трепери.

— Извинявай, капитане — рече тя с престорено разкаяние.

Мистър Шърли прие тази история, макар че никъде не се виждаше кана с вода. Очевидно мисълта му беше заета с нещо далеч по-важно.

— Съжалявам, капитане — той хвърли поглед към Ани. — Става въпрос за мистър Бони, сър.

— Мистър Бони? — Обзе я страх и срам. Бе напълно забравила за стареца през последните няколко минути.

Лицето на първия помощник бе достатъчно красноречиво, за да се досети.

— Да, момче, той си отиде.

Погребаха мистър Бони, броени минути преди Англия да се появи на хоризонта. Ани стоеше на палубата, заобиколена от другарите си. Моряците бяха свалили шапки и свели глави. За краткия си престой докторът бе спечелил уважението на всички и дори да имаха нещо против Джем, днес се държаха мило.

Завиха тялото на мистър Бони в платно. Ани помогна да приготвят стареца за последното му плаване в морето. Джеймс извади книгата, от която четеше в неделя на моряците. Капитан Шарки сигурно щеше да каже същите думи, но сега за Ани те имаха друго значение.

Джеймс говореше за бученето на морето и всепоглъщащите вълни, за небесната шир и вихъра на ветровете, за пропастите на отчаянието и челюстите на смъртта.

Гласът му — първото, което ѝ бе направило впечатление у него — дълбаеше в сърцето ѝ, защото скоро нямаше повече да го чува. Ала сега не можеше да мисли за това, защото щеше да се разплаче.

„Господи, който властваш над ветровете и издигах вълните в морето, укротяваш гнева на...“

Ани стисна очи и зашепна своя молитва. *Господи, моля те, не ми отнемай морето.*

„Човекът, роден от жена, живее кратко и в нещастие...“

Жена и нещастие... Роденият от жена и нещастие... Думите сякаш означаваха едно и също за нея.

Джеймс прекъсна четенето, за да се доближи до нея. Присъствието му я стопли, макар че слънцето се скри зад облаците. Той положи ръка върху рамото ѝ. Ако бяха насаме, сигурно щеше да я вземе в обятията си и да я остави да се наплаче на воля. Пред екипажа обаче този жест бе единственото утешение, което ѝ се позволяваше. Мистър Шърли бе споменал, че Джеймс се връща в Англия, за да се види с годеницата си. Скоро щеше да се ожени, а тя щеше да отиде при някой непознат и да изостави всичко близко зад гърба си.

Чу се вик: „Земя на хоризонта!“ — и всички хукнаха по местата си. Бездната още не беше погълнала тялото на мистър Бони, а Джеймс вече трябваше да насочи вниманието си към важната задача да прибере кораба в пристанището. Искаше да успокои Ани, но приливът не чакаше никого.

В Ливърпул получи съобщение от пълномощника си, че спешно трябва да отиде в Лондон. Джеймс пришпори хората си да побързат с разтоварването на стоката и накрая нареди да тръгнат към Портсмут. Там нае карета за Лондон и за пръв път, откакто видяха сушата преди няколко дни, успя да размисли на спокойствие.

Бе предупредил мистър Шърли да не пуска жени на кораба. За щастие винаги бе налагал това ограничение и моряците му щяха да се подчинят. Можеха да се редуват да слизат на брега и да задоволяват пороците си, но нямаше да позволи да го правят пред Ани. След като баща ѝ — пропаднал пират — бе успял да я предпази, Джеймс също трябваше да успее.

Ала мисълта, че тя е в безопасност, съвсем не успокояваше тревогите му.

Новината за смъртта на мистър Бони дойде толкова скоро след първото му сексуално преживяване с Ани, че го хвърли в буря от объркани чувства и най-вече вина. Не разбираше как нещата излязоха от контрол, след като намеренията му бяха толкова добри.

Нали скоро щеше да се жени, за бога! Ако всичко се развиваше по план, това щеше да стане в близките няколко дни. И искаше да моли годеницата си да вземе под крилото си едно момиче, с което едва не бе правил секс на стол в каютата си. На всичко отгоре момиче, което всеки на борда мислеше за момче. Само дрехите го бяха спрели. А очевидно страстта им беше толкова силна, че облеклото не беше голяма пречка.

Бе дал дума на мистър Бони — един истински джентълмен. Даде обещание да се грижи за осиновената му дъщеря, невинна девственица. И въпреки това не бе успял да държи ръцете си далеч от нея.

Това го озадачаваше и ядосваше. Реши, че трябва да хвърли вината за случилото се на риска да държи жена на борда. Видя, че

присъствието ѝ е опасно и се бе заклел да не се поддава на изкушението. А... го бе сторил.

Още повече го учуди обаче бързината, с която Ани откликна на порива на тялото му. Той се опита да я спре, преди тя да открие колко е възбуден. Ала малката пакостница се отдаде на желанията си без следа от смущение. Оказа се сладострастна — и Джеймс бе помогнал за пробуждането ѝ.

Дори и сега, измъчван от терзания, изпитваше удоволствие от тази мисъл.

През няколко напрегнати дни в Ливърпул и по пътя към Портсмут се опита да осъзнае своята отговорност. Нямаше как да отрече влечението си към Ани. Можеше само да се радва, че стигнаха в Англия, преди да е станало непоправимото. Колкото по-скоро я предадеше на Оливия или на друга настойница, толкова по-добре за нея. Така и той щеше да е сигурен за самия себе си.

И все пак решението въобще не го правеше щастлив. Искрено го болеше при мисълта, че трябва да я остави при непознат човек. Тя вече бе загубила най-близкия си човек, приятелите и дома си. Търпеше страданието си с учудваща зрялост за такова младо момиче. Понасяше нещастieto с такава грация, че дори най-настроените срещу нея забравиха за ненавистта си. Тя не показва пред никого сълзите си и бе заместила липсващите роднини при подготовката за погребението. Надали друг можеше да прояви такъв кураж.

Самият Джеймс бе изумен от благородството ѝ. Осъзна го, когато надникна в очите ѝ и видя колко дълбоко скърби. Едва тогава разбра какво губи тя. И въпреки всичко не го укоряваше.

Нито веднъж не му се разсърди, че ѝ бе отнел кораба и екипажа. Никога не заплака пред него заради Шарки. Понесе поражението си с достоинството на адмирал. Не бе предполагал, че една жена може да изтърпи толкова мъка и с нищо да не я покаже.

Тя продължаваше да върши работата си през всичките тези дни.

Джеймс трябваше да си признае, че мечтае за екипаж от хора като Ани — но, разбира се, не от нейния проблемен пол. Никога нямаше да забрави щедростта ѝ, предаността, смелостта и достоинството ѝ. И колкото и морета да ги деляха, Джеймс никога нямаше да забрави мъката в очите ѝ.

Пристигна в Лондон с очакването да научи всички подробности за подготовката на сватбата. Пиърсът трябваше да е договорил и последните клаузи на договора с лорд Фиг. Надяваше се документите да са готови и да чакат само неговия подпис. Ала нищо подобно не видя, когато го въведоха в офиса на Пиърсът.

Пълномощникът му го поздрави с цялата сърдечност на човек, служил на баща му още от времето, когато Джеймс беше бебе. Джосая Пиърсът беше як, набит и винаги ходеше в строг кафяв костюм и скромна перука без пудра. Външността му напълно подходеше на положението. Никога не бе претендирал да бъде нещо повече. Презираше прахосничеството на аристокрацията и нямаше желание да го имитира, макар че сигурно много благородници биха завидели на доходите му.

Понеже обичаше да пести и времето си, Пиърсът нагласи очилата на носа си и без предисловия уведоми Джеймс защо го е повикал спешно.

— Лейди Фиг, съпругата на графа, е починала внезапно преди две седмици. Затова сватбата не може да се състои толкова скоро, както планирахме. Но и без това още не сме стигнали до никакво споразумение. Изискванията на графа са толкова нагли. Но какво очаквате от човек, прахосал семейното богатство? Доколкото виждам, няма разум и за пет пари.

Джеймс посрещна вестта с облекчение и объркване — стряскаща комбинация, за която трябваше да вини само Ани. Успокои се, че няма да му се наложи да посреща булка толкова скоро след прегрешението си. Ала не му харесваше, че обстоятелствата пречат да постигне целта си.

С второто чувство се справяше далеч по-добре, отколкото с първото. Затова се вкопчи в него. Беше свикнал да получава каквото пожелае и нямаше да се съгласи на по-малко. Но щом графът искаше повече, Джеймс бе готов да смекчи позицията си. Все пак очакваше от лейди Оливия да поеме грижата за момиче, с което едва не бе преспал.

— Колко иска той? Не желая да се отказвам заради няколко гвинейи.

— Сигурен съм, че ще бъдат много повече. — Пиърсът надникна иззад пенснето си. — Негова светлост, изглежда, си мисли, че мога да

ви убедя да финансирате хазартните му навици до края на живота му. Но след като сте вече тук, той ще може да види с очите си колко сте непреклонен. Не се безпокойте. Договорът ще бъде готов за подписване, преди да потеглите отново или аз ще глътна шапката си. И вие ще се ожените за нейна светлост в близките дни, ако все още искате?

Въпросителният му тон накара Джеймс да се замисли. Колебаваше се може ли да се ожени за друга, след като напоследък мислеше само за прекрасното тяло на Ани и тайнствените ѝ качества, които току-що бе открил. Ала не биваше да допусне временното увлечение по едно съвсем неподходящо момиче да обърка целия му живот.

Осъзна, че Пиърсън го гледа втренчено и виновно рече:

— Разбира се, че още искам!

Пълномощникът му обаче продължаваше да го наблюдава със съмнение над очилата. Очевидно бе останал изненадан от оправдателния тон на Джеймс.

— Не е необходимо да се терзаете, младежо. Между нас казано, аз съм убеден, че ще успеем да пречупим негова светлост.

Пиърсън му даде адреса на лорд Фиг в Лондон, придружен с бележка, че негова светлост би желал веднага да се видят. После го осведоми за хода на последните преговори.

Когато накрая се заеха с прегледа на последното пътуване и многото му кораби, Джеймс вече едва успяваше да се съсредоточи. Изглежда не го интересуваше дали екипажите му са изпълнили задачите си, или би могъл да изкара подобри пари по друг начин. За пръв път го вълнуваше не богатството му, а какво става на „Флаинг Суон“, където Ани очакваше с тревога съдбата си.

Следващата сутрин завари Джеймс да крепи чаша чай на коляно, настанен неудобно на крехък стол от тръстика в една натруфена гостна.

Той изпрати съобщение и бе последвал указанията на Пиърсън и посети резиденцията на лорд Фиг. Преди това изпрати съобщение и негова светлост беше у дома с дъщеря си. За негова изненада къщата бе далеч по-скромна, от очакванията му. Но Пиърсън му бе обяснил, че

графът е бил принуден да даде под наем имененията си под натиска на кредиторите си.

Деловият нюх му подсказа, че съвсем скоро лорд Фиг ще склони на условията на Пиърсън и ще подпише договора.

В гостната го въведе някакъв тромав портиер, който успя да намачка визитката му. Самият Джеймс би наказал строго хората си за такава непохватност, но отново прие пропуска като знак за тежкото положение на графа. Явно семейството имаше нужда от силна мъжка ръка, която да въведе ред в делата му.

Ала след като се запозна с лорд Фиг и лейди Оливия, самочувствието му започна да се изпарява. Графът се оказа безцеремонен мъж към шейсетте — сух, немного висок, с воднисти очи и лице на червени петна от непрестанното пиене. Когато Джеймс му се поклони, негова светлост кимна високомерно, за да му даде да разбере, че никога няма да го има за равен. Графът не пропусна нито една възможност да сложи на мястото му този самонадеян моряк.

Лейди Оливия — руса, бледа и пълничка — бе надарена с повече достойнства, но когато Джеймс понечи да ѝ целуне ръка, тя си я издърпа с явна проява на отвращение. Напудрена перука скриваше косата ѝ, но очите ѝ бяха бледосини, а кожата — бяла като алабастр. Учуди се, че стара мома от аристокрацията като нея може да бъде щогоде красива, макар че всъщност изпитият ѝ нервен вид надали бе привлякъл много кавалери.

Още повече го изуми гостната — претрупана с мебели, очевидно донесени от по-голямата къща. Навсякъде бяха пръснати фигурки от севърски и майсенски порцелан. Тънкокраки масички и столове се изпречваха на всяка крачка. Самият лорд Фиг седеше на стол пред камината. Лейди Оливия беше до него. Така Джеймс се озова в по-неизгодна позиция на течение до прозореца.

Той обаче се радваше на хладния въздух, който духаше по краката му, защото ред обстоятелства му пречеха да диша. Целият беше вир-вода от колосаните одежди, впитата бяла копринена връзка и накъдрената перука. Не смееше да мръдне, за да не събори подредените до лакътя му фигурки. На всичко отгоре, колкото и да се стараяше, не можеше да разтопи леденото отношение на годеницата си. Бе свикнал да се чувства свободно, но това бе невъзможно за човек с неговия ръст и нрав в подобно обкръжение.

Предпазливо се размърда и статуетките до ръката му задрънчаха. Столът му беше изплетен от тръстика, със следи от позлатен бронз по тънките крака. Джеймс се молеше да го издържи, за да не рухне на пода пред очите на лорд Фиг.

Чашката беше прекалено малка за загрубелите му ръце и той за стотен път се прокле, че не бе отказал чая.

Лейди Оливия не размени повече от дума с него, докато той се опитваше да поддържа разговора. Дръпна се от него, сякаш огромната му снага й действаше като лична обида. Джеймс правеше всичко възможно да бъде нежен и внимателен. Нямахше желание да я плаши, но и нищо не можеше да направи за загорялата си от слънцето кожа. За нещастие не се очертаваше възможност да покаже що за мъж е, докато лорд Фиг беше с тях.

— Тези проклети закони! — ядосваше се лорд Фиг. Тирадата му не спираше от появата на Джеймс. — Всички целят да съсипят аристокрацията. Това е истински метеж, казвам ви! Метеж и демокрация!

Джеймс мълчеше от благоприличие и се стараеше да не издава отежчението си. Ала вече се кълнеше наум, че няма да слуша и миг повече само за да достави удоволствие на графа. Човекът се опитваше да го убеди, че трябва да се чувства не само длъжен, а и поласкан, че ще го избави от дълговете му.

Лейди Оливия пък очевидно се страхуваше от баща си. Тя хвърляше крадешком тревожни погледи към Джеймс, но не проявяваше никакво любопитство към него.

Чудесно, каза си Джеймс. Точно това му трябваше. Жена, в която да му е трудно да се влюби и на която няма да липсва.

Съчувстваше й, но единственият изход за нея бе да се омъжи за пари. Лично баща й настояваше. По-добре да го направеше с мъж като него, отколкото с някой друг. Той поне щеше рядко да се появява вкъщи и да се старае да е мил.

— В днешни времена джентълменът не може дъх да си поеме, без да изгуби привилегиите, които му се полагат по право! — мърмореше лорд Фиг.

Джеймс накрая изгуби търпение:

— В такъв случай вие трябва да сте щастлив, сър, че нашето споразумение ще ви възвърне поне част от тях.

Не съжали за сухия си тон, макар да му стана неприятно, че лейди Оливия трепна от уплаха.

Опита се още веднъж да я предразположи към разговор.

— Баща ви не спомена ли, че желаете сватбата да се състои след една година?

Лорд Фиг изръмжа:

— Глупавата ми дъщеря настоява да остане в траур за майка си цяла година. Това ненужно отлагане възпрепятства намеренията ми, уверявам ви.

— Предвид обстоятелствата, не мисля, че един дълъг годеж ще бъде необичаен.

Лорд Фиг се намръщи:

— В тази история няма нищо обичайно, сър. Абсолютно нищо!

— Тогава, милорд, трябва да се постареем да ѝ придадем естествен вид. За доброто на дъщеря ви.

— Предупредих Оливия, че няма право на мнение по въпроса. Тя си знае мястото, сър, дори и вие да не сте наясно със своето!

Джеймс усети, че гневът му се надига, но го овладя.

— Моето място в тази ситуация ми е пределно ясно, сър. — Той се обърна към годеницата си, която отново пребледня под погледа му. — И искам да уверя лейди Оливия, че за мен е важно какво мисли тя за всичко, което я засяга.

За негова изненада тази проява на добрина като че ли я ужаси още повече. Тя потръпна, сякаш Джеймс ѝ бе предложил да я изнасили. И макар че накрая все пак му благодари сравнително учтиво, той продължи да се чувства като отхвърлен благодетел.

— Забравете за дъщеря ми, сър — обади се лорд Фиг. — Договаряте се с мен. Помислихте ли над предложенията ми?

— Не съм готов да обсъждам подробностите в присъствието на дъщеря ви, милорд — рече с твърд глас Джеймс.

Лорд Фиг изсумтя, но за радост на Джеймс категоричният му тон постигна частичен успех. Очевидно понякога и великият граф можеше да бъде поставен на мястото му.

Негова светлост настояваше за годишна издръжка, която щеше да разори Джеймс, ако делата му не вървяха добре. Бе очаквал графът да поиска сигурност за дъщеря си, а не финансиране на хазартния му порок до края на дните му.

Ала Джеймс умееше да се пазари. Същото се отнасяше и за Пиърсън. Никой от двамата нямаше да се поддаде на безсмисления натиск на един отчаян човек. Графът бе натрупал такива дългове, че скоро щяха да го навестят съдебните пристави, ако не приемеше договора.

Джеймс отново се обърна към Оливия и опита да постигне напредък:

— Имам огромно желание да се опознаем отблизо, милейди, но вече съм направил план на пътуванията си за тази година и трябва да го изпълня.

Лордът изсумтя нещо за търговията и проклетите търговци, но Джеймс продължи, без да му обръща внимание:

— Надявам се, вие разбирате, че ще бъда далеч от вас през по-голяма част от годината?

Тя като че ли сви едва забележимо рамене.

— Да, разбирам.

— Но аз ще се постарая да осигуря дните ви по време на отсъствията си. — Дори и баща ви да няма желание за това.

Очите ѝ се насълзиха и това беше първата проява на чувство у нея.

— Много мило от ваша страна, сър Джеймс.

Джеймс ѝ се усмихна, макар че му се искаше тя да спре да го гледа, сякаш ще я изяде като лъв. Намираше се за сравнително привлекателен, ала не можеше да покаже най-доброто от себе си в такава деликатна обстановка.

— Съвсем не. Сигурен съм, че двамата ще си донесем много щастие.

Това беше обичаен израз на любезност, ала тя пребледня, като че ли всеки миг ще припадне. Преглътна нервно и сведе поглед към кърпичката в скута си. Сякаш ѝ се гадеше при мисълта да се омъжи за него.

На Джеймс му хрумна, че тя може да е влюбена в друг, който не е достатъчно богат да спечели баща ѝ. Не можеше да я попита в присъствието на графа, но реши да разбере причината за отвращението ѝ.

Обърна се към лорд Фиг, преди той отново да вземе думата, и рече:

— Надявам се, че няма да имате нещо против да си кореспондираме с лейди Оливия през годината. Така, когато срокът отmine, ще знаем повече един за друг и за вкусовете си.

Подозираше, че порцелановите фигурки — които не бяха лоши сами по себе си — за нещастие показват вкуса на годеницата му. Дълбоко се съмняваше нервният лорд Фиг, с неговите петна от тютюн по пръстите и зачервен от пиене нос, да се занимава с подобни дрънкулки. Негова светлост имаше вид на човек, който рядко се свърта вкъщи.

Осъзна, че не биваше да казва „когато срокът отmine“, сякаш говори за последните свободни дни преди присъдата. В известен смисъл това беше истината. Нямахте да гори от нетърпение годината да свърши.

Същото, изглежда, се отнасяше и за Оливия. За пръв път тя си позволи да му отговори по-многословно:

— Рядко пиша писма, макар че съм готова да направя изключение, ако се наложи. Бих искала да зная как да ви намеря, ако се случи нещо, което да анулира споразумението ви с баща ми.

Прииска му се да попита какво може да осуети сделката, но лорд Фиг го прекъсна:

— Престани с глупостите си, момиче. Нали не искаш сър Джеймс да те приеме с отвращение за своя жена?

Джеймс се намръщи и графът изсумтя:

— Дъщеря ми твърди, че таи надежди за наследство. От някаква стара леля на майка ѝ — седемдесет и три годишна вещица, но още здрава и права. — Той погледна Оливия: — По-добре се откажи, момиче. Отдавна съм ти казал, че старата брантия няма да пусне и стотинка.

Ето че лейди Оливия все още се надяваше да се измъкне от годежа. Кръвта му се смрази.

За миг се замисли дали да не прекрати преговорите с лорда. Трябваше да знае защо лейди Оливия не иска този брак — не искаше да участва по никакъв начин в съсипването на един живот.

— Ако става въпрос за вашето охолство, милейди, уверявам ви, че аз ще се погрижа.

Лейди Оливия изправи гръб. Баща ѝ явно бе подновил стар спор, но тя като че ли искаше да обясни на Джеймс.

— Не ме интересува охолството, сър, макар че трябва да ви бъде благодарна, че ми позволявате самостоятелност. Просто... — тя замълча, — аз съм решила никога да не се омъжвам.

Никога да не се омъжва? Джеймс не можеше да повярва, че съществува такава жена. За щастие поне не ставаше въпрос за друг ухажор. Очевидно тя се отвърщаваше от самия брак. Това бе видно от лицето ѝ.

Подозренията му се потвърдиха. По-добре той, отколкото някой друг. А най-хубавото бе, че тя нямаше намерение да се привързва към него.

Джеймс направи още няколко неуспешни опита да поведе нормален разговор, но лорд Фиг непрестанно го прекъсваше с оплакванията си и накрая той стана да си върви.

Столът му се обърна на ставане. Бе свикнал с по-масивни мебели, в повечето случаи приковани за пода. Ала в бързината бе забравил колко е паянтов столът му.

Успя да го хване, но не преди лейди Оливия да скочи с писък на крака. Една порцеланова овчарка полетя от масичката до Джеймс. Съседната фигурка на младеж се залюля на ръба. Джеймс се хвърли да ги спасява и успя да ги хване, без да събаря нищо друго. Отбягвайки ужасения поглед на годеницата си и изчервен от срам, той върна статуетките на мястото им с непохватните си ръце.

Реши да запази извиненията си за някой бъдещ момент, в който щяха да му трябват повече, ѝ тръгна с бодра стъпка към вратата.

Нямаше търпение да се сбогува и да избяга от натруфената къща на лорда. Чак забрави да пита лейди Оливия за Ани.

Сети се, докато ѝ се покланяше. Ръката ѝ беше толкова бяла и студена, че го втресе. В този миг си спомни за топлите ръце на Ани — загорели и мазолести като неговите. Направи ѝ други сравнения: силното гъвкаво тяло на Ани и вдървената пълничка Оливия, сияещата усмивка на Ани и страхливото трепване на Оливия, страстната реакция на едната към прегръдките му и непробиваемия ужас на другата.

Споменът за Ани отново го развълнува. Ала щом вдигна поглед, се сблъска с отвращението, изписано на бледото лице на Оливия. В този миг се сети за дъщерята на Шарки и със свито сърце рече:

— Пропуснах да спомена един въпрос, за който се надявам на вашата помощ, милейди. Трябва да намеря възпитателка.

Лорд Фиг стана морав.

— Какво е това? Вашият човек не спомена нищо за копелета.

Джеймс се намръщи, за да покаже, че тази намеса не му е приятна.

— Пиърсън не знае за нея. Тя не ми е нито наследница, нито дъщеря. Просто една млада... млада жена. Наскоро останала сирак.

— Не разбрах каква е връзката й с вас.

— Тя е... от Ямайка. Дъщеря на... един мой колега. — *Можеше и така да се каже.*

— От Ямайка! — изсумтя лорд Фиг. — В Западна Индия няма и един благородник, сър. Не си въобразявайте, че ще ми пробутате някаква девойка от простолюдието.

Джеймс усети, че гневът му заплашително се надига. Изправи снага в цял ръст и се надвеси над графа. Негова светлост пребледня и вдигна учуден поглед.

Джеймс се обърна към него с тона, който използваше към най-низшите си моряци:

— Мога да ви уверя, сър — рече той с леден глас, — че в Ани няма нищо присъщо на простолюдието.

— Ани? — изви вежди лорд Фиг в опит да си възвърне високомерието. Внушителната фигура на Джеймс вече го бе накарала да отстъпи крачка назад. — Това не може да бъде име на дама.

Джеймс се прокле наум, задето позволи чувствата да надделеят над разума му. Не биваше да я представя така непохватно, след като искаше да спечели тези хора на нейна страна.

— Името й е Ана, милорд. Мис Ана... — Отчаяно се опита да измисли нещо. Бе забравил, че ще й трябва и фамилия. Не можеше да я нарече Шарки. Това име щеше да я съсипе още преди да е стъпила в Лондон, а той бе обещал на мистър Бони никога...

Внезапно му хрумна как да запълни смущаващия пропуск.

— Името й е Ана Бони — рече той на лорд Фиг и дори го повтори, защото му хареса как звучи. — Мис Ана Бони. И въобще нямам намерение да ви я пробутвам, лорд Фиг.

— Хм! — намуси се негова светлост. — Въпреки всичко това име продължава да ми звучи просташко.

— Не сте прав. — Макар че лъжеше, Джеймс бе повече от убеден в думите си. — Мистър Бони беше благородник в най-истинския смисъл на думата.

— Тази дума има само един смисъл. — Негова светлост го изгледа с присвити очи. — Но ще приема, че девойката е наследница на знатна титла. Трябва да бъде сигурен, че няма да се наложи дъщеря ми да къса от залъка си заради нея.

Ето каква я свърши. Джеймс не можеше да си обясни как можа да се вкара сам в такъв капан. За щастие лорд Фиг бе загрижен за собствения си джоб, а не за дъщеря си.

В този миг отново му хрумна блестяща идея. Сякаш господ му я нашепна, макар че вдъхновението му идеше по-скоро от ада.

— Тя наистина е наследница — потвърди той и за пръв път каза самата истина: — Баща ѝ — *бог да благослови проклетия убиец* — ѝ остави значителни богатства. Завеща ѝ кораб, лорд Фиг, най-хубавият бриг на света. — *Или поне щеше да стане, като го постегне.* — Казва се „Мери Лори“, милорд.

— Какъв е този моряшки жаргон, сър! Тези думи не говорят нищо на един джентълмен. — Графът махна пренебрежително. Физиономията му беше обидена, но си личеше, че е впечатлен.

Все повече джентълмени влагаха средства в кораби и товари и трупаха богатства от търговия. Негова разорена светлост сигурно не беше чак толкова невеж, че да не знае колко струва един кораба.

Това много добре знаеше и Джеймс. Затова с въздишка се попита защо се отказва с лека ръка от такава плячка. Но пък в края на краищата „Мери Лори“ наистина принадлежеше на бащата на Ани. Справедливостта изискваше тя да получи кораба. За щастие Джеймс бе пропуснал да уведоми Пиърсън, че мисли да подари брига като зестра на лейди Оливия.

Самата лейди изслуша целия разговор без никакъв интерес. Въпросът с настойницата на Ани оставаше нерешен.

Преди Джеймс да го повдигне отново, лорд Фиг рече:

— Трябва да изпратите момичето в колеж. Така ще се отървете от нея.

— Страхувам се, че тя е прекалено голяма да ходи в колеж. По-скоро има нужда от... — Джеймс погледна с надежда към Оливия — малко светски опит. Как да живее в Лондон... да се движи в

обществото... и тъй нататък. — Млъкна притеснен, че отново споменава за нея.

— Тогава не ѝ трябва възпитателка, а матрона. Наемете на девойката придружителка — заяви лорд Фиг с тон, който подсказваше, че темата е приключена.

— Точно това искам да направя, сър, ако лейди Оливия бъде така добра да ми препоръча някоя. Някоя, която... — Джеймс се чудеше как да продължи. Как да им обясни какво му трябва, без да навлиза в подробности за Ани?

— Ха! — На графа му хрумна нещо, което явно много го развесели. — Защо не му дадеш името на онази харпия, Оливия? Онази, дето толкова я харесваш, а?

Джеймс понечи да се възпротиви, че не иска харпия, но в същия миг лейди Оливия нададе ужасяващ писък.

Извърна се и видя, че годеницата му се изчервява и след това пребледнява като платно. Със сълзи в очите тя се изправи и от устните ѝ се откъсна една-единствена презрителна дума:

— Папа — Тя му хвърли изпепеляващ поглед. — Всичко съм готова да понеса от вас, сър, но няма да търпя подобно отношение към мис Търстън.

Джеймс бе впечатлен от реакцията ѝ. Ето че някой можеше да спечели всеотдайността на Оливия. Както винаги, подобна преданост предизвика благоразположението му. Накара го да се почувства по-добре, че си е избрал такава годеница.

— Сигурен съм — намеси се той, — че щом лейди Оливия намира мис Търстън за достойна личност, тя ще бъде най-подходящият човек за задачата.

Ала проникновените му слова само предизвикаха още по-силно презрение.

— Сър Джеймс — обърна се тя към него със същия леден тон, с който бе нападнала и баща си. За нея двамата като че ли не бяха нещо повече от червеи. — Мис Търстън не се нуждае от работа. Положението ѝ в момента напълно я устройва. Не мисля, че вашето предложение крие някакво предизвикателство пред превъзходните ѝ качества.

Наистина си беше предизвикателство! Ала Джеймс запази тази мисъл за себе си. Достатъчно се бе разправял с двамата за този ден.

Стигаше му и за цял живот дори.

Извини се набързо и си тръгна. В главата му се въртеше един ужасен въпрос. Как, за бога, щеше да живее с тези хора, след като и сега нямаше търпение да избяга от тях?

Напомни си, че това не е основната му цел. Не бе длъжен да се разбира с жена си и семейството ѝ. Трябваше да гледа на брака, както на другите си дела. А и лейди Оливия не беше толкова непоносима като баща си. Вярваше, че ще успее да се спогоди с нея, щом се отърват от компанията на лорд Фиг.

Можеше да се похвали, че е свършил една полезна работа — бе си намерил за булка дъщеря на граф.

Пиърсън обаче трябваше да му потърси учителка за Ани. Все повече се ядосваше на себе си, че бе споменал за нея пред лорд Фиг и дъщеря му. Графът никога нямаше да разбере какъв живот бе водила Ани не по своя вина. А на лейди Оливия ѝ стигаше да зърне камата на Ани, за да се скрие под леглото от страх.

Съжали веднага, че се сети за леглото, защото то му навяваше най-различни недопустими мисли. В неговото легло щеше да спи лейди Оливия, а не Ани. Несъмнено щеше да бъде обвита в коприна и ухание на скъп парфюм, но студенината ѝ...

Трябваше да си напомни, че точно такива бяха изискванията му към Пиърсън — да му намери жена, която няма да страда от неговите отсъствия. Винаги можеше да утоли страстите си с други, ако Оливия не желаете. Баща му също бе правил така.

Спря един минаващ файтон, налагайки си да не мисли повече за Ани. Бе я обявил за своя повереница, ако и да не бе истина. След обясненията му пред графа тя вече официално беше под негово попечителство, макар че цялата история бе измислена. Трябваше да я приеме по този начин — като момичето, за което се грижи. Чисто и неопетнено.

А като негова повереница и наследница, тя щеше да има нужда от много неща. Рокли. Бижута. Поне няколко чифта за начало.

Джеймс осъзна, че грижата за Ани го кара да се чувства по-добре. Харесваше му задачата да я облече като благородничка. Напълно се бе отчаял, след като се запозна с бъдещия си тъст. Сега можеше да се откъсне от тези мрачни мисли и да се заеме с Ани.

Внезапно го обзе изгарящо желание да я види в коприна и сатен и без омазаната в катран плитка.

Каза си, че няма нищо необичайно в това, да иска да я види добре облечена. Винаги бе вземал присърце отговорностите си и ги изпълняваше, без да се бави.

След като Ани трябваше да добие приличен вид, той с радост щеше да се заеме със задачата.

След два дни усилено пазаруване същото това чувство за дълг накара Джеймс да отхвърли и последната кандидатка, която му предложи Пиърсън. Жената беше прекалено строга и вървеше като глътнала бастун, когато я изпрати от хана. Бе наел отделен апартамент, за да може да се види лично с всяка кандидатка, но след като цял ден приемаше жени, не хареса нито една. Последната щеше да се сбие с Ани още първия ден и нищо чудно да опитваше и ножа ѝ.

А ако се случеше подобно нещо, той нямаше защо да я вини.

Отчаян, прехвърли още веднъж списъка. Първата жена лесно се стряскаше. Ахна от изумление, когато научи, че Ани е дошла на кораба без прислужница. Какво ли щеше да направи, ако бе научила истината — че Ани му бе личен прислужник през последните шест седмици, бе се къпала в неговата вана и цял живот бе спала в пълно с мъже помещение?

Втората пък много флиртуваше. Кикотеше се на всяка негова дума. Джеймс веднага задраска името ѝ в списъка. Не искаше Ани да се научи да се закача като танцьорка в театъра. Само това ѝ липсваше с нейната чувственост, за бога.

Следващата беше майчински настроена. В началото успя да го подведе, но после го стресна с възпитателните си методи.

— Тесен корсет, сър Джеймс. Тесен корсет и пречистваща диета с оцет. Това е най-доброто за една млада девойка. Така ще постигне прекрасна бледост, пред която нито едно мъжко сърце няма да устои.

На Ани обаче въобще не ѝ трябваша такива мъчителни номера, за да примами един мъж. Нейният чар беше в жизнерадостното ѝ излъчване, на чийто фон всички останали изглеждаха бледи.

Отхвърли и останалите кандидатки. Всички до една не бяха в ред. Необходима му бе жена, която добре да разбира себеподобните си, без да робува на ограничения. Сърдечна, доброжелателна, но умееща да отстоява своето. Личност, видяла достатъчно в живота, за да не се

шокира от историята на Ани или от неприличния ѝ език, но способна да я поправа. Имаше нужда от Тереза Дюбоа.

Нейният съпруг Пиер беше приживе негов голям приятел и съперник в плаването. Бяха толкова близки, че дори си бяха обещали да разменят корабите си, макар че това беше нарушение на каперството. Но кой не би бил щастлив да стане приятел на Пиер Дюбоа?

Дори и сега Джеймс тъгуваше за човека, който го бе научил да се радва на обществото. Ала Пиер загина в морски бой с друг англичанин. Такива са правилата на войната. Загубата го накара да осъзнае колко самотно призвание е да бъдеш капитан.

Съжаляваше, че Тереза не е до него, за да му даде съвет в този момент. Изминалите няколко дни го убедиха, че Ани няма място в Лондон. Тук никой не можеше да я разбере. Освен това дъждовният климат на Англия нямаше да ѝ понесе.

Тереза щеше да се погрижи за Ани, ако бяха в Ямайка сега. Щеше да я подслони и да я научи на всичко, което ѝ бе необходимо за живот на сушата. Можеше да я превърне в истинска дама и да я подготви за брак.

Като настойник на Ани той получаваше право да одобри бъдещия ѝ съпруг. Тя щеше да има нужда от одобрението му, за да се омъжи. Тази мисъл му беше крайно неприятна.

Ако бе осъзнал по-рано това, надали щеше да се обяви за неин настойник. Ала вече го бе сторил официално. Обяви, че тя му е повереница пред благородник от двора. Пълномощникът му пък подготвяше документите, с които щеше да прехвърли „Мери Лори“ на нейно име. В тях Джеймс щеше да бъде записан като неин настойник.

Нямаше връщане назад. С прословутата си енергичност Пиърсън вече бе завършил преговорите с адвоката на лорд Фиг. Сватбата бе насрочена за след година, съобщението вече бе разпратено. А лейди Оливия също считаше Ани за негова повереница.

Оставаше му само един изход: да върне Ани в Ямайка при Тереза, която обичаше слънцето на острова и предпочиташе тамошната свобода пред родния Париж. Живееше във вила на брега, излизаше във висшето общество на Кингстън, но не ѝ се налагаше да търпи двора. Вицекралете непрестанно се сменяха. Ямайка

преминаваше през френски, испански и английски ръце, но Тереза си оставаше кралица на своето малко царство.

Единственият проблем бе, как да отведе Ани обратно, без да я изложи на опасност. Обзе го познатата страст и това му напомни как с чиста невинност бе изкрещяла от наслада. Всяка сутрин оттогава се събуждаше с този спомен. Не я бе прелъстил. Не я бе обезчестил. Но не я бе оставил и непокътната.

Ани не разбираше какво се бе случило между тях. Може би щяха да минат години, преди да го осъзнае. Но тогава вече щеше да е омъжена за някой друг. Някой достоен човек например от търговския флот като него. Немного префинен, но не и грубиян — мъж, който щеше да знае как да използва зестрата ѝ. И който щеше да я разбира.

Един от корабите му тръгваше за Ямайка след два дни. Екипажът беше друг. Нямаше да събуди подозрение, ако се качеше с новата си червенокоса повереница. Така можеше да се прехвърли на „Флаинг Суон“, който щеше да пристигне в Ямайка няколко дни след тях.

Сякаш камък му падна от сърцето, като измисли този план. За пръв път въздъхна с облекчение, откакто стъпи на брега. Сега вярваше, че е взел правилното решение.

Надяваше се новият статут на Ани като негова повереница да го опази от изкушението да спи с нея. Чувството му за дълг щеше да бъде още по-силно. Така можеше да свърши работата си и да се върне в морето, където му бе мястото.

Сигурно затова гореше от нетърпение да се качи на кораба и да направи необходимите приготовления, макар че още повече искаше да види физиономията на Ани, когато ѝ каже, че „Мери Лори“ е неин.

Когато капитанът свали Ани от кораба в Портсмут, навън вече бе късно, тъмно и студено. Щом я изведе на палубата, тя потрепери от страх. Само ѝ спомена, че я очаква голяма изненада. Ала като имаше предвид плановете му, Ани нямаше никакво желание да разбере каква е тя точно.

За пръв път чувстваше цимент под краката си. В началото се препъваше, защото ѝ липсваше люшкането на палубата. Светът наоколо ѝ се струваше твърд и застинал, с изключение на преминаващите коне и карети. Те прелитаха покрай нея по-бързо от

пощенски кораб с издути платна. Тропотът на копита и дрънченето на колела ѝ се струваха оглушителни в сравнение с дълбоката прохладна тишина на морето.

От доковете взеха файтон, както му каза Джеймс, и тръгнаха към никакво място, наречено странноприемница. Ани помисли, че ще повърне от тръскането по пътя. То нямаше нищо общо с плавното люшкане на кораба и бе по-лошо дори от подскачането на платноходка в буря. Задникът ѝ се натърти от непрестанното друсане на седалката, а при всяко подплашване на конете стомахът ѝ се обръщаше.

Тази страна със сигурност беше много странна. Хората ѝ също.

Толкова много народ пъплеше по улиците с наведени глави или забили поглед право пред себе си. Ани не можеше да разбере как не се блъска един в друг. Разбираше ги защо гледат само напред. Сигурно се страхуваха, че могат да се спънат точно на разминаване с друг човек. Един кормчия трябваше да бъде нащрек по тези улици, с толкова много съдове в пристанището.

Ани не знаеше названията на половината неща, които срещаха, но Джеймс ѝ каза да не се тревожи. Нареди ѝ да сведе глава и да запази въпросите за себе си. Накрая пристигнаха на едно място и Джеймс я въведе вътре. Никога не бе виждала толкова много каюти на едно място. В плитки дупки на стените горяха огньове. Въздухът миришеше на тютюн, пържено месо и бира.

На главната палуба беше вдигната огромна каюта — Джеймс я нарече пивница, — където беше пълно с мъже. Те седяха или стояха прави и пиеха бира. Ани реши, че са безделници, които са изхабени след толкова години служба под платната, не ставаха за нищо друго и сега работеха само на палубата.

Имаше и стълби. Отначало Ани се стресна, защото те нямаха перила и не слизаха надолу към трюма, а се качваха във въздуха. Горепък ѝ се стори по-страшно и от котелното помещение. Изглежда, цялата чудесия бе построена наопаки. Уплаши се, че покривът можеше да рухне на главите им. Ала Джеймс ѝ показа как да се качи, без да се държи никъде с ръце. Оказа се учудващо лесно. Или поне щеше да бъде, ако краката я слушаха.

Залитна, но Джеймс я хвана за ръката и не я пусна догоре. Някакъв непознат човек ги отведе към върха на сградата и ги зачака в коридора пред една каюта.

Мъжът я погледна много странно, когато тя предпазливо надникна вътре. Бе спуснала периферията на шапката си ниско, за да скрие косата си. Джеймс ѝ бе наредил да го направи.

— Младежът май малко е прекалил с плячката — обади се непознатият.

— Кой? Джем? — Джеймс усмихнат поклати глава. — Просто не е свикнал да бъде на суша. Скоро ще се оправи.

Той потупа Ани по рамото, преди да отпрати мъжът. Накрая рече:

— Призори очаквам да пристигне повереницата ми, но лично ще я изчакам.

— Добре, сър.

Джеймс затвори вратата. Направи ѝ знак и Ани махна шапката. Огледа се в огромната каюта. Беше толкова просторна, че можеше да се разхожда из нея като на палубата. Прозорците ѝ бяха квадратни и покрити до средата с плат. Долу се виждаше улицата. Насред стаята беше просната гигантска койка, която можеше да освободи място поне за девет хамака. Стана ѝ много чудно колко човека могат да легнат в нея и какво правят с останалото пространство.

Няколко ракли като онази на капитана, бяха подредени до стената.

— А къде са хората, които са си оставили багажа тук? — посочи ги Ани.

Джеймс я погледна умислено и се усмихна.

— Всичките са твои, Ани. Вътре са роклите, които ти купих. — Очите му светеха с необичаен блясък и я гледаха с очакване. — Нали ти бях обещал да ти донеса няколко прилични дрехи?

— И всичките са за мен? — Но какво можеше да прави тя с толкова много вещи?

— Да. — Той като че ли бе разочарован. — Не искаш ли да ги разгледаш?

— Разбира се. — Ани забърза към първата ракла и вдигна капака. — О! — възкликна тя. Никога не бе виждала такава красива дреха. Погали роклята. Бе синя като самото Карибско море. Светеше, сякаш слънцето я бе докоснало.

— Харесват ли ти? Повечето са копринени. Трябваше да ги избирам сам, защото не можех пред никого да призная, че не можеш да пазаруваш. Може да не са ти по мярка, но обясних на продавачите

колко си висока и... Е, сигурен съм, че прислужницата ти ще може да ги преправи.

Ани се завъртя към него.

— Прислужницата ми?

— Да. Ани, когато напуснем тази странноприемница, ти вече ще бъдеш моя повереница. Ще те отведе обратно в Ямайка. Там една моя приятелка ще те научи по-добре от всеки друг как да се справяш с живота. Но като моя повереница ти трябва да пътуваш с прислужница.

Ани въобще не разбра последното му изречение. Чу само началото и сърцето ѝ подскочи от щастие.

— Истина ли е? Ще се върнем с теб на „Флаинг Суон“?

— Не. Ще се качим на друг кораб. Не искам екипажът да узнае, че Джем е бил момиче.

Без да мисли, Ани се хвърли на шията му. Той я взе в обятията си. Тя инстинктивно обсипа лицето му със звучни целувки. Потърси и устните му.

— Чакай! Престани! — смееше се Джеймс. Дръпна я от прегръдките си и я хвана за раменете, за да я държи на разстояние. — Не бива да си мислиш, че съм променил решението си. Сега си жена. Ще те заведе в Ямайка, да те възпитат.

Ани вдигна очи към усмихнатото му лице и отново ѝ се прииска да го целуне. Впери поглед в устата му и усети глад, от който ѝ прималя.

Неговата усмивка се стопи и погледът му се замъгли. Пусна я от прегръдките си. Дълго мълча и Ани почувства, че между двамата има напрежение.

— Ани, трябва да разбереш. Не бива да ме целуваш повече. Нямаме право да се докосваме оттук нататък.

— Защо? На теб не ти ли харесва?

Като видя слисаната ѝ физиономия, Джеймс се усмихна нежно.

— Страхувам се, че твърде много ми харесва. Но скоро ще бъда женен мъж. А ти си моя повереница.

— Какво е това?

— Означава, че трябва да поема пълна отговорност за теб. Ще се грижа за делата ти, докато се омъжиш.

— За кого?

— За когото си поискаш.

— Е, харесва ми да те целувам, затова искам теб.

Дъхът му секна. В погледа му се появи тъга.

— Не можем да се оженим, Ани. Казах ти вече, че съм сгоден за друга. Освен това... — той сведе очи, — идеята не е много добра.

— Защо?

— Ти трябва да се омъжиш за някой, който ще бъде до теб. Някой, който ще си стои у дома.

— А къде е у дома?

— Ани... — Той пак я погледна с онзи отчаян поглед, който тя тъй добре познаваше. — Не мога да кажа къде ще бъде домът ти. Но като се научиш да се държиш като дама, и това ще стане ясно.

Тя понечи да го притисне с още въпроси, но той я прекъсна.

— Трябва да знаеш още нещо. Давам ти „Мери Лори“. Бригът е вече твой.

Коленете ѝ се подкосиха от изненада.

— „Мери Лори“? За мен? — Тя погледна втренчено. — Но защо, Джеймс? Защо ми даваш твоя трофей?

— Той всъщност не е съвсем мой, за да ти го давам. Взех го от теб и сега ти го връщам.

— Ама... ти си го спечели честно и почтено!

— Така е, но просто имам нужда да сторя така. — Той ѝ се усмихна дяволито. — Не го ли искаш?

— Естествено, че го искам. — Ани се чувстваше зашеметена. — И аз ли ще му бъда капитан?

Усмивката му повехна.

— Не. Той е твой само по документи. Всички пари от него отиват за теб. Но някой друг ще му бъде капитан.

— Как така? — Ани прочете отговора в очите му. — Защото съм жена, нали?

— Страхувам се, че да.

Двамата дълго време се гледаха мълчаливо. Ани виждаше, че и той страда като нея, задето тя няма да може да управлява „Мери Лори“. За кой ли път се запита защо жените трябва да търпят толкова много забрани.

— Ами благодаря ти, Джеймс — рече тя накрая. Той заслужаваше благодарности поне за това, че ѝ подари брига. — Благодаря ти и за всичките тези хубави рокли.

Думите ѝ като че ли го зарадваха малко. Той се огледа около себе си и отиде до едната ракла.

— Купих ти ножици. — Той зарови под роклите. — Преди да ти наемем прислужница, трябва да заприличаш повече на момиче.

Той вдигна ножиците и тържествено рече:

— Ани, време е да отрежем тази плитка.

Тя зяпна и мигновено се хвана за косата, но Джеймс се оказа по-пъргав. Ани затвори очи и усети рязко дръпване за плитката. След миг то спря. Джеймс застана пред нея и я разроши.

— Така е много по-добре — каза той. Изглежда не бързаше да дръпне ръцете си от косата ѝ.

Погледите им се кръстосаха. Неговият беше много пламенен. Ани го забеляза, че въздъхна, преди да се отдръпне.

— Ела тук. — Той се запъти към масата до стената. — Погледни в огледалото.

Ани го последва. Той я хвана за раменете и я обърна към стъклото.

От него я погледна непознат човек.

Къси, неравни къдрици в бледо рижав цвят обрамчваха лицето ѝ. Страните ѝ бяха чисти от последното къпане. От шапката кожата ѝ бе станала мека и бяла. Очите ѝ изглеждаха огромни и наситенозелени. Само дрехите напомняха за момчето, което беше някога.

Не знаеше какво да мисли. Нямаше и думи. Погледна в огледалото към капитана. Коленете ѝ омекнаха от онова, което видя в очите му.

Той бе зад гърба ѝ, а пръстите му стискаха раменете ѝ. Брадичката му почти докосваше ухото ѝ, а в очите му светеше мека топлина. Бе виждала и преди този поглед — веднъж, когато наблюдаваше как екипажът вдига платната призори.

Той забеляза погледа ѝ и очите им се срещнаха в огледалото. Отвори уста, като че ли да каже нещо. Ани понечи да се обърне, за да усети топлия му дъх, но той рязко се дръпна.

— Ето. — Той бързо тръгна към вратата. — Така си много по-красива. Не си ли съгласна?

— По-красива ли съм?

— Да, несъмнено.

— На теб харесвам ли ти? — Мистър Бони й бе обяснил, че джентълмените получават всичко, което си харесат.

Ала капитанът крачеше към вратата.

— Трябва да те оставя, за да се наспиш — рече той, без да си прави труда да й отговаря на въпроса. — Преди да дойда утре сутрин, си облечи някоя от роклите. А за тази вечер... — Той внезапно спря и изстена, сякаш се сети за нещо.

— Какво има?

— Забравих да ти купя обувки. И нощница. И риза. Опитах се да помисля за всичко необходимо, но то е толкова много — кринолини, ръкавици! Сетих се за чорапите, но забравих за корсет и обувки.

— Аз мога и без всичките тези неща.

— Не, не можеш. Една дама трябва да ги носи. Освен това няма да минеш за моя повереница, ако ги нямаш.

— Това означава ли, че няма да се правя на дама и ще си получа „Мери Лори“?

— Не — въздъхна той. — Само ще го отложим още малко. Не мога да бавя кораба. Трябва да потеглим утре с прилива. — Очевидно ядосан, Джеймс свали перуката си и прокара пръсти през косата си.

— Значи пак ще бъда Джем? — За негова изненада Ани, изглежда, се разочарова. Искаше й се да пробва новите си рокли.

— Предполагам — отвърна той. — Ако все още можеш да минеш за момче. Дай да те огледам.

Той й направи знак да се завърти. Погледът му обходи цялото й тяло, спирайки се на гърдите и между краката. Накрая се намръщи и измърмори:

— След като аз го виждам дяволски ясно, не мога да разбера екипажът сляп ли е?

— Какво, капитане? — Ани сложи юмруци на хълбоците си и го погледна.

Нещо в стойката й го разсмя.

— Предполагам, че това е отговорът. Може би ще успеем пак да ги заблудим с помощта на малко кал. Нали не си забравила да се държиш като момче?

— Не, сър, капитане.

— Браво. Така те искам. — За миг тези думи сякаш го омаяха. Той отново въздъхна тъжно. — По-добре да си тръгвам.

— А не може ли да спиш с мен?

— Мм, не! Никога не бива да го правим!

— Защо?

— Не е прилично.

— О!

Джеймс се усмихна:

— Ти искаш ли да спя при теб?

Тя кимна:

— Не обичам да спя сама.

— И аз — въздъхна Джеймс. — Но между нашите желания и позволеното често има разлика. — Тонът му се промени. — Ани, кълна се, че ще се постарая всичко да бъде, както трябва, въпреки нас двамата.

Ани имаше чувството, че някаква сила го задържа — нещо, върху което и двамата нямаха власт. От същата тази сила сърцето ѝ се свиваше.

— Добре, капитане. Можем да спим заедно, като си облека роклите.

Джеймс се задави:

— Не, Ани. Нито тогава, нито сега. — Той се хвана за челото. — Всичко обърках.

— Така ли? Как?

— Няма значение. Тереза ще ти обясни всичко, но засега ще ти кажа, че мъжът и жената могат да спят заедно само ако са женени.

— А сега мога ли да си сваля панталона?

— Не!

— Дали ще мога да си пробвам роклите? — На лицето ѝ се изписа такова разочарование, че Джеймс се спря разколебан на вратата.

— Добре — каза накрая той. — Но по-късно. И не тук. Малко преди да пристигнем в Ямайка. Разбра ли?

— Да, сър Джеймс.

— И помни, че си още Джем.

— Да, да, капитане.

— Много добре. — Той се усмихна. Гласът му беше толкова нежен, като бриз. — Лека нощ, Ани.

И така Ани се качи на друг кораб с нов екипаж. Джеймс я записа като помощник в кухнята. Там щеше да е в безопасност, но от тръгването случиха на лошо време.

Силен вятър ги подхвърляше като клечка по вълните. Ани непрестанно бе заета да разпределя провизии, да се грижи за пострадалите от морска болест новаци и да помага на готвача с яденето, макар че морето заплашваше да ги погълне всеки миг.

През цялото плаване усещаше, че Джеймс не я изпуска от очи. Ако излезеше буря, той пращаше някой да вземе нещо от кухнята, за да се увери, че тя е добре. През останалото време се държеше на разстояние и едва разменяше по някоя дума с нея. Но дори тогава тя знаеше, че той я наблюдава. В такива моменти я обземаше странно чувство.

Понякога така искаше да поговори с него, че едва се сдържаше. Сърцето ѝ се разлудуваше всеки път, когато го зърнеше висок и мрачен на палубата. Но тя също трябваше да внимава. При всяка среща му се усмихваше широко. А в паметта ѝ дълбоко и трайно се бе загнездила мисълта, че в края на това пътуване щеше да свърши и тяхното приятелство. С всеки порив на вятъра в платната тя се доближаваше още повече към един нов живот.

Джеймс не ѝ бе разказал много за тази жена, Тереза. Нито пък ѝ обясни как ще се разделят. Ани се страхуваше, че последната им среща ще бъде пред целия екипаж, когато тя не можеше да бъде себе си. Защото вече се превръщаше в момиче, както ѝ бе казал мистър Бони. Трудно се връщаше към предишната си същност, както трудно можеше да забрави и целувките на Джеймс.

Океанът ги подхвърляше, вятърът виеше свирепо. Джеймс събра екипажа и съобщи, че бурите ги носят по-бързо към Ямайка. Ани почти не му повярва. Но инструментите му показваха, че всеки миг на хоризонта можеше да се появи земя.

Обзе я паника. Пътуването бе твърде кратко, а в края му трябваше да се сбогува с Джеймс. Не можеше да понесе мисълта, че животът ѝ в морето бе почти свършил. Не искаше да си представи и как ще живее сред непознати оттук нататък.

Надяваше се Джеймс да я повика, но той не го стори. През изминалите няколко седмици се появяваше неизменно със смръщена

физиономия и само даваше кратки команди на хората си. Дори и очите му да я поглеждаха крадешком, в тях го нямаше предишният блясък. Струваше й се ядосан и сърдит. Моряците се чудеха на държанието му и Ани също се питаше.

Ала ядосан или не, тя нямаше да го остави да не изпълни обещанието си. Бе й казал, че може да пробва някоя от роклите си. Нещо в нея я подтикваше да желае той да я види облечена така. Щеше да го накара и когато останеха насаме, тя щеше да се сбогува с него.

12

В една лунна нощ, когато пред носа на кораба се появи остров и цялата втора вахта бе нахранена, Ани почука на вратата на капитана.

Завари го наведен над купчина морски карти. До лакътя му имаше полуизпита бутилка вино. Той вдигна глава, мръщейки се, че някой го безпокои, и очите му се разшириха от изненада. Ани се разтрепери.

— Искam да пробвам една от новите си рокли — каза тя, облегнала гръб на вратата.

В очите му се изписа несъгласие.

— Ани... — стана му неудобно. — Не зная...

— Но ти ми обеща!

— Така е — въздъхна Джеймс, — обещах ти. — Стана и сгъна картите. — Много добре. Ще накарам да донесат един от сандъците. Можеш да се преоблечеш тук. Аз ще пазя на вратата.

— Благодаря, капитане.

Той се усмихна кисело:

— Е, обещах ти. Не е опасно, нали?

Не че тя можеше да разбере.

— Ще се справиш ли сама?

Ани се намуси:

— Джеймс, обувам си панталоните сама от години.

Той сведе поглед към краката ѝ:

— Така е. Сигурно е лесно.

Ани се ухили и Джеймс ѝ върна нервно усмивката.

— Много ще ми е приятно да те видя в някоя от роклите. — Като че ли изрече това признание с голяма мъка.

— Защо?

Той се засмя:

— Няма значение. Предполагам, че искам да проверим дали ти стават, нали аз ти ги купих? — Погледите им се кръстосаха и

възхищението в очите му я зарадва. — Ани, знаеш ли, че ти си едно неповторимо създание?

— Това хубаво ли е?

— Да, разбира се. Моля те, обещай ми, че на каквото и да те научат, ще си останеш същата.

— Възможно ли е?

— Има... някои неща, които ще те променят. — По лицето му премина сянка. — Но стига толкова. Ще ти изпратя сандъка. Предупреждавам те, че само за малко ще облечеш роклята, докато аз те видя. После бързо си обуваш пак панталоните. Ще ти дам достатъчно време, преди да почукам.

— Много добре, капитане.

Джеймс излезе. Чувстваше някаква особена тръпка в слабините си, сякаш там имаше нещо, което напираше да излезе. Най-после щеше да види Ани в рокля.

Красотата ѝ разцъфтя в последните седмици. Косата ѝ порасна и сега се виеше на къдрици около малкото ѝ лице. Сигурно всички моряци я възприемаха като крехко, немарливо хлапе. Ала за него тя беше фея, елфа, нимфа. Можеше само да завижда на мъжа, който ще я спечели един ден.

Нареди да му донесат един от сандъците в каютата. Нямахше значение кой. Всеки беше пълен с дрехи от фантазиите му. Коприни и сатен, панделки и връзки — фината материя щеше да подчертае перлената ѝ кожа, кройката щеше да покаже съвършената ѝ фигура, цветовете щяха да наситят зеленото в очите ѝ.

Той закрачи по палубата пред каютата си, без да обръща внимание на любопитните погледи на моряците. Те никога нямаше да разберат причината за нетърпението му.

Ани си избра една рокля в ослепително зелено. Хареса я, защото такъв беше цветът на океана в безоблачен ден. Извади я и я просна върху койката на капитана. С треперещи пръсти свали моряшките си дрехи. Макар че ръцете и краката ѝ още бяха загорели, тялото ѝ беше равномерно бяло. Вдигна роклята, за да я огледа. От едната страна беше красиво изрязана и обшита с някакви лъскави конци, привързани със ситни възелчета. От другата имаше копчета.

Нямаше съмнение коя е лицевата ѝ страна. Ани праметна пухкавата фуста през глава. Ръкавите я стягаха, сякаш бяха защити погрешно, но Джеймс бе казал, че прислужницата ѝ ще може да се справя с всякакъв проблем.

Започна да се мъчи с копчетата...

При звъна на камбаната Джеймс застина намясто. Бе осем часа и нощната вахта застъпваше. Бе отпуснал на Ани половин час. Несъмнено това ѝ беше предостатъчно.

Той спря пред вратата и нададе ухо да чуе какво става вътре. Предположи, че ако бе възникнал някакъв проблем, тя щеше да го извика.

Огледа се и почука тихо, затаил дъх.

— Влез.

Веселият ѝ глас го окуражи, но коленете му се разтрепериха. Почувства се глупаво и без да откъсва поглед от палубата, се шмугна вътре и затвори вратата.

Ани стоеше в средата на каютата. Изглеждаше смутена, но горда от себе си. Пищната фуста, без кринолин и подплънки, падаше на тежки букли, а краят ѝ се влачеше по пода. Бюстието...

Джеймс погледна внимателно в сумрака на каютата си. Определено нещо не бе наред с бюстието. Не би трябвало да притиска така гърдите ѝ, а на гърба да е толкова широко.

Сетне разбра какво е станало и избухна в смях. Сложи ръка на устата си, но не можеше да се овладее. Напрежението му изби в истеричен кикот.

— Какво има? — попита тя. Първо пребледня, но после се изчерви. — Защо се смееш?

Джеймс се опита да ѝ обясни. Гневът ѝ трябваше да го предупреди да спре, но просто се задавяше от смях.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Ани... съжалявам — заекна той. — Облякла си роклята наопаки.

— Не е вярно!

— Напротив, вярно е, глупачето ми. Погледни копчетата.

— Точно тях гледам и ти казвам, че ги закопчах правилно!

— Не. Копчетата на роклите са на гърба.

Ани стисна очи, сви юмруци и се нахвърли върху гърдите му.

— Не е вярно, по дяволите! — Тя го заудря по лицето и шията.

— Престани с този глупав смях, Джеймс!

Джеймс залитна назад, вдигнал ръце пред лицето си. Разгневи се, хвана я за китките и ги изви зад гърба ѝ.

— Стига толкова! Ани, престани!

Тя разкъса ризата му и заби зъби в зърното на гърдата му.

— Ох! Ще съжаляваш за това, моряко! — Ала ядът му се изпари, когато усети сълзите ѝ, стичащи се по дрехите му. Учуден, забеляза, че тя хлипа.

— О, Ани, извинявай — каза той. — Толкова съжалявам. Успокой се, моля те.

Разкааният му глас я накара да спре с ударите. Отпусна се разплакана в обятията му и притисна буза към гърдите му. Джеймс пусна ръцете ѝ, седна на стола и я прегърна.

Залюля я, шепнейки успокоителни думи:

— Не си знаела.

— Не е честно! — Ани изхлипа и спря да плаче. — Трябваше да ми кажеш — прошепна тя.

— Да, трябваше, но не се сетих. И аз никога не съм обличал рокля.

Тя се изкикоти. Но още не смееше да го погледне.

— Аз обърках нещата. — Изглеждаше много нещастна. — Никога няма да стана дама, щом не мога една рокля да облека като хората.

— Напротив, ще станеш. Ще бъдеш най-красивата дама на света.

Тя го погледна със замъглени от сълзите очи. Миглите ѝ бяха мокри от плач.

— Но аз исках да бъда дама още тази вечер.

Джеймс тайничко се усмихна. Нямахше да я прилично пак да се изсмее на тази идея.

— Можеш да бъдеш дама, когато си пожелаеш.

— Даже и ако роклята ми е наопаки?

— Винаги можеш да я обърнеш.

Ани се надигна в скута му и безнадеждно погледна безкрайната върволица от копчета.

— Май няма да мога да ги закопчея сама на гърба.

— Тогава аз ще ти помогна.

Още щом го каза, Джеймс се стресна. Осъзна, че двамата пак са в опасна прегръдка. Не биваше да дава такова безразсъдно обещание, но искаше да ѝ оправи настроението.

Ани скочи въодушевено на крака. Той ѝ помогна да стане. По-добре да имаше някакво разстояние между тях.

В този миг тя се залови с копчетата.

Джеймс трепна, щом зърна нежната плът, която покриваше ключицата ѝ. Кожата ѝ блестеше като слонова кост на светлината на фенера. Понечи да я спре, но тя бе разкопчала още няколко копчета и дрехата все повече се разтваряше към гърдите ѝ. Връхчетата им все още бяха скрити, ала меките бели сфери на гърдите ѝ се подаваха. Не носеше долна риза.

— Ани...

Ани вдигна глава при този сподавен стон. Джеймс я гледаше особено, сякаш не можеше да откъсне очи от голата ѝ кожа.

— Какво има? — Тя бързо се справи с още две копчета на кръста, преди той да успее да изрече с треперещ глас:

— Трябва... да спреш.

— Защо? — Искаше да му се подчини, но погледът му противоречеше на думите. Той я молеше да продължи. Очите му бяха приковани в пръстите ѝ, които сега бяха на копчето под пъпа ѝ.

Ани бавно го разкопча и от устните на капитана се откъсна пресеклива въздишка.

Ако една жена заговори за гърдите си, то мъжът може да помисли, че тя го приканва да я докосне. Гърдите са нещо много красиво...

Тези негови думи изплуваха в паметта ѝ и като че ли за пръв път ѝ се сториха разбираеми. След като искаше да я докосне, трябваше да го покани. Нямаше нужда да говори за гърдите си, защото те бяха пред очите му. Ани смело разкопча още няколко копчета.

Джеймс седеше като парализиран, сякаш бе онемял от гледката на разголената ѝ до кръста плът. Не ѝ повтори да престане. В очите му като че ли гореше пожар, който възпламени и нея. И двамата залитаха учестено.

Ани усети как пулсът ѝ се променя и започва да бие в неговия ритъм. Той проследи с поглед пръстите ѝ и слабините ѝ пламнаха. Ръцете ѝ не бяха далеч от онова място между краката ѝ, което едва не избухна при последното им докосване.

Без да съзнава какво прави, следвайки само неговото желание, Ани продължи да разкопчава, докато стигна до рижавото хълмче между бедрата. Щом го зърна, Джеймс изстена като от болка.

Ала не бе възможно да го боли. От очите му струяха копнеж и нетърпение и размекваха коленете ѝ.

— Ани — прошепна той, — толкова си красива.

Сърцето ѝ подскочи радостно. Бе му доставила удоволствие. Събличането ѝ очевидно му харесваше. Тогава за какво ѝ беше рокля?

Дрехите все още покриваха връхчетата на гърдите ѝ, които настръхнаха болезнено под погледа му. Ани бавно ги откри, разголвайки милиметър по милиметър плътта си. Тръпката между краката ѝ ставаше все по-силна. Той разтвори устни. Гледаше я, сякаш искаше да изпие гърдите ѝ. Тя усети гъдел, като че ли те се изпълваха за него.

Остави роклята да се плъзне по раменете ѝ и да падне на пода.

Джеймс въздъхна дълбоко.

— Ани — умолително прошепна той. Очите му бяха приковани в нея, сякаш бе отворена кутия с перли.

— Защо, Джеймс? — попита Ани с треперещ глас. — Защо, като мисля за теб през нощта, толкова ме боли ето тук? — Сложи ръка на гърдите си и усети, че са станали твърди. — И тук? — Тя докосна с пръст мястото между краката си.

— Мили боже... — Като понесен от незнайна сила, Джеймс се приближи до нея. — Ани, не бива да ми говориш такива неща. — Той хвана ръката, отпусната върху слабините ѝ. Пръстът ѝ бе влажен от мъзгата, която бе намерил там. Джеймс го сложи в устата си и затвори очи.

Толкова бе близо до нея сега. Ани почувства как дрехите му се трият в гърдите ѝ и гъделичкат косъмчетата между краката ѝ.

— Джеймс, понякога ми се иска да се изкатериш по теб, както моряците се катерят по мачтите.

Той отвори очи и благоговейно погали зърната на гърдите ѝ с палци.

— Ани, опитвах се да стоя настрана, но мисля само за теб. По цели нощи лежа буден и мечтая да те докосвам така.

— И аз искам да ме докосваш. — Така жадуваше за нежния допир на ръцете му, които сега нежно се плъзгаха по тялото ѝ. И как я погледна, когато облиза пръста ѝ — сякаш бе най-превъзходно вино...

— Ани, не искам да ти причинявам болка.

— Имаш предвид... да ме ръгаш? — Ани пребледня. Ала Джеймс беше толкова нежен. Не можеше да повярва, че ще ѝ стори нещо лошо.

— Не, Ани. Не се казва така. — Той поклати измъчено глава. — Искам да бъде много специално за теб. Най-милата ми, най-прекрасна Ани.

Най-мила. Джеймс я бе нарекъл най-мила. Ако това, което искаше да ѝ направи, бе и наполовина тъй хубаво като предишното, на Ани щеше да ѝ хареса.

— Направи го — замоли го тя.

— Ах, Ани. — Джеймс я притисна до себе си. Държеше я, като че ли можеше да се счупи. — Обещавам ти, че няма да съжaliaваш. Каквото и да става.

Ани се изви към него и потърка гърди в неговите.

Усети, че у него се надига въздишка. Така въздишаше корабът, когато го обръщаха рязко. Джеймс стисна задника ѝ. Изгаряща от нетърпение, Ани се надигна.

Панталоните му я одраскаха между краката, когато го възседна през кръста. Джеймс я притисна към скута си и тя пак усети твърдостта, която така я бе възбудила предния път. Затърка се обезумяла в него, но той я спря.

— Този път не, малко зверче. И аз искам да си махна дрехите.

— Искаш ли? — На Ани ѝ хареса тази идея. Внезапно я обзе желание да почувства голата му кожа върху гърдите си и краката му преплетени с нейните.

— Помогни ми, Ани — прошепна той и насочи пръстите ѝ към връзката му.

Ани нетърпеливо се захвана с възела. Коленете ѝ трепереха, във въздуха се носеше сладкият мирис от мъзгата между краката ѝ.

Щом свали връзката му, Джеймс я целуна по устните. Зарови пръсти в косъмчетата под пъпа ѝ и я докосна там.

Насладата я върхлиташе като вълна. Точно това искаше. Усещането, излязло сякаш от мечтите ѝ, я омагьосваше. Разтърсваше я, докато Джеймс разпалваше страстта ѝ все повече. Ани стисна крака, за да не извика.

— Ани, свали ми ризата — накара я Джеймс.

Гласът му предизвика нов прилив на щастие в замаяната ѝ глава. Прииска ѝ се да го погали, както той правеше с нея.

С треперещи от вълнение пръсти се залови да разкопчава копчетата на ризата му.

— Ани... — Той плъзна длани по дупето ѝ, сякаш не можеше да се овладее. Кръвта ѝ кипна.

Щом ризата падна на пода, Ани плъзна внимателно ръце по голите му гърди.

— Не спирай — бързо ѝ рече той, когато усети, че изведнъж я обзема свян. — Моля те, не спирай.

Тя погали зърната на гърдите му, и това го разтърси.

— Мечтаех за това. — Джеймс отпусна глава на стола. — За малките ти загорели пръсти по гърдите ми.

Откъде ли е знаел, зачуди се Ани. Усети, че мускулите му се стягат под космите. Върхчетата на гърдите му настръхнаха като нейните. Откъде ли е знаел какво ще почувства от това докосване?

Джеймс смъкна ръцете ѝ към корема си. Нямаше нужда да ѝ казва какво иска. Пръстите му отново се заровиха в хълмчето между краката ѝ. В този миг Ани пожела да види онази твърдост, от която ѝ спираше дъхът.

Членът му напираше да разкъса панталона и Ани го освободи. Никога не бе виждала такава огромна мъжественост.

— Джеймс! — Ани ахна от възхищение и го взе между дланите си. — Много ти е голям...

Той тихо се изсмя и това я учуди.

— Не го казвай.

— Да, сър.

— Не ме наричай „сър“, Ани. — Той я целуна и я притисна силно към себе си, докато членът му не се плъзна между бедрата ѝ. — Наричай ме „мили“.

Дъхът му секна, когато тя се задвижи в скута му.

Възбудата ѝ стана нетърпима. Струваше ѝ се, че сега разбира за какво е била онази тайнственост. Не беше ръгане, а прекрасна, сладостна тръпка, от която ѝ се искаше да крещи. Пръстите му я гъделичкаха под задника. Едва се сдържаше да не извика.

— Давай — рече ѝ той с дрезгав глас. — Прави каквото ти харесва.

— Джеймс — желанието ѝ я подлудяваше. — Все още искам да се изкатеря по теб.

— Добре. Ще ти помогна.

Той направи нещо повече. Повдигна я така, че топчето между краката ѝ се притисна във върха на члена му. Главата ѝ се завъртя от това усещане. Сви колене под мишниците му. Бедрата ѝ обгръщаха гърдите му. Започна да гали члена му, разтърквайки го надолу-нагоре. Всеки път той се притискаше все повече в нея, сякаш искаше да си проправи път навътре.

— Ани. — Гласът му бе пресипнал от напрежение. — Ти ще ме подлудиш.

— Искаш ли да сляза?

— Не, в никакъв случай.

Тя въздъхна с облекчение, защото знаеше, че няма да може да слезе. Сладостното усещане се надигаше у нея — бе същото като по време на земетресението. Каютата се въртеше пред очите ѝ във въртоп, който почваше и свършваше между краката ѝ.

— Джеймс. О, Джеймс.

— Точно така. Отдай се напълно. — Дрезгавият му глас я разтресе, удължавайки екстаза ѝ. Ани се носеше по вълните му и се молеше никога да не спират — тези вълни, които хапеха като зъби и я мятаха като ураган. Ала те стихнаха като предния път и тя рухна върху него.

— Отново се случи — каза задъхано тя.

— Не спирай — молеше я Джеймс в ухото ѝ. — Вече е твърде късно да спиращ.

— А какво ще стане още? — Не бе възможно да има и още.

— Сега е мой ред — рече той, като я дръпна от себе си, за да може да я погледне.

— Така ли? А ти какво искаш?

— Искам да вляза в теб. — При тези думи Джеймс я притисна малко по-силно върху члена си. Отначало леко я заболя, но след миг усети, че страстта пак се надига у нея. Жадуваше за него. Той се отдръпна и тя изстена.

— Заболя ли те? — Страхът в гласа му я изненада.

— Не. Но недей да го махаш.

— О, Ани. — От гърдите му се отрони дълбок стон на наслада. — Само ако можеше да разбереш какво удоволствие ми носиш. Ти си всичко, за което съм мечтал. Не искам да ти причиня болка. Поеми ме много внимателно.

Ани не беше съвсем сигурна какво иска да й каже той, но усети, че се разтваря за него. Мястото, което бе галил, беше хлъзгаво от мъзга. Членът му се плъзгаше там и я караше да се притиска още по-силно в него.

Корабът се залюля и Джеймс застина.

— Ани, не можем да го направим така. Може да падна върху теб, ако не се нагласим.

— Трябва ли да спрем? — Не можеше да престане в този миг. Не и когато онази сладострастна вълна я понасяше отново.

— Не и с цената на живота ти. — Той я хвана здраво към гърдите си и се изправи. Движението на члена му под нея едва не я накара да изкрещи.

Джеймс я положи на койката. Разтреперана, Ани погледна в тъмните му очи.

— Искам да те разгледам. — Той се надвеси над нея и погледът му се плъзна бавно по тялото ѝ, следван от дланите му. — Откакто те зърнах за пръв път, мечтая за това. За тези съвършени розови връхчета... — Един по един пръстите му я погалиха. По гръбнака ѝ премина тръпка, когато Джеймс се наведе към нея. Докосна устни до гърдите ѝ и ги целуна. Те отново настръхнаха под езика му.

— Мм, харесва ми така — Ани се надигна, за да притисне гърди в устата му. Той се засмя и взе зърната ѝ между зъбите си. Тя се изви на възглавниците. Дъхът му се учести. Понечи да вдигне глава, но тя го притисна обратно. — Не спирай — замоли го.

— Ани, довери ми се — рече ѝ той дрезгаво. — Сега е мой ред да ръководя нещата.

Тя го пусна с въздишка, но в следващия миг разбра, че той доближава глава до корема ѝ. Обсипа с целувки чувствителната кожа под ребрата ѝ.

— Обожавам да те гледам как се извиваш — прошепна Джеймс, плъзгайки поглед по тялото ѝ. — Светлината започва да танцува по кожата ти като луна върху морска повърхност. И още нещо, за което мечтаех... това. — Той нежно раздели косъмчетата между краката ѝ и я целуна по топчето, като дълго и твърдо го смука с език.

Ани не можеше да издържа повече. Всичките ѝ нерви бяха опънати до скъсване. Не знаеше дали ѝ харесва, или не, но искаше от него да стори нещо. Натисна главата му между краката си.

— Джеймс! — извика тя, чувствайки изгаряща нужда от нещо, което той не ѝ бе дал.

— Шшт, любов моя. Ще накараш всички от първа вахта да дойдат пред вратата ми.

Ани бе забравила за кораба и останалите мъже. Мислеше само за Джеймс и страстта си.

Той се отпусна върху нея. Членът му отново се плъзна между краката ѝ и я накара да се разтвори за него.

— Ани, може да те заболи.

— Не, няма — рече тя и го притисна към себе си.

Но я заболя. Малко. Болката я прониза изведнъж, сетне утихна и тя усети, че Джеймс е в нея.

Вътре в нея. Целият беше неин, в някаква част от тялото ѝ, която никога не си бе представляла преди.

Джеймс се дръпна и тя се вкопчи в него.

— Заболя ли те? — прошепна той. Гласът му издаваше, че едва се удържа.

— Вече не. Моля те, не се махай.

— Тогава се движи с мен, Ани. — Той започна и тя разбра, че познава това движение още от люлката. Беше същото като люшкането на кораба и вълните.

Ани му помогна, като посрещаше тласъците му. Чувстваше, че се разтваря още повече, за да проникне той дълбоко в нея. Джеймс бе вътре в нея, изпълваше я, издигаше я на гребена на вълната и я спускаше обратно.

Топчето между краката ѝ отново пламна. Усещаше го как нараства, сякаш ще се пукне от екстаз. Джеймс изви гръб, притисна се в нея веднъж, още веднъж, и на третия път прошепна името ѝ.

Накрая, останали без сили, двамата останаха да лежат задъхани.

— Най-милата ми, сладка Ани. — Щом успя да си поеме дъх, Джеймс се надигна и се подпря на лакът до нея. Целуна я нежно и дръпна косата от слепоочията ѝ. — Никога не съм предполагал, че може да бъде толкова прекрасно. Ти си толкова...

Не довърши, но я целуна по носа, бузата и накрая по гърдите.

Щом той я докосна, Ани усети прилив на щастие и се усмихна.

— И аз не съм предполагала, че може да е такова, Джеймс, особено като влезе в мен. Но много ми хареса. Може ли да го направим пак? И вече женени ли сме?

Джеймс се облегна на стената и погледна изненадано Ани.

— Ани, никога не съм те лъгал. Не съм казвал, че ще се оженим.

— Но нали сме в леглото ти? — На лицето ѝ се изписа объркване и болка.

Той се отпусна на възглавницата и закри с ръка очите си.

Какво бе сторил?

Тя беше самото превъплъщение на Ева. Чувствена. Дива. Но и толкова невинна, че нямаше представа какво бяха сторили двамата с ябълката. Ани просто се бе подчинила на младежките щения на тялото си, без да съзнава до какво ще доведе това. А той, знаейки много добре какво прави, се бе поддал на изкушението.

Обърна глава към нея.

— Ани, обясних ти вече — каза той, молейки се тя да разбере най-сетне. — Не мога да се ожения за теб. Съжалявам.

— Но защо?

Колко пъти ѝ бе обяснявал. Но какво всъщност ѝ бе казал? Джеймс претърси паметта си, но не намери много. Нещо за разликата в общественото им положение.

Бе ѝ казал, че е сгоден. Реши да се хване за тази сламка.

— Казах ти вече, че съм сгоден.

— Но нали сега сме в твоето легло? Ти каза, че само женените спят в едно легло.

Очевидно не се бе изразил достатъчно ясно.

— Ела тук — рече ѝ той и я накара да легне на гърдите му. Опита се да ѝ обясни с разкаян глас: — Не биваше да се любим така, Ани. Сторих грешка.

— Защо?

— Защото... в обществото е прието мъжът да спи само с жена си, макар че на практика...

Той зарови пръсти в косата ѝ. Много добре знаеше каква е практиката. Баща му често си вземаше различни жени за дългите

плавания. Когато порасна, Джеймс започна да го разбира. Но въпреки това всеки път се чувстваше виновен пред майка си, че знае тайна, която може да я нарани.

Ани се изправи в леглото. Червените къдрици обгръщаха лицето ѝ и така приличаше на ангел. Зелените ѝ очи изглеждаха тъмни като бурен океан на фона на слабата светлина.

— Джеймс, ти каза, че вече мога да бъда дама. Освен това твърдиш, че трябва да се ожениш за дама. Сподели леглото си с мен. Тогава защо не сме женени?

Дъхът му спря, като я видя гола. Гладката ѝ, бяла кожа блестеше като мрамор. Стегнатите съвършени гърди със сочните розови зърна изкушаваха пръстите му. Ала знаеше, че не бива да се докосват отново. Не и преди да я накара да проумее.

Какво обаче трябваше да проумее? Че никога не я е възприемал като достойна за жена? Че е предпочел да се ожени за друга, макар че нямаше сили да мисли за Оливия в присъствието на Ани? Как да ѝ обясни всичко това?

Объркан, той се загледа в нея. Бе седнала с подвити колене, без изобщо да съзнава колко съблазнителна е тази поза. Дори художник не можеше да нарисува нещо по-сладострастно. Дори видът ѝ — безсрамна и дръзка в леглото му — го караше да се чувства толкова щастлив, че сърцето му трепваше.

Как да не се изкуши от момиче, на което никой мъж не би могъл да устои?

Време бе да ѝ отговори така, че тя най-после да го разбере. Даваше си сметка, че бе отбягвал този въпрос. Не смееше да проведе такъв откровен разговор с нея, защото се страхуваше от собствените си слабости. Предпочиташе да натовари мистър Бони, Тереза или който и да е със задачата да ѝ обяснят за любовта, защото се опасяваше, че няма да се въздържа да не я докосне.

Сега бе преминал границата, която сам бе начертал. Бе я изтрил с онази част от тялото си, която Ани едва не бе отрязала с ножа. Далеч по-добре щеше да бъде за нея, ако ръката ѝ бе точна в онзи ден.

Ала вече нямаше причина между тях да остават тайни.

— Ани, бракът е всъщност договор. Нищо повече. Това е сделка. За да се оженят, мъжът и жената подписват документ пред свещеника и дават обет пред бога.

Тя го изчака да довърши с вирната брадичка, сякаш предчувстваше, че думите му ще я разстроят. Джеймс не искаше да ѝ причини повече болка от неизбежното. Никога нямаше да ѝ обясни — и може би никога нямаше да може — всички причини за неговите амбиции. Тя не можеше да разбере лицемерието на обществото — нито неговото значение.

— Ани, не можем да се оженим. Преди много години взех решение да се ожена за човек, който няма да страда по време на дългите ми плавания. Вече съм дал обещание да се венчая за една жена, която отговаря на условията ми.

— Коя?

— Една жена от Лондон. Името ѝ е без значение. Но тя е дама и има нужда от този брак.

Ани се замисли над чутото. Гледаше встрани, сякаш вече не може да го понася. Джеймс откри, че от това го боли повече, отколкото бе предполагал. Неочаквано тя забеляза члена му, който висеше отпуснат.

— Защо е така? — попита тя, като внимателно го взе в ръка.

— Уморен е. — Макар че разговорът им беше сериозен, му стана смешно. Невинното ѝ любопитство беше в голяма степен причина за невероятния ѝ чар. Беше му особено приятно, че тя се интересува от тялото му. — Дай му малко време, и ще се събуди. — И наистина членът му се възстанови изненадващо бързо в ръцете ѝ.

Съзнаваше, че трябва да я спре, но изкушението бе твърде силно. След миг щеше да е готов отново да я задоволи. При тази мисъл пулсът му се учести и членът му се изправи. Ани сведе лице към скута му. Устните ѝ все още бяха подути от жадните му целувки и я примамваха да го ухапе със зъби.

Внезапно Ани го пусна и вдигна ядосан поглед към него.

— Да не искаш да кажеш, че като се ожениш за другата жена, ще пъхаш това в нея?

Тя го мушна с юмрук в слабините и Джеймс изохка от болка.

Обвинението ѝ го засрами. А отдръпването ѝ го накара да се чувства огорчен и отчаян.

С биещо до пръсване сърце Джеймс видя гнева ѝ, сетне неверието и накрая чувство, по-силно от ярост. Разбра, че няма нужда да ѝ отговаря.

Тя понечи да стане от койката.

— Ани, чакай, не си отивай. Моля те. — Той я дръпна обратно в леглото. — Остави ме да помисля малко.

Толкова неща се бяха случили, ситуацията беше съвсем различна. Никога не се бе чувствал толкова объркан, а допирът на тялото ѝ до неговото не му помагаше с нищо да си проясни мисълта.

Каза ѝ, че ще помисли, но какво да измисли? Бе сгоден за друга жена. В Лондон подписа договора, а за тамошното общество това беше равносилно на закон. Бе постигнал най-амбициозните си цели и търговецът в него ликуваше, макар че мъжът не бе щастлив. В мига, когато склони лорд Фиг да се откаже от претенциите си, мислеше само за покойния си баща. Защото въпреки дребните пререкания помежду им, Сет Ейвъри беше добър, любящ баща, който винаги бе подкрепял единствения си син. Двамата заедно бяха изковали планове за бъдещите си наследници.

Не, нищо не можеше да му попречи да сбъдне бащините му мечти.

Ала въпросът на Ани за Оливия го накара да се замисли за някои недостатъци. Как щеше да дели леглото си с Оливия вместо с това божествено създание? Как щеше да го изтърпи, като знае какво изпуска?

Бе сигурен, че никоя друга жена не може да го задоволи като Ани. Мили боже, та той никога не се бе чувствал така великолепно!

Слабините му още бяха изтръпнали от нежните ѝ милувки. Жадуваше отново да потъне в нея. За пръв път се чувстваше толкова удовлетворен, но и гладен за още. Сгушеното ѝ до него тяло пасваше толкова добре на неговото.

Само ако бе знаел, че ще бъде толкова хубаво. Само ако бе знаел.

Мисълта му заработи трескаво. Бе чувал, че много капитани вземат жени в каютите си. Винаги бе презирал този обичай, защото го намираше за низък и недостоеен за един джентълмен.

Но Ани...

Нямаше да има по-голямо блаженство за него от това, да я има в леглото си.

За секунда си позволи да помечтае как ще я държи в каютата си, но бързо осъзна, че оставя страстите да мислят вместо него. Не можеше да си позволи да има жена на борда — Ани бе предизвикала

достатъчно проблеми досега. По-добре да я остави на брега, но трябваше да я вижда.

Би могъл да ѝ уреди живота на сушата. И когато му омръзне... Внезапно обаче реши, че никога няма да му писне от Ани. Нямаше да се отегчи от очарователната ѝ откровеност и страстност. Нямаше търпение да открие какво още може да прави тя. Нещо му подсказваше, че само бяха докоснали повърхността на способностите ѝ. Споменът за непринудения ѝ апетит и липсата на задръжки го изпълни с наслада. По-скоро бе готов да осакатее, отколкото да престане да се люби с нея. А когато остарее, щеше да има нейния безграничен кураж и преданост.

А дотогава щяха да се любят страстно и лудо. Оливия даже нямаше да разбере. Възбудата замъгли погледа му. С пресъхнало гърло той рече:

— Ани... любима... не мога да се оженя за теб, защото съм дал дума на друга, но можем да бъдем заедно винаги, когато спра на сушата. Ще ти идвам на гости там, където живееш.

— Където живея! — Тя се отскубна от него и го изглежда гневно. — И ще бъдеш ли така добър да ми кажеш къде ще е това?

Джеймс пребледня. Виждаше, че идеята му не съвпада съвсем с нейната, но не можеше да измисли по-добър план в този момент. Видът на разрешената ѝ коса и голото ѝ тяло в неговото легло така го изкушаваше, че не можеше да мисли за друго.

— Ще се наложи да живееш в Ямайка. Ще ти намеря къща на брега. И ще идвам колкото мога по-често.

— И защо ще ти хрумне да идваш?

Ако можеше да се види отстрани, нямаше да задава такива глупави въпроси. Вече бе готов да съжали, че тя изглежда толкова прекрасно. В противен случай може би щеше да успее да подреди мислите си.

— Ами... — Джеймс нежно погали с пръст връхчето на гърдата ѝ, за да ѝ оправи настроението. Погледът ѝ се размекна и той се усмихна. — Мисля, че е достатъчно очевидно защо след това, което се случи тази вечер. Но можем да правим каквото искаш... предполагам.

Протяжно като котка Ани припълзля на колене към него. Гърдите ѝ почти го докосваха. Протегна език да ги целуне, но ядосаният ѝ шепот го спря.

— А тези неща... ще ги правиш ли и с жена си?

Джеймс застина. Обзе го чувство на вина заради гнева в гласа ѝ. Погледна я прямо, без да има сили да се откаже от нея.

— Ще се наложи да спя с жена си. Но само няколко пъти. Такъв е законът! Ще престанем веднага щом ми роди синове.

— Че синовете какво общо имат с това? — Тя яростно го перна по члена.

Той стреснато се предпази с ръце. Когато отвори очи, видя безмилостния въпрос на лицето ѝ.

— Страхувам се, че имат много общо. Така се правят бебета, а аз трябва да имам наследници.

— И ние ли си направихме бебе?

Джеймс мигновено излезе от унеса си.

— О, боже. Възможно е, но може и да не се получи. Ще разберем, ако ти спре цикълът.

Ани го погледна, изпълнена с надежда:

— Правенето на бебета ти спира цикъла?

— Да, но само за девет месеца.

— О! — Тя отново посърна.

— Ани, по-важното е, че наистина може да сме направили бебе тази вечер. Ако това се случи, обещавам ти да направя каквото трябва.

— А ти откъде знаеш какво трябва да се направи?

Джеймс реши, че е най-добре да не навлиза в подробности точно сега.

— Не се притеснявай. Помни, че ще се погрижа. Но има голям шанс да не си бременна.

— Защо аз да не съм, след като се надяваш жена ти да роди синове само от няколко пъти?

Защо Ани не можеше да му роди деца? Защото всичките щяха да са незаконни.

Тази ужасна мисъл сложи край на всичките му мечти. Не можеше да причини подобно нещо на синовете ѝ, защото Ани бе изборът на сърцето му.

В треската на страстта напълно бе забравил да помисли за последствията и обещанието към мистър Бони.

Джеймс се вгледа в лицето ѝ, обрамчено с нежни къдрици в цвят на мед. Осъзна, че никога няма да направи Ани своя любовница.

От слабините му се надигна болка, която стегна гърдите му.

— Права си, Ани. Не мога да спя с две жени и да не очаквам и двете да ми родят деца. Ще бъде грешно. Толкова съжалявам.

Тя го блъсна в гърдите и стана. Събра моряшките си дрехи от пода и започна да се облича.

— Ани... — Нямаше право да я моли да се върне в прегръдките му, защото не биваше да я докосва повече. Седна на ръба на койката и тъжно прокара пръсти през косата си.

— Ти заслужаваш някой по-достоеен от мен — рече ѝ той. — Заслужаваш мъж, който ще бъде винаги до теб.

Ужасно страдание му причиняваше да я гледа как се облича с мисълта, че никога повече няма да я види гола и да я почувства до сърцето си. Една страстна вечер трябваше да му стигне за цял живот.

— Ами ако аз не искам друг мъж? Може би не желая друг да влиза в мен.

Думите ѝ едва не го убиха. Толкова бе сигурен, че ще намери начин и вълкът да е сит, и агнето цяло, че съвсем бе забравил.

Съпругът на Ани щеше да има същите права. Ала не биваше отново да позволява егоизмът му да взема връх над грижата за нея.

— Ще се почувстваш различно, когато срещнеш други мъже.

— Вече познавам цял кораб мъже.

— Да, но само един джентълмен. Когато срещнеш и други, ще откриеш, че ги предпочиташ пред мен.

Ани го погледна умислено.

— Искаш да кажеш, че ще искам да се катеря и по тях?

Сърцето му се сви.

— Не! Тоест може би само с един — но не бива — докато не се омъжиш.

— Защо не, Джеймс? Нали току-що ти влезе в мен? А с *теб* няма да се женим.

Последното не беше въпрос, а отмъщение. При това много успешно, защото болката разкъса гърдите му.

Ала не искаше да ѝ позволи да види, че го е наранила. Не и когато най-после бе взел едно правилно решение за нея. Не можа и да продума и Ани излезе от каютата с високо вдигната глава.

В Кингстън Джеймс нае карета до плантацията на Тереза. Обвита в мантия, Ани зяпаше пейзажа, като при всяка по-интересна гледка се подаваше опасно навън да я огледа. Профучаваха в галоп покрай ниви със захарна тръстика, сред които щъкаха роби, горички с какаови дървета, вагони с индиго и ванилови зърна. Едно рошаво момченце, понесло наниз раци на рамо, се вторачи в тях на пътя.

Джеймс седеше мълчалив и тъжен, без да обръща внимание на острата миризма на магарешка тор и гниеци плодове, която се носеше над улиците в Кингстън. Тропическите екзотики като алое, юка и кактуси му бяха добре познати. Нищо не можеше да го разсее, за да забрави позора си.

Бе обезчестил девица, която на всичко отгоре бе негова повереница. Бе излъгал доверието, което му завеща един умиращ старец.

Не намираше извинение за постъпката си в това, че е бил изкушен. Не и след като Ани не знаеше какво прави. Оставаше му само обяснението, че съвестта му се бе изпарила под напора на желанието. А Ани също го искаше.

Сега, на свежа глава, трябваше да измисли какво да прави с нея. Бе я опозорил, но не можеше да я направи своя любовница. Дори и тя да се съгласеше — макар че му постави ясно условията си — съвестта не му позволяваше.

Бе обвързан по закон и с договор, от който никой джентълмен не можеше да се отрече. Обетът му към Оливия щеше да постави Ани в по-нисша позиция. Ако му родеше деца, те всичките щяха да са незаконни. А синовете му от Оливия щяха да бъдат негови наследници. Те можеха да се отнасят към другите с презрение, подобно на лорд Фиг.

Ани и нейните деца щяха да бъдат принудени да живеят в Кингстън без закрилата на неговото име и с нищожна собственост. Джеймс не се съмняваше, че един ден те щяха да го намразят за това.

Не искаше да обрича Ани и децата ѝ на такава злочеста съдба. Тя можеше да се устрои много по-добре с някой друг. Спал с него, защото той бе първият галантен мъж в живота ѝ. Попадна на него, без изобщо да знае какво е да я ухажда кавалер. Току-що бе загубила дома и единствения си близък човек. При тези обстоятелства, когато изкушението подлуди и него до загуба на разсъдък, как можеше тя да

не потърси утеха при Джеймс? Ами ако бе имала възможност да я намери другаде?

Имаше само един начин да се разбере. Ани трябваше да получи възможност да избира. При Тереза щеше да научи всичко за обществото и да срещне подходящи мъже. И ако си харесаше съпруг сред ергените на Ямайка, Джеймс щеше да знае. А злината, която ѝ бе сторил, щеше да бъде опростена.

Изминаха още няколко мили. До тях стигна сладкият аромат на цветя и това го върна към действителността. Свиха по една алея, обсипана с мидени черупки. Пред тях се появи яркочервена колониална къща, която проблясваше като чаена чаша до синевата на морето. Избелелите от слънцето стени бяха обсипани с гирлянди от цветя.

На Ани мястото ѝ се стори едновременно чуждо и прекрасно и тя погледна умолително Джеймс. Той хвана ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред. Ще видиш. — Трепването в погледа му обаче противоречеше на уверените му думи.

Ани се опита да бъде храбра, но се изплаши още на входа. Там ги посрещна огромен негър, облечен толкова безупречно, че тя мигом се почувства мърлява и дрипава. Прислужникът ги поведе по шахматния паркет на някакъв лъскав коридор към просторна стая, пълна с тънки столове. Остави ги с молбата да изчакат. Огромни врати от стъкло гледаха към Карибско море. Изумруденозелената вода искреше на слънцето.

При тази гледка на Ани ѝ се стегна гърлото. Не знаеше как ще понесе раздялата с морето, но откакто Джеймс влезе в нея, тя не беше на себе си. Бе му се молила горещо да я остави на борда. Дори му обеща никога повече да не го докосва. Той почти се съгласи, но сетне ѝ каза, че трябва да се разделят за известно време. Обясни ѝ, че трябва да действат според плановете му.

Някакъв шум я накара да се обърне към вратата. На прага стоеше дребна женица с черни къдрици, събрани в кок на главата. Щом зърна Джеймс, тя нададе пронизителен писък и хукна на високите си червени токчета към него. Хвърли се като сирена на врата му.

Ани се втурна към тях, обзета от внезапна ярост. Понечи да извади ножа си, но светналите очи на Джеймс я предупредиха да се откаже.

— Джеймс, cheri, най-после дойде да ме видиш. Къде се губи досега, а? — Тереза наклони глава на една страна и запърха с мигли. — Две години никакъв те няма! Мислиш, че не страдах за теб?

Джеймс предателски се засмя и на Ани ѝ се доплака.

— Не. Знам много добре, че не си страдала. Имаш си достатъчно кавалери, за да мислиш за стар морски вълк като мен.

— Но пък какъв красив морски вълк си ми ти, нали? — Тя се обърна към Ани. — А кой е този очарователен младеж?

— Тереза... — Джеймс въздъхна нервно, пристъпи към Ани и свали наметалото ѝ. — Тя не е младеж. Моля те, приеми повереницата ми мис Ана Бони.

Тереза ахна и сложи ръка на устата си.

Ани не очакваше името ѝ да бъде свързано с мистър Бони и при споменаването му очите ѝ се насълзиха. Въобще не чу какво каза жената по-нататък.

— Ой-ла-ла. Ето защо си дошъл. Започвам да разбирам.

Тя се завъртя към Ани, която забеляза, че госпожата е доста пониска от нея ще може да ѝ надвие в бой.

— И къде намери тази малка гаменка, а?

— Ще ти разкажа всичко. — Джеймс се държеше сковано и смутено. — Ани е била отгледана малко... необичайно, но е добра ученичка и има нужда от помощта ти. Ани, ще поздравяш ли домакинята ни, както съм те учил?

Ани му хвърли неразбиращ поглед, но той ѝ кимна твърдо.

— Как сте? — Тя вдървено протегна ръка, за да се здрависа.

— Ой-ла-ла! — сухо отбеляза Тереза. После се засмя, взе лицето ѝ в шепи и я обсипа с въздушни целувки по бузите. — Добре дошла, cherie. Може би ще искаш да се освежиш малко, докато аз говоря с Джеймс. Но първо трябва да накарам прислугата да ти приготви стая. Ще отнеме само минутка.

Щом Тереза излезе с леки стъпки от стаята, Ани прошепна отчаяно:

— Не мога да остана тук, Джеймс! Тази жена е идиотка! Знае само да повтаря „ой-ла-ла“.

— Така казват французите, когато са развълнувани.

— Не е вярно. Познавам много френски пирати и те казват „мерд“, което означава „по дяволите“.

Джеймс се усмихна за пръв път от няколко дни.

— Приблизително преведено, означава това — съгласи се той. — Но „ой-ла-ла“ е същото, а е много по-възпитано.

— Но... тя ме целуна! Не искам да ме мляска по бузите. Хайде да се махаме!

— Ани — той я хвана за лакътя и усмивката му угасна, — трябва да останеш три Тереза. Това е единственият изход.

Ани клатеше отрицателно глава, когато Тереза пристигна. Ходеше, като се гърчеше наляво-надясно. Поне на Ани така ѝ изглеждаше тази ужасна походка, затова я следеше с ококорени очи.

— Стаята на мадмоазел е готова. Мари — Пол ще те заведе до нея, дъще моя.

На вратата чакаше огромна прислужница с бяла престилка и боне. Тя се поклони на Джеймс, а на Ани отправи широка ослепителна усмивка.

Джеймс кимна на Ани. Когато тя не се подчини, той я бутна лекичко, а после и по-силно към коридора.

— Ти нали няма да си отидеш? — попита тя, вкопчена в ръката му.

— Не, не още.

Той беше по-силен от нея. Можеше да я преметне през глава, ако поиска. На всичко отгоре още ѝ беше капитан. Очевидно нямаше много смисъл да се противи. Като хвърли многозначителен поглед зад гърба си, Ани последва прислужницата с надеждата Джеймс да не я излъже.

Той я проследи с поглед и гърдите го заболяха.

— Е, cheri — обади се Тереза зад гърба му. — Готова съм да чуя оправданията ти.

Той въздъхна тежко и се обърна към нея. Тя му посочи стол. Джеймс осъзна, че му е трудно да срещне всезнаещия ѝ поглед.

— По-добре да седнеш, cheri. Сигурна съм, че ще бъде сложна и объркана история, нали?

Мари — Пол въведе Ани в стая с изглед към морето. В нея имаше огромно легло като онова в странноприемницата в Портсмут. Бързо установи обаче, че на това се скача още по-добре, отколкото на предишното. Огледа се наоколо и откри шкаф с много чекмеджета, направени от фин махагон. Огледалото беше още по-хубаво от това в Портсмут, а порцелановата мивка и стомната бяха изрисувани с цветя.

Зачака нещо да се случи, ала нищо не последва и тя започна да се отегчава. Нищо друго нямаше за правене в тези огромни помещения. Изглежда, никой не работеше.

Скочи от леглото и отиде да гледа през прозореца. Оттам виждаше почти цялото крайбрежие. Наблизо бе хвърлил котва един бриг, подобен на „Мери Лори“. Погледна надолу към градината, потънала в зеленина и лилави цветя. Каза си, че лесно може да избяга, когато ѝ се прииска.

След известно време се появи Тереза, последвана от усмихнатата Мари — Пол.

— Ето те и теб, *cherie*. Надявам се, че успя да си починеш?

Ани я изгледа с подозрение.

— Къде е Джеймс? — Тя тръгна към вратата.

Тереза направи знак на Мари — Пол и слугинята ѝ препречи пътя.

— Почива си, мила. Не бива да се тревожиш.

Уплашена, че ѝ кроят номер, Ани приклепна и се приготви за бой.

— Лъжеш. — Джеймс нямаше нужда от почивка. За какво му е, след като не беше свършил никаква работа?

Тереза ахна и с това се изчерпа реакцията ѝ.

Възмутена от този плах отговор, Ани издърпа камата си и замахна с нея срещу жените, за да ги сплаши. Всеки знаеше, че жените лесно се стряскат.

Никой обаче не побягна. Усмивката на Мари — Пол се стопи и на лицето ѝ се изписа гняв и решителност. Тя отметна рамене, скръсти гърди и сякаш порасна два пъти на ръст.

Любезната усмивка на Тереза пък замръзна. В очите ѝ проблесна светкавица.

— А, не, *cherie*. В моята къща не можеш да си играеш с ножове. Няма да позволя.

— Аз не си играя. — Тези двете очевидно бяха прекалено глупави, за да не забележат разликата, помисли си Ани. Ала малко се притесняваше, че не направиха опит да побягнат. — Ако не искате да пострадате, по-добре ми се махнете от пътя. Искам да видя Джеймс.

— И така смяташ да постигнеш своето? — И Тереза скръсти ръце. — Горкият Джеймс. Каза ми, че си малка умница и аз взех, че му повярвах. Завъртяла си главата на нещастния човек.

Ани продължи да стои готова за скок, но реченото я обърка.

— Какво е това? Как съм му завъртяла главата? — Стрелна с поглед едната жена, а после и другата.

— Какво ли? Означава, че Джеймс така се е побъркал от любов, че не забелязва истината за теб.

— Любов? — Ани рязко се изправи и едва не изпусна ножа. — Любов по кого?

— Е, по теб естествено! Доста се е измъчил. И за какво? За някаква глупачка, която дори не знае как да се грижи за себе си.

— Зная! — Очите на Ани се насълзиха и тя ядосано вдигна ръка да ги избърши. — Мога да се грижа за себе си. Нямам нужда нито от теб, нито от друга жена. Вие не сте нищо повече от глупачки.

— И кой ти каза това, *cherie*?

— Приятелите ми.

— О, онези твои пирати, предполагам. А те дали знаят всичко на света?

Ани понечи да кимне, но осъзна, че не е права. Напоследък често се убеждаваше, че те грешаха за много неща. Тереза продължи:

— Твоят скъпоценен Джеймс не ме намира за глупачка. Ако мислеше така, щеше ли да те доведе тук?

В гърлото ѝ бе заседнала такава буца, че Ани не можа да продума. Затова безмълвно поклати глава. Погледът на Тереза омекна.

— Е, значи не си толкова глупава, нали, *cherie*?

— Не ми викайте *cherie*! Не ми харесва — сопна се Ани и кисело добави: — Освен това не бива да викате така и на Джеймс.

— Ще те наричам, както си искам в моя собствен дом. Правя го от съжаление, малката ми. — В гласа на Тереза имаше нотка, която Ани бе чувала само от мистър Бони.

От тази ненавременна мисъл само ѝ се доплака още повече. Тя преглътна сълзите си и попита:

— Джеймс тръгна ли си вече?

— Не. Ще остане още няколко дни, за да се увери, че си добре. Но ти предпочиташ да бъдеш далеч по-елегантна заради него, нали? — Тереза обърна гръб на ножа, сякаш той не съществуваше, плесна с ръце и рече на Мари — Пол: — Кажи на Жан — Люк да донесе багажа на мадмоазел. И по-бързо, по-бързо! Трябва да превърнем мадмоазел Ани във видение от приказките.

Тя се обърна пак към Ани и протегна малката си ръка за ножа.

Ани го скри зад гърба си.

— Джеймс ми разреши да го задържа.

Тереза помисли за миг и кимна:

— Съпругът ми винаги казваше, че скритото оръжие може да бъде много полезно.

Тя се пресегна да я погали. Дланта ѝ бе хладна и мека.

— Ти си добро, смело момиче, както каза Джеймс. Затова ще ти помогна, *cherie*.

— Как, като никой досега не успя?

— Така ли? Е, ще видим. Обичаш ли този идиот Джеймс?

— Джеймс не е идиот! Освен това не знам дали го обичам, но искам да се омъжа за него.

— Защо?

— За да съм с него и да спя в неговото легло.

— Но това несъмнено е любов!

— А Джеймс... — В очите на Тереза се появи такова странно пламъче, че Ани реши да попита: — Джеймс каза ли ти, че се е сгодил за друга жена?

— Да. Глупав човек. Ще трябва да помислим как да оправим тази каша.

— Наистина ли? — Изведнъж надеждата ѝ се върна.

Тереза сложи ръце на хълбоците си.

— Разбира се! Нали не смяташ да го оставиш да се ожени за другата?

— Той каза, че тъй трябва.

— Глупости! Мъжете са луди на тема чест и достойнство. Но скоро Джеймс ще разбере, че повече държи на нещо друго. Всъщност той иска ти да решиш неговото бъдеще.

Това я окрили. Никога не си бе помисляла, че може да накара един капитан да промени начертания курс. Сграбчи Тереза за рамото:

— А ще ми кажеш ли всичко, което трябва да зная? — Гласът ѝ беше дрезгав от притеснение.

— Всичко и даже повече — обеща ѝ Тереза. Отскубна се от пръстите ѝ, но вместо да я отдръпне, я притегли към гърдите си. Когато Ани сведе глава на рамото ѝ, тя я погали и рече нежно: — Каквото мога, ще направя за теб, малката ми, но останалото зависи от теб. Разбра ли?

На Ани ѝ се искаше да се дръпне, но прегръдката и разбирането сториха нещо необичайно с нея — тя избухна в ридания.

— Точно така, малка моя. Наплачи се хубаво. Това само ще те направи по-силна.

Гърлото ѝ се стегна. Клепачите ѝ горяха, а по роклята на Тереза капеха сълзи.

— Но аз никога не плача — измърмори тя.

— И аз, мила. Дори когато моят Пиер си отиде и мислех, че ще умра, не можах да намеря сълзи. Но е толкова хубаво.

Колко странно гледаше на нещата тази жена! Ала Ани вече бе благодарна за тази странност. За нейна изненада озадачаващият съвет на Тереза наистина я накара да се почувства по-добре. Когато хлиповете ѝ замряха, установи, че е по-силна.

— Сега — обади се Тереза в мига, в който Ани престана да плаче. Отблъсна я и плесна с ръце, — скоро, ще донесат сандъците ти. Нека да видим какво ти е купил Джеймс.

На вратата се появи Мари — Пол с трима мъже, които внесоха багажа ѝ. Тереза отвори първия сандък и възкликна:

— Мили боже! Виждаш ли какво прави любовта! Страхотни са, нали?

— Мислиш ли, че са хубави? — Ани сама осъзна колко е смутена.

— Хубави? Невероятни са! И са толкова много! Колко са всъщност?

— Джеймс каза, че са двайсет и пет. Това достатъчно ли е?

Тереза се разсмя звънко.

— Достатъчно! Чуваш ли, Мари — Пол? Достатъчно ли било? Ще стигнат поне за шестима съпрузи.

— Ама аз искам само Джеймс!

— Разбира се, мила Ани. Само се шегувах. Но къде са ти долните ризи?

— Той не ми купи нито една.

Тереза я погледна учудено.

— Май предпочита да те гледа без тях.

— И аз тъй мисля — съгласи се Ани.

Мари — Пол се изкикоти, а Тереза се захлупи на леглото от смях.

— Добре ще се забавляваме с тази палавница, а, Мари — Пол?

Ани не беше много сигурна защо се смеят, но реши, че няма нищо против. И тя можеше да се позабавлява със себе си, ако вече не усещаше липсата на Джеймс.

— Не е ли време да проверим какво прави капитанът? — попита тя. — Може да има нужда от мен.

— Не, не, Ани — рече Тереза с предупредителен тон. — Не бива да показваш, че искаш да го видиш. Не и преди да е станал напълно твой. Трябва да го накараш да страда първо за това, което ти е сторил. Сега е моментът да забием ножа в раната.

— Точно така — неочаквано се обади Мари — Пол и закима енергично.

— Но аз не искам да го карам да страда!

— Cherie — търпеливо ѝ обясни Тереза. — Джеймс се е държал отвратително, нали? Освен това е решил да се ожени за онази, другата жена. Трябва да бъде наказан.

— Но той никога не ме е пробощдал с нож!

Тереза зяпна от учудване.

— Ой-ла-ла! Ще трябва да внимаваме с нея, нали, Мари — Пол? — Тя поклати глава. — Не ми обръщай внимание, дъще моя. Съвсем скоро всичко ще ти се изясни. Но отсега нататък трябва да ме слушаш, ако искаш да спечелиш твоя любим Джеймс. Разбрано?

Объркана и безпомощна, Ани се съгласи.

Три дни по-късно, след като в къщата се изредиха безброй търговци, Ани вече притежаваше пълен комплект дрехи. Сдоби се още с чехли и ветрила, чорапи с багети и ръкавици.

Косата ѝ бе превързана отзад с панделка. Поиска красива, тежка перука като на Тереза, но тя обясни, че тицианските ѝ къдри са твърде невероятни, за да ги крие. Заяви, че тези букли ще я направят неповторима и ще извинят всеки недостатък на речта ѝ, защото от червенокосите се очаквало да казват всичко направо.

Упражняваха походката и реверансите. Караха я да сяда и да става по десет пъти, докато се научи да го прави изискано.

И най-после Ани бе готова да я въведат в обществото, преди Джеймс да отплава.

— Какво ще си помисли Джеймс? — попита разтревожена тя, докато оглеждаше жената в огледалото. — Дали ще му се сторя хубава?

— Мила, ти вече си хубава. Направихме те просто неотразима. — Тереза разроши късите ѝ къдрици. — Косата ти не е кой знае колко дълга. Но аз направих всичко възможно, а то не е малко.

— А ще порасте ли?

— Разбира се. Докато Джеймс се върне, ще е станала дълга. Но, малката ми... — Тереза вдигна поглед и се усмихна, — той вече е влюбен в теб въпреки късата ти коса. Няколко сантиметра няма да бъдат чак толкова важни, нали?

— Сигурна ли си?

Тереза ѝ кимна многозначително.

— Подозирам, че ще се заплесне по съвсем други подробности от тялото ти и няма да забележи косата! А за тях добре се постарахме.

Половин час по-късно Ани слезе по стълбите. Чувстваше се постегната от кораб на британския кралски флот.

Изкъпаха я с благоуханен сапун. Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха подрязани. Косата ѝ бе измита и безмилостно разресана. Под роклята си носеше копринена камизола, чифт френски долни гащи и подобни на кофа подплънки, от които дупето ѝ изглеждаше два пъти по-голямо. Някакъв ужасен инструмент за мъчения, наречен „корсет“,

така стягаше кръста ѝ, че едва дишаше. Тереза обаче ѝ обясни, че той ще направи чудеса с гърдите ѝ, които ще побъркат Джеймс. Затова Ани изтърпя страданието и позволи да ѝ вдигнат гърдите така, че едва не изскачаха от деколтето. Дълбоко бе убедена, че никой нормален човек не би сложил подобно нещо.

В салона вече се бяха събрали гостите на Тереза. На последното стъпало Ани забеляза, че Джеймс я очаква в ъгъла, за да я придружи. Той замръзна, като я зърна. Погледът му пламна от копнеж, докато се местеше от пристегнатата талия към налетите гърди и лицето. Обля я гореща вълна и се почувства възнаградена за усилията. Обзе я вълнение, от което шията ѝ порумения. Усещаше как топлината се разлива по гърдите ѝ под коприната. Кръвта ѝ кипна. Спомни си колко приятно бе да се катери върху Джеймс и коленете ѝ омекнаха.

Точно навреме се сети за съвета, който Тереза ѝ повтаряше от няколко дни. Вместо да се втурне към него, се полюшна и допря ветрилото до устните си.

— Сър Джеймс... — Направи му много по-дълбок реверанс от оня, на който той я бе учил, и му позволи да я хване под ръка.

— Ани... Господи! — възкликна той. — Изглеждаш невероятно... красива.

— Благодаря. — Тереза я бе подготвила да приема комплиментите му е високомерие. — Ще влизаме ли?

Отношението ѝ явно го стъписа.

— Д-да, разбира се. Ани, не се ли притесняваш да застанеш пред всичките тези хора?

Тя се засмя.

— Не, Джеймс. Как мога да се притеснявам от хора, които едва мърдат в дрехите си?

Той се усмихна.

— Имаш право.

Джеймс я огледа. С трепет очакваше този момент. Тереза го държа далеч от Ани в продължение на няколко дни. Не му позволи да я види. Обясни му, че двамата трябва да си починат един от друг и колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

Разказа му за дрехите, които бе поръчала за гардероба на Ани. Изброи му фусти, камизоли, дълги копринени чорапи и разни дребни нещица, които дори според Тереза не заслужаваха да се споменават.

Джеймс откри, че тези разговори го изпотяват. Знаеше, че жените имат нужда от такива дрехи. Разбира се, съзнаваше, че на Ани също ще ѝ трябват, ала се ядосваше, че Тереза му го натякваше на всяко изречение.

Малко вероятно бе точно той да види Ани в подобни одежди. Но прекрасно можеше да си я представи как ще изглежда в тях. Не бе забравил какво удоволствие могат да предизвикат сатенът и коприната. Ала бе мъчително за него да му напомнят каква наслада ще предизвикат те у някой друг мъж.

Тази вечер повече го омая красотата на лицето ѝ. Лъчезарната усмивка, с която го посрещна. Мекотата на изумрудените ѝ очи. Предишната Ани притежаваше една особена грубоватост, която винаги му напомняше, че тя не е подходяща за него жена. Сега тази предупреждаваща черта бе изчезнала, а с нея си отиде и последната бариера. Никога не се бе чувствал толкова уязвим пред нейното очарование.

Тя вървеше до него с грацията на графиня. Стойката ѝ бе толкова изправена, че ѝ придаваше аристократична осанка. Шията ѝ бе изящна като на принцеса. А очите ѝ бяха тъй блестящи, че му напомняха как под това женствено самочувствие се крие остър като бръснач ум. Доказваше го и самият факт, че бе решила да се промени и го бе постигнала само за няколко дни.

В нея вече нямаше нищо момчешко — от мига, в който го хвана под ръка и му позволи да я въведе в гостната. Вратите към верандата бяха отворени, за да влиза свеж въздух. Сред саксиите с палми и вазите с пасифлори се разхождаше каймакът на ямайското висше общество. Въздухът бе наситен с аромата на тропически цветове. Джеймс вдъхна дълбоко влажния морски бриз, но това само усили усещането му за задуха. Откакто бе зърнал Ани на стълбите, по гърба му се стичаше пот.

Канеше се да я представи на познатите си, но Тереза му отне това удоволствие.

— Не, мили Джеймс! Няма да ти позволя да задържиш мадмоазел Бони само за себе си. Има и други джентълмени, които трябва да си опитат късмета с нея.

Наложи му се да се разделят, но въпреки това я последва. Първо я представиха на четири възрастни двойки. На Ани ѝ остана само да се

кланя и да пита „Как сте?“, докато Тереза разказваше историята ѝ. Самата тя вече бе научила версията на Джеймс, че е от богато семейство, но е останала без родители и само с брига като наследство. Той забеляза, че всички приемат с интерес разказа. Оглеждаха необичайната ѝ прическа. Дамите като че ли одобряваха тоалета ѝ. Още повече се нравеше на мъжете, защото не можеха да откъснат поглед от деколтето ѝ.

Стомахът му се сви. Повечето приятели на Тереза бяха такива стари коцкари!

Скоро обаче се появи един по-млад господин, който поиска да бъде представен. Тереза го сгълча за дързостта, но Ани явно разбра, че го прави на шега. Усмихна се грациозно, без да дава признак, че е отегчена или обидена. Джеймс се зачуди с какви ли глупости ѝ бе напълнила главата Тереза, щом тези празни приказки не я отегчаваха до сълзи.

И младият джентълмен, изглежда, искаше да надникне в деколтето ѝ. Той обаче прикриваше желанието си по-добре от старците. Ала не можа да заблуди Джеймс. Той забеляза любопитството в погледа му и напълно споделяше вълнението му.

Появи се още един млад мъж, а после друг. Скоро те започнаха да изблъскват с лакти Джеймс, толкова горяха от нетърпение да се запознаят с Ани. Почувства се като глупак, ала трябваше да остане до нея, за да не ѝ се случи нещо. Не бе съвсем сигурен, че Ани няма да стори някоя ужасна грешка. Затова искаше да бъде наблизо, за да я прикрие.

Бързо се отегчи от забележките, отправени към него, сякаш ѝ бе компаньонка. Тези непоносими кутрета с готовност го понижиха до ролята на бавачка.

Един от тях обаче успя да предизвика интерес у Ани. Беше облечен прилично като останалите, но в чертите му имаше някаква грубост, която очевидно ѝ хареса. Тереза го нарече Филип и прошепна нещо на Ани, от което тя още повече се заинтригува.

— Мис Бони. — Филип се наведе и ѝ целуна ръка. Приблужи се толкова близо до нея, че сигурно бе почувствала дъха му.

Стори му се, че на Ани ѝ стана приятно от това и застина. Тя въобще не изглеждаше обидена от близостта на младия мъж.

— Вие сте пълна загадка, мис Бони — рече нахалникът, наречен Филип.

— Аз? — Ани се смути, когато мъжът се наведе към нея и впери поглед в млечнобелите полукълба на гърдите ѝ. Беше толкова близо до нея, че дъхът му раздвижи коприната. Джеймс не го интересуваше нито посоката на разговора, нито на очите му. Ако човекът не се държеше прилично, същите тези очи бързо щяха да видят пода.

— Да, абсолютна загадка сте. Все още не съм разбрал къде сте живяла досега.

На Джеймс нейният объркан поглед много му приличаше на възбуда. Бе го гледала по поразително същия начин, когато я докосна за пръв път между краката. Почти можеше да усети ускорения ѝ пулс.

Устните ѝ неволно се разтвориха и тя вдигна глава към него. Джеймс почувства, че между тях се появява някаква тръпка.

Трябваше да сложи край на всичко това. Това поведение беше възмутително. Ако някой не затвореше устата на господина, той можеше да изтърси нещо, с което да провокира Ани към жестокост или дори по-лошо.

Като че ли усетил какво впечатление прави, Филип приближи устни до ухото ѝ.

Джеймс напрегна слух да го чуе през гласовете в стаята.

— Мис Бони? — Той се наведе още по-близо. — Няма ли да ми кажете къде сте била през всичкото това време от моя живот?

В погледа ѝ проблесна тревога и тя сопнато му рече:

— Плавах с един пиратски кораб.

Филип стреснат се дръпна, а Джеймс затвори очи.

Към досегашния му страх сега се прибави и нов. Защо Тереза не я беше научила на нещо повече от това, да си показва гърдите? За един кошмарен миг си помисли, че тя е съсипала всичко, на което бе научил Ани.

Ала щом отвори очи, установи, че Филип е просто изненадан и заинтригуван. Той се засмя на думите ѝ с искрено удоволствие.

— Значи сте била отгледана като морска разбойничка, така ли? А какво плякосвахте? Мъжки сърца?

С този закачлив въпрос той я погледна толкова възхитено, че нямаше никакъв смисъл Ани да отрича.

Като обиграна куртизанка го перна по китката с ветрилото и рече:

— А вие какво си помислихте? — Сетне прекара ветрилото през устните си така, че вероятно на всеки мъж в стаята му се прииска да ги докосне.

Поне Джеймс бе сигурен за себе си. Трябваше да се радва, че грешката ѝ не бе фатална и че я бе научил да прикрива собствените си пропуски. Ала младите гости на Тереза се трупаха около нея толкова настойчиво, че той вече бе изблъскан настрани като бездомно куче, което чака да му подхвърлят кокал.

Филип се залепи за нея. Щом из стаята се разчу за нейната реакция, всяко младо кутре се запъти към тях да подуши. Всички се заеха да разгадават миналото ѝ и превърнаха това в нова салонна игра.

За съжаление на Джеймс — и на много млади дами в Кингстън — всички фантазии бяха ласкателни. Някои предположиха, че Ани е уловена сирена или нимфа от морето. Ани се смееше и очевидно се забавляваше с тяхната глупост и дори с вниманието на най-големите празноглавци. Ту им се цупеше, ту се усмихваше като опитна кокетка.

Проклетата Тереза! Никой не искаше от нея да превърне Ани в превзета госпожица!

Призляваше му от малоумието на тези мъже. Не забелязваха ли, че тя ги води за носовете? Нямаха представа каква е истината. Дори да я узнаеха, щяха да се чудят как да реагират. Родителите им сигурно биха се срамували да видят какви негодници са отгледали — които само обикалят и душат около жената, без да се смущават от настойника ѝ! Нито един от тях не бе достоен дори да избърши обувките ѝ. И слава богу, ни един не бе успял да ѝ привлече вниманието.

Освен може би един. Онзи, който не се отдели от нея през цялата вечер. Филип. Бе имал нахалството да я въведе в трапезарията за вечеря. Премести си стола толкова близо до нея, че бе цяло чудо как успява да яде, след като носът му бе в деколтето ѝ. Не можеше да го вини. С нейната медночервена коса, онези морскозелени очи и мраморно бяла кожа Ани бе красива като цвете и примамваща като богиня. Самият Джеймс трудно можеше да откъсне очи от нея.

Ала младият негодник бе виновен, че изразяваше толкова открито страстта си. Освен това бе малко по-възрастен от останалите,

което съвсем не хареса на Джеймс.

— Кой е тоя тип, дето се върти около Ани? — попита той Тереза малко по-късно.

Тя се засмя:

— Те всички са омагьосани. Въобще няма да ми е трудно да ѝ намеря съпруг. Само ги виж, Джеймс!

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Много добре ги виждам. Те са банда глупаци, на които им текат лигите. Но онзи по-възрастният не ми харесва. Кой е той?

Тереза хвърли небрежно поглед към Ани. Щом видя за кого пита Джеймс, ахна.

— Миличък Джеймс! Не знаеш ли кой е той?

Доволен от стреснатия ѝ тон, Джеймс реши, че е време да сложи край на интимния разговор на Ани.

— Не. Но не ми харесва. Ще му кажа да стои настрана.

— Но не, приятелю, не, не! — Тереза се разсмя и го дръпна обратно на стола му. — Та той въобще не е опасен! Освен може би за сърцата на младите дами. Това е Филип Д'Армон, най-богатият от младите плантатори на острова. Забелязваш ли как го е зашеметила нашата Ани? Никога не съм го виждала толкова прехласнат.

Джеймс тайно стисна юмруци, а Тереза продължи:

— Много ще е добре, ако Ани го хване, нали? Струва ми се, че много го хареса. А той е един такъв суров, не мислиш ли? И толкова красив.

Докато Джеймс я наблюдаваше, Ани погледна събеседника си тъй палаво, че всеки мъж би полудял от страст на негово място. Знаеше това добре, защото и неговият член беше на път да го злепостави пред компанията. На Ани обаче очевидно ѝ бе приятно да се прави на дама. Изглежда, Филип дори я привличаше. Джеймс почти бе готов да се закълне, че тя сама насърчава младия мъж да се приближава все повече до нея.

Д'Армон беше истински кавалер. Беше облечен по последна мода, а обноските му бяха безупречни. Съдейки по смеха на Ани, изглежда бе и остроумен. Джеймс се почувства като старо морско куче — невъзпитан грубиян, който е твърде недоद्याлан да остане в стаята.

Е, щом Ани искаше такъв мъж, щеше да го има — при това с благословията на капитана!

Стана рязко и излезе от стаята, оставяйки Тереза сама. Трябваше да се махне.

Джеймс излезе навън, в топлия и влажен въздух, прекоси градината и продължи по плажа, докато гласовете зад гърба му не заглъхнаха.

Едва дишаше, но трябваше да овладее гнева си. Бе довел Ани тук, за да се научи да бъде жена и да се запознае с подходящ мъж за съпруг. На нея ѝ трябваше някой, който ще бъде винаги до нея. Нямаше право да се сърди за това.

Просто бе истински поразен да види колко лесно тя привлича всички мъже в стаята и колко естествено ѝ идваше да флиртува. На всичко отгоре ѝ беше по-приятно с другите кавалери.

Пълна изненада беше и предизвикателната ѝ рокля, която ѝ стоеше толкова хубаво на соарето. Знаеше как изглежда гола, бе се наслаждавал на тялото ѝ, но въпреки това появата ѝ му спря дъха.

Нямаше нищо чудно, че Ани завъртя главите на онези младоци, които жужаха около нея като рояк пчели. Всеки глупак можеше да се досети какъв мед ще намери в нея.

Единствен Джеймс от всички обаче бе опитвал този мед. Усещаше вкуса му и сега — толкова силно бе желанието му. Ала нямаше право да престъпва обещанието си. Веднъж бе проявил егоизъм. Сега бе длъжен да остави Ани да реши сама.

Само ако не бе проявила интерес към най-лошия от компанията, Джеймс щеше да го понесе по-леко. Но тя естествено щеше да избере най-мъжествения в стаята — някой, който може да глътне двайсет девици за закуска. Защо не беше да е някой от проклетите малки кутрета?

Ани наистина се забавляваше, но докато не ѝ омръзна Джеймс да я дебне като гладна акула. Не разбра защо той спря да говори и се намуси. Тереза я бе предупредила, че положително ще ревнува, като я

види сред други мъже. Според нея точно тази ревност щеше да го накара да промени решението си.

Положи всички усилия да се прави, че не го забелязва. Не можеше да се чувства тъжна при толкова много обожатели, които неприкрито се възхищаваха на фигурата и лицето ѝ. Тези глупави младежи се държаха, сякаш тя беше скъпоценен приз в състезание. Всеки бе готов да си потроши краката, за да стигне финала. Филип Д'Армон седеше толкова близо до нея, че дъхът му разливаше топлина по цялото ѝ тяло. Отсреща пък група мъже ѝ мятаха тайни погледи, които гъделичкаха гърдите ѝ. Почувства почти същата тръпка, която бе изживяла с Джеймс. Наслаждаваше се на себе си.

Но с напредването на вечерта всички започнаха да ѝ се струват малко глупави. Нито един от тези мъже, нито дори Филип, биха могли да командват екипаж. Нито един не притежаваше вроден авторитет да бъде капитан. Нито един не беше Джеймс.

Зачуди се защо трябва да има само един мъж, който умее да я прави щастлива. Защо да иска само един в леглото си?

Забеляза го, когато се измъкна. Единствено това, че той не откъсна очи от нея през цялата вечер, я караше да се придържа към съветите на Тереза. Дори от другия край на стаята усещаше, че той я желае. И накрая осъзна, че гъделът в гърдите и тръпката идват от неговия поглед, а не от младежите около нея.

Видя го, че говори нещо с Тереза. Бръчката на челото му ставаше все по-дълбока. Внезапното му изчезване обаче я сепна. Понечи веднага да се извини и напусне, но срещна погледа на Тереза. Ухилена като котка, която стиска в зъбите си канарче, Тереза ѝ намигна доволно.

Джеймс си тръгна на следващия ден. Сбогува се вежливо с Ани и Тереза, но думите му бяха изречени насила. Ани се опита да не показва колко страда от неговото заминаване, макар че ѝ се искаше да му се хвърли на шията. Вместо това изпълни строгите наставления на Тереза. Усмихна се и заяви, че няма търпение да опита всички удоволствия на висшето общество в Кингстън.

Докато му говореше, неговият поглед помръкна. Ала ѝ каза само, че престоят ѝ в Ямайка със сигурност ще бъде чудесен. Тя му

благодари, че я бе довел тук, но гласът ѝ се стори странно непознат. Тереза я стискаше здраво за ръката и Ани изрецитира добре заучените фрази. Но през цялото време сърцето ѝ биеше лудо при спомена как се бяха любили с Джеймс. Жадуваше за него. Не можеше да откъсне очи от него. Целуваше го с поглед от главата до петите.

Той замина и Тереза едва я удържа да не извика подире му. Щом се успокои, отиде до прозореца и се загледа в пътя, където го видя за последно. Тереза остана до нея — съчувстваща, но мълчалива.

Ани събра смелост и накрая зададе въпроса, който я мъчеше от доста време:

— Ами ако не промени решението си?

— Ще го направи, дъще моя. Сигурна съм, че ще го направи.

— Но какво ще стане, ако не го направи?

Тереза въздъхна:

— В такъв случай ще сториш онова, което прави всяка дама, когато сърцето ѝ е разбито. Ще скриеш мъката си и ще я погребеш дълбоко в себе си.

Времето сякаш бе спряло за Джеймс, макар че корабите му взеха участие в много напрегнати събития. Както винаги, късметът беше на негова страна. Изпрати още три трофея на негово величество крал Джордж. Ковчежетата му бяха пълни и хората му можеха да празнуват.

Но не и той.

Победите не му носеха радост. Бе изгубил тръпката от пленяването на вражески кораби. Водеше битките с непрестанната мисъл какво ще прави след това.

Ани му липсваше. Искаше я. Не само в леглото си, а във всеки негов ден. Това потвърди най-големия му страх — че се бе привързал към нея. И то твърде много. Бе направил онова, което избягваше цял живот — оплете се в емоционална връзка. Само че никога не бе предполагал, че ще бъде толкова нещастен от нейното отсъствие. Изгуби радостта от живота, гордостта от корабите и победите си. Бе се тревожил, че бъдещата му съпруга може да страда за него. Но не бе очаквал страдащият да бъде самият той.

С течение на месеците започна да се страхува от завръщането си в Ямайка. Тревожеше го вероятността да заvari Ани сгодена за Филип

Д'Армон. Д'Армон не бе достатъчно добър за нея, но съвсем не можеше да си я представи с някой от младоците. За съжаление обаче си я представяше твърде добре с Филип. А при мисълта, че двамата може да се смеят заедно и да си шушукат, коленете му се разтреперваха.

Собствената му сватба вече му приличаше на доживотна присъда. Изгуби амбицията да се ожени за графска дъщеря. Ала щеше да се венчае за Оливия и да се постарее да бъде образцов съпруг. Достатъчно дълго бе чакал писмо от Тереза, което да го спре.

Ани можеше да забременее от единственото му прегрешение с нея. Затова бе помолил Тереза да му пише, ако забележи, че коремът ѝ расте. Ако се бе случило, решението щеше да е толкова лесно. Просто щяха да се оженят, дори тя да е влюбена в друг.

Джеймс се бе молил да получи такова писмо. На всяко пристанище разпитваше за пощата, но от Ямайка нямаше ни вест, ни кост. Като изминаха пет месеца, бе принуден да признае, че тяхната страстна нощ няма да принуди Ани да стане завинаги негова.

Повтаряше си, че това е само за добро. Така тя никога нямаше да бъде самотна като майка му. Ала сега Джеймс си даваше сметка, че неговият живот е не по-малко самотен. Доскоро се мислеше за един щастлив, удовлетворен човек. Вече виждаше, че живее далеч от хората. Капитанът на кораба нямаше приятели.

Всеки негов подчинен го гледаше от разстояние. Изпитваха от него недоволство, примесено със страхопочитание. Неговите решения управляваха живота им. Ако забравеше за властта си и се отпуснеше за миг, щеше да загуби уважението на моряците. А това можеше да доведе до катастрофални последици. Затова те бяха нащрек с него, а той — с тях. Никой нямаше право да руши тази стена и никой не се бе опитвал.

Никой, освен Ани.

Тя смело я събори за един ден. След време може би щеше да успее да я вдигне наново. Ала животът му никога вече нямаше да бъде същият. Как можеше да забрави преживените мигове на екстаз? Как да забрави какво бе изпуснал?

Трябваше да я забрави. Длъжен бе да продължи живота си по предначертаните планове, а Ани да намери истинско щастие в прегръдките на някой друг.

Изминаха десет месеца, преди Джеймс да се върне в Ямайка. Повече не можеше да отлага пътуването. След осем седмици трябваше да бъде в Лондон за собствената си сватба. Време бе да види живота на Ани уреден.

Спусна котва привечер. След като свърши работата си, се облече в костюм и нае карета до дома на Тереза. Не се изненада, че завари къщата пълна с гости. Не бе предупредил, че едва, защото се страхуваше да остане насаме с Ани и трудно щеше да скрие чувствата си.

Портиерът го посрещна и го насочи към гостната, откъдето се чуваха шумни гласове. Джеймс спря в коридора да огледа компанията. Веднага зърна сред коприните и сатена огненочервената коса на Ани.

Сърцето му заби лудо. Забеляза грациозната ѝ фигура, премерения смях и радостта в очите ѝ. Говореше с двама мъже. Единият беше Д'Армон.

Той стоеше до нея, сякаш ѝ бе собственик. От време на време я хващаше за лакътя, като че ли имаше право. Остра болка прободеше Джеймс в гърдите при тази гледка.

Тогава Ани го забеляза и като в сън очите ѝ светнаха, само за него. Тя ахна — дали само от изненада? Запъти се към него, но после си спомни за правилата и се поклони на двамата си събеседници. По устните ѝ прочете, че се извинява. Сетне тя спокойно тръгна насреща му.

Страхуваше се, че няма да има сили да продума. Лицето ѝ бе като видение. Очите ѝ блестяха като скъпоценни камъни. Косата ѝ бе подълга и се къдреше в огнен куп на главата. За миг ослепителната ѝ усмивка беше само за него.

Той поднесе голите ѝ ръце към устните си за целувка. Зашеметен от гладката им кожа, осъзна колко се бе променила неговата Ани. Ако не я познаваше добре, щеше да я помисли за родена аристократка. Притежаваше красота, грация и стил. Ходеше като вълшебна фея и се държеше като кралица. Къде бе изчезнала неговата гаменка?

Лицето му посърна. Бе сторил ужасна, фатална грешка. След всички усилия и тревоги сега искаше да я види в предишния ѝ вид, макар че новата ѝ съблазнителност вече разпали страстта му. Преди, с

малките си загорели ръце, тя беше само негова. Сега, с новата си красота, несъмнено бе грабнала нечие сърце.

— Джеймс... — прошепна тя. Мекотата на гласа ѝ беше поредният удар за него. Кой мъж не би искал името му да излезе от тези медени устни? Те се извиха в прелестна усмивка. Вече не бяха напукани и гърлото му пресъхна при вида им.

— Ани. — Той се прокашля и я поздрави, доколкото му позволяваха силите. — Нямаше да те позная, ако не беше косата.

Стори му се, че по лицето ѝ премина сянка.

— Толкова лесно ли ме забрави? — шеговито се нацупи Ани.

Ала Джеймс не можа да ѝ отвърне по същия лековат начин.

— Не. — Гласът едва излизаше от гърлото му. — Не съм те забравил.

Един поглед през дългите ѝ бледи мигли го убеди, че и тя го помни. Общите им спомени сякаш изпълниха въздуха между двамата. Но какво ли мислеше Ани за тяхната любовна нощ сега, когато знаеше колко греховна е била? Устните ѝ се разделиха. Слабините му пламнаха, когато си я спомни гола в прегръдките му.

Точно тогава се появи Д'Армон. Той я хвана за лакътя.

— Капитане...

Ани се сепна. Докато Джеймс откъсваше очи от любимото лице, Филип продължи:

— Какво удоволствие, че ви виждаме отново, сър! Отсъствахте по-дълго, отколкото очакваше мис Бони. Аз лично нямах търпение да науча, че сте се върнал.

Джеймс не се изненада, когато Филип поиска среща с него на следващата сутрин.

Ала гръмогласният привет на Тереза му спести задължението да отговаря. Появи се до него, като че ли току-що бе чула за завръщането му.

— Мили мой Джеймс! — възкликна тя и поднесе лице за целувка.

Джеймс забеляза, че Ани се усмихва. Спомни си как бе реагирала на дързостта на Тереза предния път. Сега сякаш не отдаваше никакво значение на това.

Колко се бе променила!

Тогава бе пресякъл раздразнението ѝ. Сега бе готов да приветства всеки знак, че тя го иска. Ала Ани, изглежда, нямаше нищо против, че той целува Тереза.

Нямаше представа как изтърпя цялата ужасна вечер. Беше принуден да разказва на гостите за пътешествията си. Тяхното любопитство за испанците в Карибско море го държеше настрана от Ани, докато Д'Армон се притискаше в нея, сякаш нямаше търпение да дойде първата брачна нощ. Собствените му чувства бяха толкова объркани, че Джеймс не можеше да усети какво изпитва тя към Филип. Маниерите ѝ бяха твърде изискани, за да издадат нещо. Ала той се страхуваше, че упорството на Д'Армон може да означава само едно.

Веднъж му се удаде възможност да говори с нея — когато Д'Армон го повика за един облог, който само Ани можеше да разреши. Според него обаче тя отказала да го направи, докато не се върне настойникът ѝ. Един от младежите зададе въпроса, който терзаше цял Кингстън. Ани го погледна сериозно.

— Питаме я — по най-различни начини — от кого е наследила тази възхитително червена коса. Но мис Бони само благоволява да ни обясни, че така се е родила. Вие какво ще кажете, сър? Не е ли била докосната от златния тризъбец на Нептун, както предположих аз?

Въпросът го стресна. Очевидно тези глупаци очакваха от него да измисли един от онези митове, които сами плетяха за Ани. Ала техните безсмислени закачки можеха да я накарат да се замисли за родителите си. Сега вече знаеше достатъчно за семейството.

Не знаеше дали да отбягва погледа ѝ. Бе обещал на мистър Бони да запази тайната на Шарки.

Ала гласът ѝ пресече колебанието му.

— Няма нищо, капитане. Можете спокойно да отговорите на тези господа. Аз пазих тайната достатъчно дълго.

Тонът ѝ бе предизвикателен, но вместо незнание, в погледа ѝ имаше непоколебимост. Джеймс веднага разбра, че тя знае.

— Ако вие не им кажете, ще го направя аз. Не познавам майка си, но баща ми имаше огромна червена брада. Нали?

— Да. — Джеймс чакаше да види реакцията ѝ, ала нищо на лицето ѝ не издаде какво чувства. — Майка ти е починала при

раждането. Мистър Бони сам ми разказа това. И макар че никога не съм я виждал, вярвам, че цветът на косата ти е наследен от баща ти.

Не беше съвсем сигурен какво очакваше да види, но сълзите в очите и колебливата ѝ усмивка го изненадаха.

— Баща ми беше много смел човек. Загина, докато ме защитаваше. Случи се по време на едно пиратско нападение.

— Да. — Джеймс се прокашля. — Така е.

Ани най-сетне откъсна поглед от неговия и се усмихна на останалите, сякаш нищо особено не се бе случило.

— Ето, господа. Най-после разгадахте тайната на червената ми коса.

Джеймс беше толкова стъписан, че въобще не чу коментарите на другите за историята, която вероятно им се бе сторила безинтересна. Не очакваше, че Ани ще приеме толкова мъдро разтърсващата истина за баща си. Много добре разбра, че той говори за Шарки. Бе го научила. Сигурно сама се бе досетила. И като жена, която е надраскала годините си, намираше това за чудесно. Бе решила да запази доброто и да забрави лошото. Колкото и да ѝ се възхищаваше, Джеймс съвсем не бе предполагал, че тя е толкова зряла.

Знаеше, че Ани може да бъде много предана. Ала нямаше представа, че притежава способността да обича тъй щедро.

Как завиждаше на мъжа, който ще спечели чувствата ѝ!

Преди края на вечерта Филип отново дойде при него да моли за среща на следващата сутрин. Джеймс нямаше друг избор, освен да се съгласи. Тогава Тереза настоя той да ѝ гостува, за да имат време да уточнят делата на Ани.

Макар че не знаеше какво да каже, Джеймс се надяваше да му се отвори шанс да поговори с Ани, преди тя да си тръгне. Ала щом гостите си отидоха, Тереза го поведе да покаже стаята му. По стълбите разказа за завоеванията на Ани, бързото напредване и интелигентността ѝ, докато самата Ани се заливаше от смях на похвалите. С всяко изречение Тереза забиваше все по-дълбоко ножа в раната, докато прозевките ѝ не приспаха всички.

Разделиха се на последното стъпало под зоркия поглед на Тереза. Джеймс непохватно пожела лека нощ. Очакваше подобен отговор и от

Ани, но вместо това тя се приближи към него и като добър ѝ стар приятел се повдигна на пръсти за целувка. Ясните ѝ зелени очи срещнаха само за миг неговите, преди топлите ѝ устни да докоснат бузата му.

— Лека нощ, скъпи Джеймс — прошепна тя. — Толкова съм щастлива, че се върна.

Преди Джеймс да се съвземе от допира е нея и уханието на косата ѝ, тя изчезна. Чу я да затваря вратата на стаята си. Тихото изскърцване отекна като гръм в главата му.

Когато се затвори в стаята си, тръгна да обикаля, изгарян от отчаяна страст. Бе сторил ужасна грешка. Как можеше отново да направи Ани своя? Загуби я от чиста глупост. Трябваше да я свърже, със себе си, когато още можеше. Ако не бе позволил да надделее чувството му за дълг, Ани щеше да е негова още преди месеци — не законно, но това вече не го интересуваше. Преди да опознае висшето общество, Ани може би щеше да се съгласи да му стане любовница. Сега обаче знаеше, че може да получи нещо много по-добро.

Разбира се, тя го и заслужаваше. С нейната грация и чар можеше да има всеки мъж. Заслужаваше достойно положение в обществото. И по всичко изглеждаше, че вече си го бе намерила.

Ала той трябваше да си я върне на всяка цена. Вече не го интересуваше, че е сгоден. Знаеше само, че не може да живее без нея нито ден повече.

До късно през нощта Джеймс остана на прозореца, обмисляйки възможността да я спечели отново. Неочаквано забеляза една слаба фигура да прекосява бързо градината. Човекът беше загърнат в наметало и се криеше. Можеше да е крадец, но един меден проблясък на светлината на фенера разкри, че тайнственият беглец в храстите е само Ани. Реши да ѝ извика от прозореца, но тя бързо изчезна към плажа.

Той хукна по стълбите и скочи от прозореца на приземния етаж. Сладкият аромат на цветята го замая, още преди да стигне до портата на градината. На плажа обаче го лъхна свежият морски бриз.

Отначало се притесняваше, че Ани може да има тайна среща с Д'Армон и я следваше предпазливо. Ала скоро откри, че няма никакъв смисъл. Луната огряваше напълно пустия плаж на мили напред. Огледа се във всички посоки, но забеляза само една сянка, която повече

приличаше на петно. Тръгна да бяга. Топлият вятър развяваше косата му. Ботушите му скърцаха глухо по влажния пясък. Отляво се разбиваха вълните и с грохот се пръскаха на пяна.

Въобще не предполагаше колко бе изостанал зад нея. Пустият бряг се белееше подигравателно пред него.

Скоро стигна до сянката и установи, че това е захвърлено наметало. Вдигна го и откри в него момчешки дрехи.

— Ани! — извика той към морето. Страхът гризеше гърдите му.

Събу ботушите си, извика отново и се втурна към вълните, като прескачаше малките, а големите посрещаше с тяло. Водата го измокри до слабините, а бризът охлади кожата му.

— Ани, върни се! — Пръските влизаха в очите му, а солта го задави.

— Джеймс!

Джеймс се обърна и я видя да излиза гола от вълните.

Въздъхна с облекчение, макар че при вида ѝ целият трупан от месеци копнеж го връхлетя като прилив.

Ето я жената, която толкова му липсваше — русалката, която единствено му носеше щастие. Водата се стичаше на струйки от косата ѝ, падаше по раменете и обливаше гърдите ѝ. Вълните се плискаха в червените косъмчета между краката ѝ и ги подреждаха в тайнствени снопчета.

— Ани... — прошепна името ѝ Джеймс и веднага почувства как попада под нейния чар. — Не можах да те откроя.

Тя се приближи към него. Подводното течение изобщо не забавяше крачките ѝ. Членът му се възбуди.

Тя беше неговата Афродита, родена от морето.

Сърцето му биеше в петите. Коленете му трепереха под тласъка на вълните. Пръстите му горяха от желание да погали розовите връхчета на гърдите ѝ. Но преди всичко искаше да докосне лицето ѝ.

— Плувах — каза Ани и се изправи пред него. Гласът ѝ се чу над прибоя като въздишка от рая. Голотата ѝ предизвикваше гъдел в гърдите му. Между бедрата му се разминаваха вълните.

Течението го теглеше към нея, сякаш Ани бе земята, а той — луната.

— Изплаши ме. Мислех, че си изчезнала.

— Защо това трябва да те плаши, Джеймс? — Лицето ѝ бе скрито в неговата сянка.

— Не само ме плаши, а направо би ме убило.

Той протегна ръце към нея, Ани извика и се хвърли в обятията му. Прегърна го през шията и обви крака около кръста му. Той я хвана под задника, за да я повдигне към устните си.

Нейните бяха солени. По-гладки отпреди, но все още запазили вкуса на море, който и двамата обожаваха. За миг си помисли, че солта идва от неговите сълзи, примесени с нейните.

— Ани, обичам те — прошепна той между две целувки, без да може да се владее повече. Така бе жадувал да ѝ каже тези думи, че вече не се страхуваше от последствията.

Вълните го удряха в гърба. Дойде приливът и ги изтласка към брега. Топлата вода ги връхлетя и окъпа Ани в пръски. Тялото ѝ стана хлъзгаво в ръцете му.

Джеймс затърси хълмчето между краката ѝ. Тя го стисна още по-здраво и изстена в ухото му. Това възпламени слабините му. Притисна се към нея, за да я обладае.

Ани се задвижи в ритъм, като го предизвикваше непрестанно. Кожата ѝ се плъзгаше като коприна под пръстите му.

Ухапа го по врата. Той отвърна на дивата ѝ милувка, като я дръпна за косата и я опъна назад, за да я целуне по шията. Гърдите ѝ блестяха като кристали на лунната светлина, Джеймс стисна зърното между зъбите си и усети как тя потръпна.

Дрехите му тежаха като котва. Приливът го спъваше. Падна по гръб и повлече Ани със себе си. Започна да се съблича, а и тя трескаво му помагаше. Джеймс се забори с колана, за да освободи напирания си член. Вълните ги носеха към плажа, а пясъкът драскаше гърба му.

— Ани, вземи ме, любов моя, защото ще избухна.

Ала нямаше нужда да я моли. Ръката ѝ вече го бе намерила, за да го насочи.

— Джеймс, толкова много ми липсваше. — Гласът ѝ се издигна над грохота на морето, думите сякаш се вляха в пулса на сърцето му.

— Обичаш ли ме, Ани? — Стенанията ѝ на екстаз изпълниха гърдите му. Той я хвана за косата и задъхано извика: — Кажи ми кого искаш.

— Теб искам, Джеймс. Обичам те. — Ани почувства мощния му тласък, когато проникна в нея, и стисна хълбоците му между бедрата си.

Той беше толкова топъл вътре в нея. Обгърна го и го погали.

— Ани, толкова ми липсваше...

Над главите им се разби вълна и ги преобърна настрани. Въртяха се с всеки талаз като видри, родени във водата. От солта очите я смъдяха, носът ѝ беше пълен с вода, но въпреки това Ани не искаше дапусне Джеймс. Бе го спечелила и сега той ѝ принадлежеше.

Когато и двамата достигнаха върха на насладата, Джеймс се изправи с усилие на крака и я отнесе на брега. Погледите им се кръстосаха на лунната светлина. В неговите очи пробягна сянка.

Отпусна се до нея, като я прегърна през гърдите, за да я чувства близо до себе си. Целуна я по клепачите, после по страните и накрая плъзна език по устните ѝ. След една последна дълбока целувка той се отмести настрана, за да може да наблюдава косата ѝ.

Все още зашеметена от страст, Ани забеляза как луната си играе с чертите му. Проследи с пръсти очертанията на лицето му.

Челото му беше толкова здраво и тъмно, като носа на боен кораб. Миглите му бяха слепени, като че ли от сълзи. Носът му бе прав и с бронзов загар от безмилостното слънце. Устните му излъчваха нежност.

— Обичам те, Ани. Опитвах се да се владея, но не мога да се боря повече. Полудявам, като си те представя с Д'Армон. Моля те, кажи ми, че не го обичаш.

— Не го обичам. Опитвах се, защото мислех, че ти искаш това от мен. Но той не може да бъде като теб.

— Слава богу.

За пръв път Ани го чуваше да изрича тези думи като истинска молитва.

— Ами твоята годеница?

Джеймс затвори за миг очи. Обърна се по гръб и се загледа в звездите.

Ани се сгуши до него.

Джеймс я прегърна и я издърпа до гърдите си.

— Ани, трябва да замина за Англия. Обвързан съм с договор да се грижа за лейди Оливия и баща ѝ, лорд Фиг. Докато не се освободя

от това задължение, не мога да се ожения за теб.

Той млъкна и тя почувства пулса на сърцето му.

— Често се случва да се венчаят двама души, които не се обичат. Такива бракове са просто сделка. Искам да открия начин двамата с теб да бъдем заедно. И ще го направя. Но още не зная как. Вярваш ли ми?

Тереза я бе предупредила, че Джеймс не бива да я люби, преди да се ожени за нея. Ала Ани не събра сили да спази този съвет. Обичаше Джеймс. Двамата бяха спали веднъж и той я направи щастлива. Единственото, което имаше значение сега, бе Джеймс отново да я люби. Толкова много го бе желала на соарето тази вечер, че едва успя да прикрие чувствата си. Както всяка вечер след раздялата им, излезе да поплува през нощта, за да се успокои.

Сега той беше тук и искаше да бъде с нея, както и тя с него. Тереза ѝ бе говорила за силата на любовта. Вече нямаше нужда да се преструва.

— Ще дойда с теб, Джеймс — прошепна тя и го прегърна.

Окуражен от любовта ѝ, Джеймс набързо се разправи с всичките ѝ ухажори, като с привидно съжаление им обясни, че мис Бони вече е отдадена на друг. Филип Д'Армон прие тежко тази вест.

Джеймс се постара да не изглежда доволен. Знаеше, че той е виновен, задето бе посъветвал Ани да си намери ухажор. Това угризение го притискаше час по-скоро да напусне Ямайка.

Този път Ани щеше да стъпи на „Флаинг Суон“, облечена в рокля и придружена от прислужница. Тереза настояваше да ѝ се осигури придружителка и Джеймс се съгласи. Колкото и да я желаше, трябваше да ѝ спести обидите на моряците. Не знаеше дали ще успее да се освободи от ангажимента към лейди Оливия, но възнамеряваше да използва целия си арсенал. В случай че успееше, искаше Ани да е чиста от всякакъв скандал, за да може да я направи своя съпруга.

Нямаше представа какво ще прави, ако лорд Фиг откаже да разтрогне договора. Знаеше, че ще му трябват време и средства. След единствената си среща с графа бе разбрал, че той ще използва откритата се възможност да се обогати. Щеше да е жалко да хвърли спечеленото с трудна такъв мошеник, но си заслужаваше заради Ани. Само се надяваше, че лорд Фиг може да бъде убеден да се държи разумно.

Реши да не обсъжда с Ани плановете си, докато не разбере със сигурност, че може да се ожени за нея. Не можеше да допусне по друг начин двамата да бъдат заедно. Щеше да е непоносимо Ани да стои сама в някое пристанище и да го чака да се завърне от пътуване. От друга страна, не искаше да я даде другиму. Щом бракът бе единственото решение, той щеше да го постигне. Всеки ден се молеше тя да стане негова съпруга, а не отхвърлена от обществото метреса. Мечтаеше да ѝ осигури добър живот, без да се налага да я крие. Нейното бъдеще, а и неговото, бяха в ръцете на лорд Фиг.

От мига, в който Джеймс я качи на борда на „Флаинг Суон“, Ани мислеше как ще се представи пред екипажа.

Сбогува се на кея с Тереза и Мари — Пол. Едва преглъщаше сълзите си, докато се прегръщаха и обещаваха да си пишат. Трудно ѝ бе да повярва колко се е сближила с тях — повече, отколкото с мистър Бони и дори Джеймс. Научи, че жените притежават своя сила, която няма нищо общо с битки и ножове. Бе открила причина да се гордее с пола си.

Завинаги щеше да помни двете жени, защото с нея пътуваше като прислужница племенницата на Мари — Пол, Софи.

Мистър Шърли ѝ помогна да се качи по стълбите, сетне свали шапка и ѝ се поклони. Свенливо бе забил поглед в краката си. Ани едва не се усмихна, чудейки се какво ли ще каже той, ако узнае коя е всъщност.

Изглежда, на Джеймс бе хрумнала същата мисъл, защото той се поколеба:

— Ани... Ани, това е първият ми помощник, мистър Шърли. Той ще се грижи за удобството ти по време на пътуването. Мистър Шърли, това е моята повереница, която ще пътува с нас до Англия. Мис... мис Бони.

Ани осъзна, че когато ѝ бе дал това име, Джеймс не се бе сетил каква връзка могат да направят моряците му.

Но за нейна изненада мистър Шърли не даде вид, че се сеща. При името Бони на лицето му се изписа учудване.

Той я погледна, но смущението му попречи да я разгледа по-добре и да я познае.

— Моля, заповядайте на борда, мис — рече той, мачкайки шапката си с поглед, който подсказваше, че предпочита да е някъде другаде. — Ако имате нужда от нещо, само ми кажете, и аз ще се погрижа.

Явно притеснен от новото си необичайно задължение, той попита капитана:

— Да ѝ покажа ли каютата, сър?

Ани имаше чувството, че той няма търпение да се махне.

— Ще бъде чудесно, мистър Шърли — кимна с облекчение Джеймс.

Май и двамата искате да се отървете от мен, каза си Ани. Обидена от отношението им, тя реши, че няма да остави на спокойствие нито единия, нито другия.

— Много бих искала да разгледам каютата си, капитан Ейвъри. Ще ми предложите ли ръката си, мистър Шърли?

Челюстта на първия помощник увисна. Той преглътна като пират, осъден да бъде хвърлен в морето. Ани го хвана под ръка и се облегна на рамото му, сякаш само това я държеше на крака върху люшкащата се палуба. Мистър Шърли изправи гръб като глътнал бастун. Имаше вид на наказан с бой.

Джеймс й направи знак над главата на мистър Шърли, умолявайки я да не се издава. От това предупреждение Ани само се усмихна още по-широко.

— Няма да ви безпокоим, капитане — рече тя. — Сигурна съм, че мистър Шърли ще се погрижи да се чувствам като на сушата. А вие бягайте да правите каквото правят капитаните.

Джеймс стисна зъби, но в очите му неволно проблесна смях при вида на първия помощник.

— Не се мотайте, мистър Шърли. Работа ни чака.

— Няма — отвърна Шърли със задавен глас. — Няма да се бавя повече от необходимото, капитане.

Ани го съжали и го отърва от тежестта си, като му позволи да й покаже каютата. Ала по пътя го засипа с въпроси — кое платно как се казва, за какво са въжетата — макар че знаеше отговора на всеки от тях наизуст. Мистър Шърли й отвърещаше със смесица от мърморене и сумтене.

Когато стигнаха до бака, Ани разбра, че ще я настанят в каютата на мистър Бони и мистър Шърли. Сега обаче беше разширена, което означаваше, че някой може би дори Джеймс е трябвало да се свие.

Докато мислеше за това, я връхлетяха спомени за случилото се в тази каюта и тя пусна ръката на мистър Шърли.

— Добре ли сте, мис?

— Да. — Тя бързо дойде на себе си. — Но тази кабина е много по-голяма, отколкото очаквах.

— Така е. — Той се огледа в тясното пространство, като че ли бе палат. — Но капитанът нареди да ви е удобно.

Тя замълча, все още погълната от промените в своя живот. Мистър Бони го нямаше. Тя беше дама — или поне минаваше за такава. А Джеймс ѝ бе любовник.

Мистър Шърли сам взе думата:

— Имахме преди време един доктор на борда, казваше се Бони. Сигурно не го познавате?

— Напротив, познавах го много добре.

Ани вдигна очи, за да види стреснатата му физиономия. Мистър Шърли я погледна учудено, после се намръщи, като че ли бе изправен пред нерешима задача.

Тя му намигна.

Той се сепна и почервения. Сетне заекна:

— Е, това обяснява всичко. — И се запъти към вратата.

— Кое? — настоя тя.

— Имам чувството, че ми напомняте някого. Това е всичко, мис, кълна се. — Той я погледна разтревожено. На лицето му се изписа страхът на моряк, комуто е намигнала повереницата на капитана.

Глупак! Ани усети, че я обзема старата ѝ немирност. Обидно ѝ бе, че никой не разпозна Джем. Възможно ли бе да се е променила чак толкова? Освободи мистър Шърли, като го помоли да повика Софи.

Когато остана сама, осъзна, че това пътуване ще бъде много по-различно. Нямаше да ѝ позволят да работи. Често щеше да скучае като на сушата. Щеше да бъде в тежест на екипажа. Измъчвах я униженията, на които я подлагаше новият ѝ живот. Защо бе необходимо жените да бъдат толкова безполезни, след като самата тя бе доказателство, че са способни на всичко? И въпреки това Джеймс искаше от нея да се държи като безпомощна жена.

Не ѝ бе казал какво смята да прави. Само настоя да си вземе прислужница, за да им пречи да остават насаме. За пръв път Ани започна да се съмнява дали е правилно да отиде с него в Англия. Той не ѝ обеща да се раздели с английската си годеница. Ами ако се откажеше?

Тогава какво ще прави? Бе ѝ обяснил, че не може да живее на кораба. Къде щеше да я остави? Щеше да излезе, че се е отказала от морето, за да стане украшение на чужд мъж. А тази преграда — преградата на благоприличието — ѝ се струваше толкова погрешна.

Джеймс преведе кораба през коварните води на Карибите и го насочи към Атлантика. Ала му беше трудно да се съсредоточи върху работата си. Дните бяха позлатени от слънцето, а нощите — разхлаждани от бриза. Свежестта на въздуха се усещаше дори в неговата тясна каюта.

С присъствието на Ани на борда ребусът като че ли се бе наредил. Само мисълта, че тя е при него, му носеше особен тип спокойствие. Червените ѝ къдрици, танцуващи на вятъра между въжетата, смехът ѝ, примесен с гласовете на екипажа, ритъмът на походката ѝ по палубата — всичко това го караше да мечтае пътешествието никога да не свършва.

Непрекъснато трябваше да си напомня за опасностите в тези води, за да бъде нащрек и да запази кораба. Нито един капитан не можеше да е спокоен покрай тези, пълни с пирати, места. Но макар че Ани с нищо не отвличаше вниманието му, той въобще не можеше да се съсредоточи върху работата си. Предпочиташе всеки миг просто да я наблюдава.

Откри, че по време на вечеря му е невероятно приятно да ѝ разказва за живота си, да споделя тревогата си, че даден кораб е закъснял в Ямайка, да претегля предимствата на един маршрут пред друг, да се пита кой моряк е успял да открадне ром.

Не съществуваше нищо, което да не може да сподели с нея. Нямахте защо да се тревожи, че ще я притесни, защото в краткия си живот Ани бе видяла много. А сега, когато раздялата им приключи и телата им се бяха сливали, вече нямаше нищо, което да държи мислите и сърцата им разделени.

Налагаше му се да крие единствено изгарящото си желание да я люби отново.

Когато тя стана от масата и тръгна към каютата си, съпровождана от малката прислужница, му се прииска да я повика. Щеше му се да обяви на екипажа, че двамата ще се оженят. Така щяха да прекосят като съпрузи седем морета, споделяйки радости и приключенията през нощта щяха да се любят страстно.

Отново щеше да усеща гладките ѝ бедра, обвити около него, и пищната ѝ гръд. Щеше да залита под тежестта ѝ, докато тя го

изцеждаше до изтощение. После щяха да спят с преплетени тела и сърца.

Но това беше само мечта. Дори лорд Фиг да го освободи от договора и да получи възможност да се ожени за Ани, пак щеше да се наложи да я остави на брега или сам да спре да пътува. Неговата професия беше войната. Дори да подпише оставката си като капер, корабите му щяха непрестанно да бъдат под заплаха от френска или испанска атака, от пирати и чужди флоти. А не можеше да отглежда потомство на кораба. При всички случаи щеше да се наложи през повечето време да живее далеч от Ани.

„Флаинг Суон“ мина покрай Испаньола и Куба и навлезе в Атлантика. Скоро опасната част от пътуването щеше да е зад гърба им. Единствената заплаха, освен капризите на вятъра и дъжда, оставаше равновесието на Джеймс. Чудеше се как ще издържи всекидневното мъчение да ѝ пожелава лека нощ, когато искаше да я има в прегръдките си.

Не можеше да спи и бродеше по палубата. Корабът се носеше плавно по вълните, вятърът бе утихнал преди няколко часа. Испаньола беше само точка на хоризонта зад тях. Както обикновено, Джеймс направи вечерна проверка на кораба, но след това повтори обиколката си. Напоследък испанците бяха зачестили атаките над англичаните, уверени в предимствата на своите кораби.

„Флаинг Суон“ носеше на борда товар със захар — любима плячка за всеки. По-важното обаче бе, че носеше и Ани. Необходимостта да я защитава изостряше тревогите му.

Той извика на дежурния по вахта, за да го попита всичко ли е наред.

— Да, сър. До хоризонта не се забелязват платна.

Имаха нужда от попътен вятър, но през този сезон времето беше тихо. Бавната скорост на кораба го правеше още по-уязвим.

— Качвам се горе — Джеймс се изкатери по такелаж на мачтата и изпълзя до ръба, без да се хваща за дупката, която ползваха само неопитните моряци. Взе от дежурния бинокъла и огледа хоризонта за следа от кораб. Над водата се бяха спуснали ниски облаци и това му

пречеше да види добре. Морето изглеждаше спокойно и пусто поне докъдето поглед стигаше.

Тъкмо върна бинокъла, и му се стори, че в далечината забелязва някаква бяла точка. Взе го отново, фокусира го върху мястото, но там вече нямаше нищо.

— Кой ще те смени? — попита Джеймс.

— Никълъс, сър.

Точно Никълъс продаваше нелегално ром на кораба. Получи си определения брой камшици за такова нарушение, но Джеймс подозираше, че скритите му запаси съвсем не са изчерпани.

Намръщи се в себе си, но на моряка каза само:

— Отваряйте си очите на юг-югозапад.

— Слушам, капитане.

Джеймс слезе от мачтата, повика втория си помощник и му нареди да се загасят всички светлини. Много по-трудно бе да се преследва тъмен кораб, в случай че точката на хоризонта се окажеше испанско платно.

Поколеба се дали да не смени Никълъс, но накрая реши да не размества дежурствата. Морякът бе трезвен през целия ден, а мъжете щяха да го презрат, ако се наложеше друг да му върши работата. Нямаше какво да прави, освен да вдигне всички платна и да се надява вятърът да ги отнесе далеч преди изгрев слънце.

Остана на палубата, докато сънят не го обори.

Към зазоряване го събуди рязко разтърсване на кораба.

— Капитан Ейвъри, сър!

По палубата шляпаха боси крака. Пронизителен писък смрази кръвта му. Джеймс скочи от койката и дочу испански проклетия.

Грабна сабята си и един пистолет и изскочи навън. На палубата цареше суматоха. Мъжете се препъваха в хамаците си, никъде не се виждаше дежурният. По всички палуби щъкаха кубинци с извадени ножове и ками. Бяха дошли с малък военен кораб, който ги чакаше до десния борд.

Джеймс забеляза, че първият му помощник търчи по долната палуба.

— Мистър Шърли! Завардете склада с мунициите!

— Късно е! Проклетниците го превзеха!

— Тогава го отвоювайте обратно! — Без достъп до оръжията щяха да изгубят и кораба, и екипажа.

Врълхлетя го гняв. Дежурният бе пропуснал да предупреди екипажа. Платната плющяха изоставени. Стреля по един кубинец, който се опитваше да свали флага му.

Ани...

В мига, в който си го помисли, един от нападателите го врълхлетя с изваден нож.

Женски писък разцепи въздуха.

Джеймс се завъртя.

— Ани...

Това беше последната му дума, преди пред очите му да се спусне черна пелена.

Още при първия изстрел Ани разбра, че нещо става и скочи от леглото. Разбуди Софи. Детето понечи да изпищи, но тя й затвори устата.

— Шшт — предупреди я тя, като видя, че пребледнява. — Стой колкото можеш по-тихо. Трябва бързо да се облечем.

Облякоха си роклите, без да губят време за долните ризи. Помогнаха си една на друга с върволиците от копчета, докато Ани проклинаше дамската мода.

Бе спокойна, макар сърцето й да биеше лудо. Не се страхуваше, но Софи трепереше, свита до стената. Нямаше време да я успокоява. Намери ножа си и го скри под чорапа.

В този миг някой изби вратата им. Софи изкрещя. Ани тъкмо се готвеше да извади камата, когато Софи зърна мъжа с почернели зъби и се строполи в безсъзнание на пода.

Ани я взе на ръце и чу отвън вика на Джеймс. Очакваше да се появи на вратата, но кубинецът продължи необезпокояван пътя си към нея. Очите му светнаха при вида на двете беззащитни жени. Ани се уплаши за Джеймс. Той със сигурност щеше да дойде да я спаси, освен ако не му се бе случило нещо.

За пръв път в живота си беше напълно безсилна в битка. Притисната под тежестта на Софи, не можеше да извади ножа си.

На вратата се появиха още непознати лица. Всички свиркаха и си разменяха реплики, които Ани вече разбра.

Кубинците се трупаха на прага, бутайки се с лакти, за да видят по-добре жените.

Ани потисна тревогите си. Трябваше да оживее поне докато разбере какво става с Джеймс.

Спомни си какво бе чувала на кораба на Шарки и рече на испански:

— Предавам се. Отведете ме при капитана си.

Както се канеше да я сграбчи, първият нападател спря и се намръщи. Очевидно не му хареса, че намеренията му са осуетени. Останалите се развикаха ядосано зад гърба му. Ани разбра, че се страхуват от гнева на капитана си, ако не му я предадат.

— Настоявам за закрила от вашия капитан — заяви тя, спомняйки си законите на морето.

— Si, senorita. — Един от кубинците излезе напред и ѝ се поклони. — Хайде! Пръскайте се! — извика той и избута останалите от вратата. Те неохотно му се подчиниха.

Ани се опита да съвземе прислужницата си. Успя да я накара поне да ходи. За щастие ѝ бе спестен ужасът да се озове в ръцете на непознат моряк.

Боже, дано Джеймс да е добре, молеше се Ани, докато ги отвеждаха към палубата.

Ранени моряци препречваха пътя им. По телата им зееха огромни рани, алени като морски звезди. Софи скри лице в рамото ѝ, за да сподави риданията си. Макар че тъгуваше за жертвите от хората на Джеймс, Ани не за пръв път ставаше свидетел на такива гледки, за да се стряска.

Тревожно търсеше любимото лице сред останалите. Оцелелите от екипажа му бяха избутвани към трюма. За щастие сред тях бяха мистър Шърли и други нейни познати.

Някои от кубинците се бяха изкатерили по въжетата. Техните викове и смехът им се сипеха отгоре като удари на камшик.

Ани скри страха за Джеймс дълбоко в себе си и последва нападателите към каютата му. На вратата спря и изправи рамене.

Щом видя любимия си — окървавен, завързан, но жив — сърцето ѝ подскочи от радост.

Джеймс седеше гол до кръста, а от някогашните панталони по краката му бяха останали само дрипи. Лицето и раменете му бяха покрити с кръв, а на челото имаше огромна рана. Дори и с вързани на гърба ръце, той й се стори невероятно красив.

Погледите им се кръстосаха. Очите и на двамата говореха колко са благодарни, че са живи. След миг обаче той забеляза мъжа, който я стискаше за рамото, и побесня.

Ани огледа мъжа, който седеше до Джеймс. Беше кубинец — безупречно облечен и без никакви следи да е водил битка. Смуглият му тен изглеждаше още по-тъмен заради дебелиите вежди и спретнатата триъгълна брада. Черният костюм, ръкавелите и покритите с коприна и злато панталони говореха, че рядко участва в бой.

Щом я видя, той стана и й се поклони по всички правила на етикета.

— А, сеньорита, простете за грубото нахлуване на хората ми. Капитан Ейвъри тъкмо питах за вас. Аз съм Хосе Мария де Силва и Обрегон, на вашите услуги.

Джеймс настръхна. Ани разбра, че раните му го болят непоносимо, но въпреки това той събра сили и каза:

— Това е моята повереница, капитан Де Силва. Мис Ана Бони. Умолявам ви да й осигурите необходимата за една дама защита.

Ани не можеше да понесе да слуша думата „умолявам“ от устата на Джеймс, не и след като бе загубил кораба си. Знаеше, че това го боли много повече от раните. И заради нея той дори не можеше да понесе поражението си с достойнство.

Реши обаче да последва примера му и се поклони. Бързо си припомни всички съвети, които й бе давала Тереза.

— Капитан Де Силва, настоявам прислужницата ми също да получи закрила. Момичето едва не обезумя от ужас.

Софи продължаваше да се притиска в нея с разширени от страх очи, но поне вече дишаше нормално. Ани усещаше, че детето се тресе. Допреди няколко месеца щеше да посрещне с яд и нетърпение подобна проява на малодушие. Ала сега чувстваше искрена загриженост за Софи. Тя не бе водила същия живот като Ани.

Капитан Де Силва изглежда не се вълнуваше много от страха на една прислужница.

— Щом настоявате, сеньорита — усмивката му стана още по-широка, — макар че не обичам да виждам подобно разхищение на такива деликатни чувства.

Ани преглътна яда си, макар че изгаряше от желание да му отвърне. Вместо това се усмихна свенливо, както я бе учила Тереза, и се поклони още по-ниско.

— Имате милостиво сърце, капитане. След като ни е било писано да ни нападнат, аз се радвам, че поне срещнахме истински джентълмен.

Джеймс пое дълбоко дъх, който Ани чу чак от другия край на стаята. Не знаеше дали отговорът ѝ го е ядосал, но беше решена да изиграе докрай играта си. Беше научила едно-две неща на „Мери Лори“. А сега, с хитростите на Тереза, щеше да успее да се пребори с когото и да било.

Капитан Де Силва огледа с възхищение фигурата ѝ. Погледът му непрестанно се връщаше на гърдите и на кръста. Не бе сложила тесния корсет. Знаеше, че без него тялото ѝ изглежда по-налято. Но се надяваше, че капитанът ще се заплесне достатъчно по нея.

Тя се усмихна и погледна Джеймс. Надяваше се, че така ще успее да му влее малко надежда. Сетне вдигна ръка към челото си.

— Ох... — бездиханно прошепна Ани. — Страхувам се, че всеки момент ще изгубя съзнание от вълнение.

Капитан Де Силва бързо пристъпи към нея. Хвана я под ръка и я отведе до един стол. Сетне се надвеси над нея и обви пръсти около китката ѝ. Беше толкова близо, че топлият му дъх я опари.

— Сеньорита, трябва да се успокоите. Моите хора ще се погрижат подобаващо за прислужницата ви.

Щом усети заплахата за Софи, Ани настръхна. Макар че всъщност щеше да се оправи много по-добре, ако не ѝ тежи и грижата за детето.

— Капитане — замоли го Ани, — трябва да бъде сигурна, че на Софи няма да ѝ се случи нищо лошо.

В очите на Де Силва проблесна раздразнение, но преди той да ѝ отвърне, тя се доближи до него и гърдта ѝ докосна ръката му.

С ъгълчето на окото си забеляза, че Джеймс подскочи. Опитва се да стане, но въжетата го спряха. Ани му направи знак с поглед, но той не го прие.

— Моля ви, капитане. — Бе се научила да говори тихо и съблазнително. — Нямате представа колко ще ви бъде благодарна.

Погледна го толкова пламенно, че ченето му увисна.

— Разбира се, сеньорита! Как мога да откажа на такава очарователна молба.

Той изкрещя на човека, който ги бе довел. Ани напрегна слух, за да разбере какво си говорят. Не знаеше как е на испански прислужница, но схвана достатъчно, за да се успокои. Софи щеше да бъде заключена в тяхната каюта.

— Донесете ми ключа. — Капитанът се обърна към Ани и усмихнат я потупа по ръката. — Погрижих се за всичко, скъпа.

— Много ви благодаря — въздъхна Ани.

Той проследи с очи как тънката коприна се изпъва от гърдите ѝ.

Джеймс ги гледаше отдалеч, но Ани още усещаше колко е ядосан.

— Капитан Де Силва, ще ви помоля да затворите повереницата ми при прислужницата ѝ, за да бъдат и двете в безопасност.

Проклинайки го наум за глупостта, Ани понечи да се възпротиви, но кубинецът изви устни в хитра усмивка:

— Уверявам ви, капитане, че ще се погрижим с голямо внимание за нея.

— Какво възнамерявате да правите? — настояваше Джеймс.

Де Силва погледна към нея. Ани му се усмихна умолително.

— Що се отнася до вас, сеньор, страхувам се, че ще бъдете екзекутиран, както е обичаят. Но вашата повереница...

Ани се уплаши. Знаеше обаче, че може да надвие всеки мъж, ако добре прецени стратегията си. Де Силва вече бе омекнал в ръцете ѝ. Ако Джеймс я оставеше да довърши започнатото, щеше да успее да му върне кораба.

Тя изписка като истинска дама, падна на колене и притисна ръката на кубинеца до бузата си.

— О, капитане, моля ви, трябва да проявите милост към настойника ми! Няма да понеса да го убият. Той ми е като роден баща.

— За бога, Ани! — избухна Джеймс, но тя успя да задържи вниманието на Де Силва.

Целуна му ръката и рече дрезгаво:

— Ще сторя, каквото поискате, сеньор.

Очите на Де Силва светнаха похотливо.

— Скъпа — измърмори той, — такава очарователна молба е в състояние да разтопи и самата Инквизиция, нали? Трябва да размисля над необичайното ви желание. Имаме достатъчно време. Няма защо да решаваме преди утрото.

Сетне обаче изненадващо за нея добави:

— Страхувам се, че настойникът ви има право. Може би ще е добре да ви затворим с прислужницата, докато ситуацията на кораба се успокои. А тази вечер ще можем да обсъдим молбата ви на вечеря.

Ани прикри тревогата си. Той ѝ помогна да се изправи на крака. Докато ѝ се покланяше, тя трескаво премисляше плановете си. Трябваше да чака цял ден. Един безкраен ден, който щеше да мине в страх за Джеймс.

— Е, до тази вечер, скъпа?

— А капитан Ейвъри? — попита тя с разтреперан глас. — Давате ли ми честната си дума, сеньор, че няма да му сторите нищо преди нашия разговор? — Тя вдигна поглед към него, за да му намекне за обещания, които нямаше намерение да изпълни.

— Имате честната ми дума, че капитан Ейвъри ще бъде пожален, докато двамата с вас поговорим. — Той хвърли злобна усмивка към Джеймс.

Мръсник! Той нямаше намерение да помилва, когото и да било щом веднъж се докопа до нея.

Въпреки това Ани се усмихна с надеждата да го излъже с премерена проява на наивност. Нямаше друг изход, след като корабът беше превзет от кубинците. Имаше нужда от време, докато част от неговите моряци си отидат. А това несъмнено щеше да стане, когато екипажът на Джеймс бъде затворен в трюма. Вечерята с Де Силва звучеше като добро решение. Знаеше, че испанците вечерят късно. Така навън щеше да е тъмно по време на нейното освобождаване, а това щеше да ѝ помогне да измъкне Джеймс.

— Бих искала да превържа раните на капитан Ейвъри, ако ми позволите.

— Не, скъпа. Ще го задържа тук. Трябва да го приготвим за екзе... — Де Силва се усети и млъкна. — Моите хора ще се погрижат за вашия настойник.

Отлично, помисли си Ани. Ако го бяха затворили в трюма, Джеймс нямаше да може да ми помогне. Надяваше се Де Силва да го заключи в някоя от каютите, както повеляваше морската традиция в такива случаи. Всеки капитан очакваше към него да се отнасят с уважение, ако бъде пленен. Затова правилото обикновено се спазваше.

— Тогава ще се видим на вечеря, капитан Де Силва.

Денят се стори безкрайно дълъг на заключените жени. Де Силва прояви добрината да изпрати на Ани поднос с храна по обяд. За Софи нямаше нищо, но двете си поделиха блюдата. Ани направи всичко възможно да успокои детето, но реши да не ѝ разкрива плановете си. Възможно бе момичето да е прекалено уплашено, за да опази намерението ѝ в тайна.

Когато камбаната удари осем часа, Ани си облече една рокля, в която гърдите ѝ изглеждаха двойно по-големи. Софи ѝ направи прическа като за бал, а тя си сложи две изкуствени бенки — една на бузата и друга над устните, за да даде знак, че очаква целувка.

Стомахът ѝ вече се свиваше от нетърпение, когато отключиха вратата. Същият моряк, който я доведе, ѝ направи знак да излезе. Ани потупа за последно Софи по ръката и прекрачи прага, като провери дали каютата е добре заключена. После тръгна да се срещне с врага си, без окото ѝ да трепне.

Джеймс седеше вързан на стола. Опита да се съпротивлява, но ударът по главата го бе омаломощил. Стори му се, че минаха часове, преди да дойдат трима кубинци, за да превържат раните му. Реши да не предприема нищо, за да пази силите си за някоя по-добра възможност.

Знаеше, че Ани сигурно е измислила план за спасение. Забеляза дяволития ѝ поглед, освен това усещаше кога тя играе номера. Само се молеше да не е решила да съблазни Де Силва, за да го накара да ги пожали. С напредването на времето тревогата му се усили. Затова посрещна появата на кубинския капитан почти с облекчение.

— Е, капитан Ейвъри. Добър вечер. Вярвам, че ви е било удобно.

— Щях да бъда по-добре, ако ги нямаше тези въжета.

Кубинецът поклати глава с иронично съжаление.

— Съжалявам, сеньор, но вашата свобода не влиза в плановете ми.

Джеймс му хвърли пълен с омраза поглед.

— Само да сторите нещо на повереницата ми, и ще се разправяте с мен.

Кубинецът му се поклонил и за миг Джеймс се изпълни с надежда. Де Силва обаче добави:

— С мен тя е в безопасност. Аз се отнасям с внимание към всичките си жени.

— Тя не е ваша жена!

Де Силва се усмихна и подигравателно рече:

— Още не, но може да бъде убедена. Тя страшно се тревожи за вас, капитане.

— Вие сте такъв мръсник...

— Съвсем не, капитан Ейвъри! Изборът ще бъде изцяло неин.

Джеймс преглътна с мъка. Главата го болеше толкова силно, че едва можеше да мисли. Страхуваше се, че капитан Де Силва може и да се окаже прав. Дори и най-малката вероятност да го спаси можеше да

накара Ани да се отдаде на кубинеца. А Де Силва сигурно щеше да я излъже.

Хапеше устни, съзнавайки, че с нищо не може да разубеди Де Силва. Най-силното му оръжие щеше да бъде просто да приема нещата с високо вдигната глава.

Разговорът им бе прекъснат от идването на Ани. При вида ѝ Джеймс замръзна. Миг по-късно луда ревност замъгли погледа му.

Глупаво момиче! С тази рокля рискуваше живота си, и то само за да омае онзи негодник. Ани забеляза терзанието му и му направи знак с очи да не се безпокои. От това обаче неговата болка само се усили.

Пазачът ѝ я последва в каютата. Де Силва му нареди да остане.

— Скъпа. — Джеймс настръхна от медения глас на Де Силва, но Ани му се усмихна с привидна наивност. — Вие сте самата прелест. — Кубинецът ѝ целуна ръка, втренчил очи в деколтето ѝ. — Радвам се, че вече сте спокойна след тази сутрин.

— О, да, капитане — изчурулика Ани и му отправи влажен поглед. — Едва дочаках часа на нашата среща.

Ако се намираше в театъра, Джеймс щеше да се изсмее на ужасния спектакъл, но сега му прилошаваше от страх.

— Ани, не вярвай на нито една негова дума. Каквото и да стане, той ще ме убие.

За негово удовлетворение, кубинецът се ядоса.

— Вашият настойник е обезумял, скъпа. Сигурно ще каже, че не съм почтен човек. Аз обаче разчитам на вас да ми подскажете кое е правилното решение.

— Ани, недей!

Ани погледна Джеймс. Изглеждаше толкова спокойна и красива, че сърцето му се сви.

— Никой не може да ме принуди да направя нещо, което не искам, капитан Ейвъри — каза тя с възможно най-сладък глас. — А сега искам само... — тя се обърна към кубинеца — една приятна вечеря с нашия домакин.

Джеймс едва не изруга на глас, като видя изражението на Де Силва. Запита се какъв ли изпепеляващ поглед му е хвърлила Ани, за да го накара да я гледа с такава страст. Тъкмо се канеше отново да я предупреди, когато Де Силва го смрази с думите:

— Какво ще кажете да извиним нашия приятел, сеньорита? Страхувам се, че той не е в подходящо настроение да ни бъде компания.

— От какво да ме извините?

— От вечерята естествено. Нали нямате нищо против аз и сеньоритата да вечеряме във вашата каюта? Тя е доста по-приятна от моята. Освен това на моя кораб има толкова много хора, че се притеснявам да не ни пречат.

— Имам нещо против! — избухна Джеймс. — Добре си помислете.

— Хайде, Джеймс — обади се Ани и го погледна ядосано, макар че гласът ѝ беше мек като кадифе. — Недей да се тревожиш. Имам едно предложение към капитан Де Силва и предпочитам ти да не го чуваш.

— Ани, моля те... — започна Джеймс, но един гневен знак от нея го накара да млъкне. Опитваше се да му каже беззвучно нещо. Той обаче прочете по устните ѝ само думата идиот. Стана му ясно, че го предупреждава да не се бърка.

Разкъсван от несигурност и тревоги, той замълча. Де Силва повика своя човек.

— Моят прислужник ще ви отведе в каютата на сеньорита. Надявам се, че там ще ви бъде достатъчно удобно през нощта.

— Ани... — рече отново Джеймс, но морякът го хвана за лакътя и го повлече към вратата. Останалите се дръпнаха да му направят място.

— Капитан Де Силва? — За да се отмести от входа, Ани себе притиснала до кубинеца. — Може ли да пожелае лека нощ на настойника си?

— Ани, не бива... — Джеймс млъкна, защото Де Силва сведе глава към Ани. Погледът му беше прикован в деколтето ѝ. Ани също като че ли се притискаше в него. Бе вдигнала със сантиметър полата си, сякаш гори от страст. Първо се видя глезенът, а сетне и коляното ѝ, докато тя допря крак до неговия.

Дъхът на Джеймс секна при тази гледка.

В гласа на кубинеца също се усещаше напрежение.

— Скъпа, ако това ще ви направи по-благосклонна към мен, аз съм готов да удовлетвори молбата ви.

— Ще ви бъде много задължена. — С това обещание Ани пусна полата си и се обърна към Джеймс, който стоеше с гръб към вратата.

Джеймс опита да си подреди мислите. Трябваше ли да ѝ отвърне, когато дойде да го целуне?

Ани обаче въобще не го целуна. Прегърна го през кръста и Джеймс моментално усети дръпване по въжетата.

Сърцето му подскочи, щом видя отблизо любимото лице.

Тя го погледна с прелестните си зелени очи.

— Преди да излезеш, искам да си спомниш каква бях, преди да ми станеш настойник. Не бива да се тревожиш.

Ръцете му безшумно се отпуснаха, щом тя преряза въжето с острия си нож. *Умно момиче*, похвали я с поглед той.

Тя не можеше да му отвърне, защото пазачът не откъсваше поглед от нея. Но и той беше човек и се разсейваше по дълбокото ѝ деколте. Стоеше до него, самият Джеймс обаче беше с гръб към вратата и ръцете му бяха скрити отзад. Както бяха притиснати като сардини в тясното пространство, нищо не можеше да остане скрито.

— Обичам те заради това — прошепна ѝ Джеймс.

Де Силва измърмори нетърпеливо зад нея. Ани мушна ножа в полата си и вдигна другата си ръка. Оправи една къдрица на главата му. Джеймс усети, че другият мъж ревнува.

— Мили капитане, аз мога да забавлявам капитан Де Силва. Но ти трябва да запомниш пазача си, ако смяташ да се противиш.

В това накратко беше нейният план. Останалите обаче бяха твърде захласнати, за да схванат скрития смисъл в прелъстителния ѝ тон. Ани се запъти към Де Силва, полюшвайки бедра.

Кубинецът облиза устни. Ани се сгуши до него и го хвана под ръка.

— Капитан Ейвъри... — Гласът на Де Силва беше дрезгав от възбуда. Без да си прави труда да се обръща към него, той рече: — Време е да ви пожелаем лека нощ.

— Точно така, Джеймс. — В тона на Ани прозвуча остра нотка. — Време е!

При последната дума тя замахна с ръка и Де Силва изкрещя от болка. Джеймс не чака повече. Удари три пъти в стомаха пазача. Човекът изохка стъписан и се преви надве. Джеймс заби юмрук в лицето му и кубинецът се свлече в безсъзнание на пода.

Бързо се обърна, за да помогне на Ани. Де Силва обаче вече лежеше на стола и с пребледняло лице гледаше кръвта, която се стичаше от него. Ани стоеше надвесена над него и притискаше ножа в гърлото му, сграбчила го за косата.

Джеймс се приближи и огледа капитана. Огромна рана зееше между ребрата му, а кръвта бавно се просмукваше в дрехите.

— Ти си истинско чудо, мила моя. — Джеймс се изправи и я целуна леко.

Тя се изчерви, но не пусна пленника си.

— О, не беше никак трудно.

Джеймс извади няколко носни кърпи от скрина си, за да спре кръвта на Де Силва. Сетне накъса на ленти чаршафа и му превърза раната.

— Ще го завържа за стола — обясни Джеймс и омота кубинеца с парцалите. — Добре е да оправим и другия, докато не е дошъл на себе си.

— Чакай. — Ани отиде при пазача и го обърна. Сетне бързо разхлаби връзките на ризата му.

— Какво правиш?

— Събличам го.

— Виждам. Но защо?

Тя го изгледа нетърпеливо и продължи да разсъблича кубинеца.

— За да му взема дрехите естествено.

— За какво са ти? — По гърба му полази ледена тръпка.

— За да се промъкна долу в трюма и да освободя нашите хора.

— Забранявам ти! Ами ако те разкрият?

Ани му се намръщи на шега.

— Глупчо, нали затова са дрехите.

— Много добра работа ще ти свършат! В тях ще те разпознаят на секундата!

— Мислиш ли? — Ани вече бе съблякла нещастния моряк от главата до петите. Изправи се и скри косата си под неговата шапка. — В тъмното ще ме вземат за един от тях. Той е долу-горе като мен на ръст.

Джеймс не вярваше на ушите си. Ани бе планирала бягството им от начало до край. Предвидливостта ѝ го изуми, но въпреки това не искаше да я изложи на такъв риск заради екипажа.

— Твърде е опасно. Долу сигурно има охрана, а ти забранявам да влизаш в бой.

Ани завъртя очи.

— Защо? Да не мислиш, че не мога да ги надвия?

Джеймс се усмихна.

— Въпросът въобще не е в това, можеш ли да ги надвиеш, или не. Не искам да те загубя, Ани.

— Джеймс — замоли го тя и вдигна ръце. — Трябва да освободим хората, и то преди да пристигнем в Куба.

Ани имаше право. Трябваше да си върнат кораба, преди да акостира в някое кубинско пристанище.

— Аз ще го направя — рече Джеймс и тръгна към вратата.

Ани яростно поклати глава и му препречи пътя.

— Не, теб веднага ще те познаят. Ти си прекалено едър, освен това вече са те виждали. Никой обаче още не е зървал Джем.

— Не ти позволявам да се биеш!

— Обещавам ти, че няма да се наложи.

Джеймс имаше усещането, че води спор с по-горепоставен от него самия.

— И какво смяташ да правиш? Да отидеш при пазача и да му кажеш: „Здрасти, приятел. Дойдох да освободя моите хора. Ти нямаш нищо против, нали?“

Ани се изкикоти:

— Не. Мислиш ме за глупачка. Само че аз ще им кажа на испански: „По заповед на капитан Де Силва!“ — Ани отдаде чест и удари пети.

Джеймс остана поразен. Току-що Ани изигра прекрасно ролята на кубински пазач. Трябваше да признае, че не очакваше.

— Къде си се научила да говориш испански?

— На същото място, където научих и френски. Капитан Шарки имаше пирати от цял свят.

Той си спомни докъде се простираха познанията ѝ по френски и изтръпна.

— Но ти не знаеш достатъчно, за да водиш разговор.

— Че кой иска да разговаря? Трябва само да го излъжа, за да ме пусне да вляза. — Тя свали и последната дреха на моряка, като междувременно откри в джобовете му ключа за своята каюта.

Кубинецът изстена.

Джеймс се втурна да му върже ръцете. Когато вдигна глава, установи, че Ани очаква отговора му.

Сигурно бе забелязала тревогата в очите му, защото се приближи и се повдигна на пръсти, за да го целуне по устните.

— Не се тревожи, Джеймс. Капитан Шарки непрекъснато се въвличаше в такива проблеми. От него научих номера за цял живот. Като бях малка, той ме криеше нощем преди бой в бъчва и ми оставяше куп ножове, за да изскоча през нощта и да освободя екипажа. Лесно е, повярвай ми.

Джеймс не можеше да отрече, че тя бе помислила за всичко. Почувства се много горд с нея.

— Добре. Ти си шефът. Аз какво да правя?

Ани му се усмихна и започна да разкопчава роклята си.

— Ти можеш да се промъкнеш в оръжейницата. Готова съм да се обзаложа, че там са оставили само един пазач.

— Слушам, мадам. — Джеймс избута тялото на моряка от вратата.

Роклята на Ани вече се свличаше от гърба ѝ, но тя се оглеждаше из кабината. Накрая очите ѝ светнаха, щом видя един от медните инструменти. Взе го и го претегли на ръка.

— Ето — рече тя и го подхвърли на Джеймс. — Удари с него Де Силва по главата.

Джеймс се обърна към кубинеца и с изненада откри, че той е още в съзнание, макар и отпуснат нещастно в стола. При думите на Ани пленникът присви очи и оголи зъби.

Джеймс си припомни, че тя е отгледана без никакви принципи.

— Ани, не мога да удрям човек, който е вързан и ранен.

— За него ли говориш? Че той щеше да те убие, а мен да ме изнасили.

— Да, но... — Джеймс се опита да ѝ обясни джентълменските правила на войната. — Наистина беше ужасно и той ще си получи наказанието за това. Но да биеш безпомощен човек.

— Добре. — Тя вирна брадичка. — Прави, каквото искаш. Но така ще се наложи той да ме гледа как се събличам.

Без да се бави повече, Ани започна да сваля роклята през главата си.

Погледът на Де Силва светна. Колкото кръв му беше останала, се качи мигновено в главата му.

Джеймс го удари. От тъпия звук му прилоша.

— Промени решението си, а? — Ани му се хилеше с праметната през рамо рокля. Той кимна и ѝ върна усмивката. Тя продължи да се съблича, като сваляше копринените дрехи една по една. Кринолинът, корсетът и камизолата последваха роклята.

Когато приключи и застана пред него, както майка я е родила, Джеймс прошепна:

— Толкова си красива, Ани, че ми се иска да те изям.

Тя сведе глава. Погледна моряка в краката си и на лицето ѝ се изписа разкаяние.

— Мога... тоест може би двамата... — Тя млъкна и се вгледа колебливо в Джеймс. — Но корабът...

Джеймс поклати глава и откъсна очи от неземната ѝ прелест, опитвайки се да потисне тръпката в слабините си.

— Точно така. Корабът. — Сърцето му биеше, сякаш бе пробягал няколко мили. — Май трябва да побързаме.

Ани навлече моряшките дрехи, докато Джеймс събра оръжието в каютата. За негова изненада никой не беше прибрал пищовите му. Зареди единия за себе си, а другия приготви за някой от моряците си.

Със сабята на Де Силва, пистолета и двата ножа на прислужника вече разполагаше с цял арсенал. Бе забравил за камата на Ани. Щом се облече обаче, тя веднага я премести в канията и я затъкна на кръста си.

— Дай ми и другите — рече тя. После прибра ножовете в торбестите кубински панталони.

— Е, май съм готова — обяви Ани накрая и се разходи, за да провери дали сабята ѝ пречи. — За нула време ще си върнем кораба.

— Ани... — Джеймс я прегърна през кръста. — Обещай ми да внимаваш.

— Вече го направих!

— Пак ми обещавай.

Тя се усмихна.

— Добре, сър Джеймс. Обещавам. Но знаеш ли какво? Вече бях почнала да си мисля, че живееш доста скучно на този кораб.

— Искаш да кажеш, че на теб ти е скучно, нали? Е, радвам се, че можем да ти предложим скромно забавление. Не искаме гостите ни да

се отегчават.

Почувства топлината на тялото ѝ и гърлото му пресъхна.

— Ани, приеми това... — Той се наведе и я целуна леко, колкото да усети вкуса на устните ѝ.

— Защо го направи? — Тя се разтрепери в обятията му.

— За късмет. — Искаше му се да я задържи още, но трябваше да бързат. — Внимавай — повтори ѝ той.

— Дже-еймс! По-лош си и от Тереза! — Тя надникна зад вратата. — Чисто е. И ти да внимаваш.

Стиснала с една ръка камата си, а с другата — сабята на Де Силва, Ани се промъкна покрай спящата охрана на кубинците и тръгна към вътрешността на кораба.

— Ключа, ако обичате. Заповед на капитана — рече тя на испански.

Пазачът скочи на крака и трескаво затърси ключовете. Очевидно бе задрямал, защото изобщо не се усъмни в нея. Ани бе забелязала, че фенерът му пръска слаба светлина и се постара да не попадне в нея.

Вратата на трюма беше затворена с тежка верига. Пазачът я наблюдаваше как превърта ключа. Попита я нещо за капитан Де Силва. Ани обаче се престори на ядосана и измърмори някакво проклятие, което беше чувала от кубинците. Доколкото знаеше, то изразяваше общо отвращение от света и живота. Накрая сви рамене, за да го откаже от нови въпроси.

Кубинецът схвана намека, но продължи да я следи с поглед как се бори с веригата. Ани се завъртя и измъкна фенера от ръцете му. Беше доста дръзка постъпка. Но пък пазачът надали смяташе да я пусне в пълен мрак сред врага. Целият екипаж на Джеймс беше долу — някои спяха, други стенеха от раните си. Мистър Шърли стана и закри очи пред неочакваната светлина.

— Изчакай ме — нареди Ани на охраната.

Той се подчини, а тя тръгна по стълбите надолу. На първото стъпало сабята на Де Силва шумно разкъса панталона ѝ.

От трюма се чува хихикания и Ани сама едва не се изсмя. Пазачът ѝ подхвърли някаква мръсна подигравка отгоре. Тя продължи, без да свива повече левия си крак.

Долу чакаше мистър Шърли. Очите му още не бяха привикнали със светлината.

— Няма ли да ни нахраните, проклети разбойници? Каква полза ще имате от нас, ако умрем от глад?

— Здравей, друже — прошепна Ани и вдигна фенера пред лицето си.

Той се сепна при звука на английска реч и се приближи да я огледа по-добре. Лицето му светна, щом я позна.

— Здравсти, Джем. Справихте се с кубинците, нали?

Ани едва не се разсмя.

— Не позна. Я погледни по-внимателно. Къде си виждал това лице преди?

Той пак се взря в нея, но още не можеше да повярва на очите си.

— Ама какво правиш тук? — Изглежда, отказваше да направи връзката.

— Дойдох да ви освободя — прошепна тя, макар че й се искаше да изкрещи. — Капитанът, моят настойник, ме изпрати.

— Тъй ли било? Ето един достоен човек. — В този миг дебелията му глава най-последно проумя думите на Ани и мистър Шърли ококори очи. — Искаш да кажеш, че си момиче? Също като онази мис Бони?

Ани кимна и започна да измъква оръжията от панталоните си. Той се отдръпна ужасен. После осъзна какво прави тя и грабна камата за себе си.

— Играем си игрички, а, Джем? Е... — той опита острието с длан, — този път ти прощавам.

— Благодаря. — Ани показа дръжката на сабята. — Не предпочиташ ли това? Много е хубава.

— Не, сър, не е за мен. Тази сабя иска ръка на благородник. Вижте, момчета! Погледнете какво е донесло старото ни приятелче Джем.

Моряците вече ставаха и сега се хвърлиха с възклицания към Ани. Когато започнаха да се разправят за ножовете, тя им нареди да мълчат и покри фенера с една риза.

— Какво става? — извика разтревожен пазачът отгоре.

Ани му каза нещо, за да го успокои. Сетне прошепна на моряците:

— Трябват ми няколко души, за да се престорят на затворници. Мистър Шърли, вие ще бъдете единият. Кой друг ще дойде?

Първият помощник избра още петима. Всеки получи оръжие. Ани насочи пистолет в гърбовете им и ги подкара пред себе си по стълбата.

Излезе последна от трюма. Пазачът вече беше заредил своя пистолет, но без фенера му беше трудно да се ориентира. Беше с гръб към нея, когато отново я попита нещо.

Ани го удари по главата.

— Съжалявам, друже, но въобще не разбрах какво ми каза.

Всичко приключи за двадесет минути. След като Ани се отърва от пазача, екипажът наизскача от трюма. По нейно нареждане моряците тръгнаха към оръжейницата, където откриха Джеймс. Отново си беше възвърнал командването на кораба. Добре въоръжени, моряците на „Флаинг Суон“ изненадаха малцината кубинци и ги плениха.

Можеха да се опитат да избягат от кубинския кораб, но Джеймс не виждаше причина защо да не се сдобият с още един трофей. Доволен, че разполага с достатъчно хора, той даде разпореждания. Облечени в кубински дрехи, моряците се застыгаха за битка в безлунната нощ.

— Мистър Шърли, пригответе кораба да отплава бързо. Без светлини и да няма никакъв шум.

— Слушам, капитане.

— Сваляйте лодката. Аз също ще се кача на кубинския кораб.

— Искам да дойда с теб — дръпна го за ръкава Ани.

Джеймс я хвана за раменете.

— Не, искам да останеш тук.

— Нали видя какво мога! Може да ти потрябва моя испански.

— И ти, и испанският ти сте прекрасни, мила моя, но просто ще се наложи да се справим без теб. Няма да допусна да те ранят в боя.

Ани се възпротиви, но той я притисна до себе си.

— Ани, обичам те. Няма да понеса да те загубя. Моля те, послушай ме.

— Ами ако ранят теб? Мислиш ли, че аз ще го понеса?

— Сигурно не. Но аз все още съм капитанът. Трябва да ръководя хората си. Освен това имам сметки за уреждане с момчетата на Де Силва и няма да се успокоя, докато не ги оправим. Те едва не те отвлякоха. Никога няма да им го простя.

Очите ѝ се насълзиха. Животът не беше справедлив, но поне разбираше страха му за нея. Тя също винаги щеше да се тревожи да не го загуби.

— Мога ли да те целуна за късмет?

— Ако не беше поискала, щях аз да настоявам.

Нощта беше толкова тъмна, че никой не можеше да ги види. Целувката продължи по-дълго, отколкото възнамеряваха, но и двамата не искаха да свърши. Ани притисна устни до неговите, изпивайки омайващия вкус на устата му. Брадата му я одраска по лицето и тя се сгуши в него.

Никога нямаше да му се насити, но нечий глас в мрака прошепна, че моряците са готови. Джеймс откъсна устни от нея с въздишка.

— Толкова се гордея с теб, Ани — рече ѝ той и притисна главата ѝ до гърдите си. — Винаги ще бъда готов да те взема в екипажа си.

С тези думи той тръгна, но Ани ги скъта дълбоко в сърцето си. Ето че той разбираше нейната нужда да бъде полезна и я искаше до себе си.

Боят приключи бързо. С новия трофей към флотилията си Джеймс се върна в Лондон още по-богат.

Джеймс настани Ани в самостоятелна къща. Настоя да ѝ наеме компаньонка, тъй като в обществото щеше да изглежда странно момиче на нейната възраст да живее само. Тя му напомни за Софи, но той ѝ обясни, че е необходима по-възрастна жена.

След това отиде да посети лейди Оливия и лорд Фиг.

В последните няколко седмици Джеймс напълно промени намеренията си. Сега вече беше убеден, че Ани трябва да бъде с него в морето. Независимо от опасностите, тя доказа, че е единствената жена, която може да живее в пълния с изпитания моряшки свят. На нея ѝ имаше по-голямо доверие, отколкото на екипажа си. Разбира се, рисковете съществуваха. Ала Ани имаше същия шанс като него да ги преодолее. На кораба дори щеше да бъде в по-голяма безопасност, отколкото на сушата. Освен това тя беше най-добрият му моряк. С нея нямаше да бъде и самотен. Нищо добро нямаше да последва и за двамата, ако я остави на брега по време на пътешествията си. А болката от раздялата щеше да е твърде нетърпима.

С тези мисли в главата той се запъти към дома на лорд Фиг. Ала сцената, която завари там, попари надеждите му. Няколко търговци със сметки в ръце настояваха да говорят с графа. Сред тях Джеймс разпозна един продавач на вино. Това беше отчайващ знак, защото винарят бе последният човек, с когото би се разделил един благородник — колекцията от питиета се смяташе за задължителна в тези среди. Докато си проправяше път сред разгневените търговци, Джеймс си даде сметка, че негова светлост няма да се зарадва на предложението му.

Веднага щом представи визитката си, го поканиха да влезе. От вратата забеляза промените в дома. Портiererът вече не беше издокаран в златнозелената ливрея на фамилията Фиг. Отвсякъде го посрещаха подобни признаци на занемареност. Фигурките и картините, които бе видял при предишното си посещение, сега бяха изчезнали. Износеният килим не беше сменен и дори не изглеждаше почистен.

След няколко минути го въведоха в малката гостна. Там завари лорд Фиг.

— Е, май не бързахте да се връщате в Лондон — измърмори графът. — Доста ми е неприятно, уверявам ви. Едва не склоних да дам дъщеря си на друг жених.

С възвърнати надежди Джеймс реши да не обръща внимание на грубото посрещане.

— Мислех, че добре ви разясних плановете си и че траурът на дъщеря ви ще попречи на по-ранното решаване на въпроса. Но съм готов да ви поднеса извинения, в случай че моето отсъствие ви е причинило проблеми, милорд.

— Достатъчно! — Лорд Фиг нетърпеливо махна с ръка. — Вече сте тук, тъй че можем да започнем. Моят пълномощник ще ви се обади да уредим последните подробности и веднага да направим сватбата.

Колкото и добре да знаеше отчайващото положение на графа, Джеймс се изуми от безочието му. Трябваше му известно време, за да се съвземе от шока.

Ала лорд Фиг продължаваше със същия нагъл тон и Джеймс се принуди да го прекъсне:

— Един момент, лорд Фиг, ако обичате. Трябва да ви кажа нещо.

Страхуваше се накъде ще тръгне разговорът, ако го остави в ръцете на графа. Затова настойчиво рече:

— Длъжен съм да ви уведомя, че междувременно се случи нещо, което би направило евентуалния брак с дъщеря ви невъзможен и неподходящ.

Лорд Фиг се намръщи като буреносен облак.

— Загубил сте богатството си, нали?

— Съвсем не. — Съзнаваше, че една лъжа може да му помогне, но въпреки това не виждаше смисъл да крие истината. В края на краищата състоянието му беше записано в публичния регистър. — Просто чувствата ми са отдадени на друга. Трябва да знаете, че се случи доста неочаквано. Затова не мога да се обвържа с вашата дъщеря.

Щом Джеймс свърши, лицето на графа ужасяващо се промени. Мислеше, че е виждал бъдещия си тъст в най-лошото му настроение, но то се оказа бледо подобие на сегашното. Въобще не беше подготвен за злобата, която той изригна срещу него.

— Вашите чувства! — Графът сякаш изплю тези думи. — Какво ви кара да мислите, че аз или дъщеря ми се вълнуваме от вашите чувства? Да не си въобразявате, че бракът има нещо общо с любовта? Всичко е пари, момчето ми. И недейте да се ласкаете от мисълта, че се интересувам от нещо друго, освен от богатството ви. Доникъде няма да стигнете с вашите буржоазни амбиции. Затова по-добре се откажете от тях, ако искате да успеете.

— Зная, че не ви е приятно да научите това. Не пропуснах да забележа търговците пред вратата ви. И ви уверявам, че ще се погрижа за всичките ви дългове. Никой няма да узнае, че аз съм ги покрил, ако ме освободите от договора.

Графът се ококори.

— Значи парчето си го бива, а? Е, ще се наложи да я направите своя любовница, момчето ми, защото няма да се отървете от споразумението ни.

— Сър! — Джеймс скочи, неспособен да се владее повече. — Предложих да платя всичките ви дългове. Вярвам, че ще успеем да стигнем до някакво разбирателство с вас.

— Ами тогава пак си помислете, капитане. — На последната дума лицето на лорд Фиг се изкриви и почервения. — И добре ме разберете. Когато ви избрах за свой зет, очаквах вие да увеличите още състоянието си, за да се възползвам от него до края на дните си. Няма да ви освободя от договора. Ако вие сам го нарушите, ще намеря начин да ви съсия с тази жена, която сте си харесал. Казвам ви, направете я своя любовница. Няма да се противя, ако ѝ отпуснете скромна издръжка. Но ще трябва да го правите дискретно. Положително тя няма да ви е последната.

— Грешите, сър. Ще бъде последната.

Лорд Фиг се изсмя грозно.

— Какъв глупак сте да вярвате в подобно нещо!

— Глупаво беше единствено, че си позволих да угодя на желанието да се свържа с такъв като вас.

Ако си въобразяваше, че с това ще предизвика графа да го нападне с юмруци, то остана разочарован. На лицето на негова светлост неочаквано се разля самотоволна усмивка.

— Можете да ме обиждате, както си искате, но няма да ви угодя. Нито пък ще ви забраня да се виждате с дъщеря ми. В ръцете ми сте,

сър, освен ако не искате името на вашата красавица да се въргаля в калта.

— Никога няма да ви дам името й.

— Още едно напразно усилие. Мога да го узная без никакъв проблем. Случайно разбрах, че вашата повереница е била настанена в една къща наблизо. Според всеобщото мнение тя е в състояние да завърти главата на всеки мъж.

Джеймс се изпълни с безсилна ярост. Сега разбираше какъв негодник е лорд Фиг. Очевидно нямаше никакъв смисъл да спори с него. Беше се приготвил да изтърпи гнева му, дори и позора да стане изменник. Ала не очакваше, че ще трябва да жертва името на Ани пред жестоката отмъстителност на този човек.

Бе я предал с наивното си убеждение, че връзката им ще остане в тайна.

Стисна шапка под мишница и тъй като изобщо не го поканиха да седне, сега не му остана нищо друго, освен да се сбогува.

— Пак ще говорим, милорд — каза той през зъби. — Мога ли да узная кога приема лейди Оливия?

— Нищо няма да постигнете с тази тактика, момче. Дъщеря ми ще прави онова, което аз й заповядам. Иначе ще се окаже без покрив над главата.

— Кога приема? — повтори Джеймс. — Мисля, че имам право да поискам среща с бъдещата си съпруга.

— Днес не може — рязко отвърна лорд Фиг. — Ще можете да я видите на празненството, което давам в нейна чест след две седмици. Тъй като вече сте в Лондон, ще изпратя покани до вас и вашата повереница. Не си и помисляйте да ми откажете. Съществува само една причина да отсъствате, но ви уверявам, че дамата ще страда заради това.

Джеймс не можа по никакъв начин да отговори на тази заплаха, защото рискуваше да изпусне насъбрания си гняв. Затова само се поклони вдървено и излезе.

Нямаше намерение да се предава. Щеше да отлага сватбата, колкото може. Междувременно щеше да търси начин да се отърве от договора. Щеше да наеме адвокат. Ако успееше да забави достатъчно дълго венчавката, несъмнено кредиторите на лорд Фиг щяха да го

притиснат да си намери друга златна кокошка. В края на краищата не можеше да отнесе насила Джеймс пред олтара.

Ала заплахите на лорд Фиг към Ани бяха твърде злобни, за да ги пренебрегне. Не се съмняваше, че графът ще направи всичко възможно да ѝ навреди, ако реши, че тя пречи на плановете му. Бързо бе открил единственото му уязвимо място.

Със свито сърце Джеймс реши, че трябва да стои далеч от Ани, за да спаси репутацията ѝ, докато не намери изход от бъркотията.

В същото време Ани чакаше вкъщи и вече започваше да губи търпение. Мислеше, че Джеймс ще дойде направо от дома на лорд Фиг и ще я зарадва с новината, че е свободен. Вместо това той ѝ прати кратка бележка, че няма да може да се отбие в следващите няколко дни. Щял да ги прекара с адвоката си. Ани не бивало да се тревожи, но трябвало да се готви за празненство в чест на лейди Оливия. Накрая ѝ пишеше да му има доверие.

Ани веднага усети, че нещо не е наред. Ако Джеймс бе извоювал свободата си, щеше да дойде веднага при нея. Отсъствието му я хвърли в ужас. Чувстваше се много безпомощна, защото не познаваше добре ситуацията, а не можеше и да я управлява. А така ненавиждаше това.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се приготви за празненството. Там щеше да разбере какво става.

Дните ѝ в Лондон минаваха в скучаене. Сутрин се разхождаше из парка, както бе настоял Джеймс. После обикаляше магазините. През останалото време обсъждаше менюто за обяд и вечеря. Това еднообразие я отегчаваше до смърт. В Лондон беше студено, както я бе предупредила Тереза. А без Джеймс градът ѝ се струваше още по-мрачен и неуютен.

Неговите „няколко дни“ се превърнаха в две седмици. Продължаваше да страни от нея. В деня на празненството Ани получи писмо. В него я уведомяваха, че Джеймс ще има честта да придружава лейди Оливия по време на партито. Така било прието и той не можел да обиди годеницата си. Това съобщение я изпълни с тревога. Не можеше да разбере защо Джеймс продължава с тази игра, ако наистина

я обича. Скромните ѝ познания за висшето общество не позволяваха да проумее всичко, но ѝ стигаха да разбере, че това е знак за намерението му да се ожени за дъщерята на графа.

Възмутена, Ани стори това, на което я бе научила Тереза. Облече се така, че да привлече погледа на всеки мъж. Щом Джеймс трябваше да си припомни колко страстно я желае, тя бе готова да ходи върху жарава, но да го накара да я забележи.

Въпреки студа ръцете ѝ започнаха да се потят още щом пристигна с компаньонката си във внушителната къща, където щеше да бъде вечерята. Цяла армия лакеи в сребърно сини ливреи бяха строени в готовност да помогнат на гостите с връхните дрехи. Стотици свещи осветяваха централния вход и гостната. Покрай стените бяха наредени безброй изящни кресла, тапицирани с позлатена дамаска.

Макар че бе останала потресена от гостите на Тереза, сега Ани осъзна, че те изглеждат простаци на фона на лондонското висше общество. В сравнение с тези аристократи — с техните диаманти и рубини, сапфири и изумруди, сатени и коприни — и най-префиненото парти в Ямайка изглеждаше като сбирка на квакери.

Домакинята, графиня Фриймон, я посрещна с перука, пред която бледнееше и най-натруфената прическа на Тереза. Представляваше ужасяваща композиция с миниатюрна клетка за птици, закрепена сред купчина къдрици. Ани се вгледа в канарчето зад решетките, но то се оказа препарирано — или бе вкочанено от ужас.

От своя страна, графинята зяпна, щом видя огненочервената и ненапудрена коса на Ани. А огромното ѝ деколте съвсем я изуми. Когато я уведомиха, че Ани е повереницата на капитан Ейвъри, Фриймон изви многозначително вежди. Приветства я обаче много хладно и само протегна два пръста за целувка.

Ани не можеше да се тревожи от някакъв обиден поглед, който и без това не разбираше. Не и когато Джеймс и годеницата му стояха, само на няколко метра от нея. И двамата изглеждаха бледи. Нито единият нямаше вид да е влюбен.

Току-що приключил с приветствията към поредния гост, Джеймс успя да забележи хладното посрещане от страна на лейди Фриймон.

Погледна огромното деколте на Ани и стисна устни. Когато един по-възрастен мъж му каза нещо на ухото, той почервения.

Ани ликуваше, задето бе накарала Джеймс да се смути. Той изглеждаше и ядосан, и засрамен. Освен това очевидно изобщо не се радваше да я види. Сега високомерието на лейди Фриймон прие гигантски измерения. Почувства се нежелана и отхвърлена. Жадуваше да се върне на кораба или дори в Ямайка. Там ѝ се струваше просто и познато в сравнение с кошмарните мътении на Лондон.

Лишена от подкрепата на Джеймс, тя едва не припадна от ужас. Ала с нищо не показва състоянието си. Обидена от отношението му, вирна брадичка и продължи напред. Знаеше, че външността ѝ ще покори сърцата поне на мъжете. Смяташе да ги използва, за да накара Джеймс и останалите да съжаляват, задето я бяха унизили.

С повече спокойствие, отколкото очакваше, Ани го поздрави учтиво и се обърна към жената от лявата му страна. Лейди Оливия беше красиво създание, но малко по-стара от предварителната ѝ представа за нея. Добре се бе подготвила за тази среща. Ако някой имаше право да я презира, това беше точно Оливия. Тъй като нямаше голям избор, Ани трябваше да се ограничи до научените от Тереза хитрости.

За нейна изненада обаче Оливия не се отнесе с нея като с враг. Хвърли поглед към деколтето ѝ и се изчерви, но държанието ѝ беше сравнително мило. Хвана я за ръката и я задържа толкова дълго, че на Ани ѝ се прииска да я издърпа. Жената обаче я стискаше, сякаш търсеше в нея подкрепа.

Оливия ѝ се стори учудващо изнурена за годеница на мъжа на нейните мечти. Под очите ѝ имаше огромни сенки.

Сигурно е болна, помисли си Ани, докато умът ѝ трескаво преценяваше възможните обяснения. Може би Джеймс се страхуваше, че разтрогването на годежа ще застраши здравето ѝ. Той с нищо не издаде заявената към Ани любов, докато я представяше първо на Оливия, а след това и на баща ѝ.

— Значи това е девойчето, за което говорихме? — Лорд Фиг я огледа през лорнета си и прикова похотлив поглед в гърдите ѝ.

Ани изтърпя грубото надничане заради Джеймс. Такъв жалък човек никога не би могъл да я стресне, макар че, ако порядките позволяваха, щеше с удоволствие да му покаже един-два маниера.

Тогава чу графа да добавя тихо:

— Сега разбирам какво ви е забавило толкова, момче.

Каза го с такъв обиден тон, че Ани се почувства като ударена е шамар. Със замъглен от гняв поглед забеляза, че Джеймс замръзна като истукан. Сигурно не беше признал за любовта си към нея, щом този човек се държеше тъй нагло. Графът, изглежда, знаеше за тяхната връзка. Но вместо да го удари, Джеймс само стоеше и гледаше. Негова светлост се изсмя.

— Омръзна ми да се правя на добър — рече той с блеснал поглед. — Мис Бони, очаквам да ме забавлявате, докато капитан Ейвъри и дъщеря ми посрещат гостите си. Не мога да устоя на толкова хубаво лице, особено ако е придружено и от очарователна фигура.

Той отново плъзна поглед по тялото ѝ. Ани се почувства омърсена, както никога преди. Предпочиташе да е омазана в катран пред това, да търпи похотливите намеци на този безсрамник. Той явно искаше да я смути. Колкото и да бе неопитна, тя усети, че поведението му е злонамерено.

Ала поне забележката му извади Джеймс от вцепенението. Той пристъпи напред, като че ли мислеше да застане между двамата. Лорд Фиг обаче го спря.

— Нали няма да имате нищо против бъдещия ви тъст да поговори насаме с вашата повереница? — Графът я хвана под ръка и погледна злорадо Джеймс. — Трябва да се опознаем по-добре, мила моя. Надявам се да се виждаме често, щом дъщеря ми се омъжи за капитан Ейвъри.

Ани очакваше Джеймс да се намеси, както бе сторил в Ямайка. Той обаче така и не го направи. Само ѝ хвърли поглед, пълен с гняв и безсилие. Очите му я молеха да се държи прилично и в същото време търсеха прошка за бездействието му.

— Добро момче — рече лорд Фиг с особен тон, който Ани не схвана. — Аз ще се погрижа за мис Бони. Няма нужда да се тревожите.

Той я поведе към една беседка в центъра на просторната гостна. Другите гости си говореха в очакване на вечерята. Около тях щъкаха слуги и се суетяха около отрупаните с подноси маси.

— Е, малката — грубото обръщение я предупреди какво може да очаква от него, — виждам, че прелестната ти фигура е омагьосала

нашия капитан, но това няма да е достатъчно. Той ще се ожени за дъщеря ми, както се споразумяхме.

Разгневена от тона му, Ани стисна юмруци, но си напомни, че номерата на Шарки няма да ѝ помогнат в случая. Лорд Фиг гледаше да защити интересите на дъщеря си. Джеймс сигурно му бе казал, че иска да разтрогне годежа и сега графът я смяташе за заплаха над щастието на Оливия.

— Съжалявам, ако това ще разочарова Оливия, но вие грешите. Джеймс обича мен.

— Обича! — изсумтя лорд Фиг. — По-скоро става въпрос за похот! Но на твоя Джеймс скоро ще му омръзнат очарователните ти услуги. Съветвам те да си намериш нов покровител, ако не искаш да се озовеш на улицата. — Той се ухили. — С твоето лице и с забележителните ти качества сигурно няма да ти е много трудно.

Ако не бяха на такова публично място, Ани вече щеше да го е ударила. Скритият в полите ѝ нож сякаш ѝ крещеше да го извади. Ала тя знаеше, че не бива да предизвиква сцена. Ако се поддадеше на яростта си, Джеймс щеше да отнесе последствията.

За пръв път в живота си Ани се разтрепери от ужас. Никога не бе търпяла да я обиждат безнаказано. Ако жените трябваше да бъдат толкова безпомощни, то тя предпочиташе да си остане моряк. Лорд Фиг знаеше много добре, че тя не може да му попречи да я унижава. Вероятно затова я бе заговорил точно тук. Какъв страхливец!

Ани не позволи на стария мръсник да я извади от равновесие. С меден глас му каза:

— Благодаря ви за щедрия съвет, милорд, но несъмнено капитан Ейвъри знае най-добре какво иска. Ако реши да се ожени за дъщеря ви, той може да ме уведоми без вашата благородна намеса.

— Точно там ти е грешката, малката. Капитанът ще прави, каквото пожелае аз. И вече съм му казал желанията си.

Ани си представи с усмивка как лорд Фиг се опитва да наложи волята си над Джеймс.

— Познавам капитан Ейвъри много по-добре от вас, сър. И ако той ме иска, ще намери начин да ме има. Ще е необходим далеч по-силен мъж от вас да го отклони от пътя му.

Тези думи ѝ спечелиха злобен поглед от страна на графа.

— По-силен ли, мис Бони? Или по-умен? Мислиш, че не мога да спра твоя капитан, защото не ми стигат силите? Оставил съм този метод на спорене на по-нисшите класи. Джентълмените като мен използват други оръжия. Капитанът знае прекрасно каква вреда мога да му причиня. Това вече го накара да се осъзнае, сладка моя. Разбра много добре, че ако не се ожени за дъщеря ми, аз ще го унищожа.

Ани за пръв път се разтревожи сериозно.

— Ако обичате, обяснете какво имате предвид, лорд Фиг.

Той триумфално ѝ се усмихна.

— Ако капитанът откаже, аз ще обявя публично, че е изменил на думата си. Това ще го превърне в изгнаник от обществото.

— Джеймс не се вълнува от тези неща — бързо рече Ани, макар че я прободде страх.

— Така ли? Е, доста се развълнува, когато му го казах. Може би, защото разбра, че това ще го доведе и до финансов крах. Кой ще се съгласи да работи с човек, който е измамил граф и е нарушил обещанието си към дъщеря му? Страхувам се, че без безупречна репутация твоят капитан ще изгуби и правото си на каперство. После ще започнат да му вземат и корабите. Накрая като нищо ще се види принуден да стане пират. — Не, скъпа — продължаваше графът безгрижно, — капитанът знае много добре кой поръчва музиката. Той е просто никой пред властта на един благородник. Защо мислиш, че той изобщо поиска ръката на дъщеря ми? Твоят любим е от простолюдието, а мечтае да стане аристократ. Една засукана уличница не би могла да го спре, нали?

Ани стоеше като замръзнала. Лорд Фиг вдигна чашата пред очите си и я погледна през стъклото. Не отклони поглед, докато тя не пламна от смущение.

— Ако си търсиш нов любовник, гълъбче, помисли за мен. Ще бъда щастлив да топля леглото ти известно време.

Обидните му думи прокълтяха като камбана в ушите ѝ. Ала това вече не можеше да я разстрои. Съсипа я разкритието, че графът има власт над Джеймс.

Съзнаваше, че в обществото съществуват повече правила и усложнения, отколкото би могла да научи за десет месеца уроци при Тереза. Тези глупаци имаха цяла система от закони. Като че ли всички се стараеха да трупат имоти. Бе разбрала още в Ямайка, че това

осигурява благородническа титла. Един капитан можеше да бъде цар на кораба си, но сега Ани знаеше, че светът е много по-голям. Капитанът нямаше същата власт и на сушата.

За да бъде важен на сушата, човек трябваше да притежава нещо. А за да бъде най-могъщ от всички, бе необходимо да е от аристокрацията. Ако Джеймс искаше да стане такъв — независимо че не й бе споделил да има подобни амбиции, — тя нямаше да му попречи.

Знаеше добре какво е да искаш нещо и някой да ти го отнеме. Единственото й желание бе да остане в морето, но обществото я принуждаваше да живее на брега. А вече бе научила, че обществото може да бъде много могъщо. Не искаше да скарва Джеймс с посылните от него, щом така щеше да го лиши от мечтите му.

Сега разбираше отношението му към нея тази вечер. Бе се чудила какво може да се крие зад студенината и засрамения му поглед. Подигравателните думи на графа обаче й дадоха отговор. Ако Джеймс изоставеше Оливия заради нея, кралят щеше да му отнеме разрешителното. А тя най-добре знаеше какво ще е за него да стане пират.

В този миг поканиха всички на масата и Ани си спомни къде се намира. Със самодоволна физиономия лорд Фиг й подаде ръка.

Бе се опитала да не забелязва намеците му и да не отвръща на грубите му обиди. Бе научила достатъчно за общоприетите порядки, за да знае, че не може да вдигне скандал.

Ала дълбоко в себе си тя бе убедена, че някои от правилата на Шарки бяха приложими и тук. Едно знаеше от него — че никога не бива да позволява на грубияните да вземат надмощие.

С невинно изражение хвана негова светлост под ръка, но преди да се отправят към масата, му прошепна:

— Вие може да се налагате с такива средства, лорд Фиг, но и аз си имам скрити оръжия. При това зная добре как да ги използвам. Под полата си например съм затиснала кама, която е само четири сантиметра дълга и един — широка. Ако още веднъж ме обидите с намеци за Джеймс, ще ви откроя, където и да сте, и ще ви отрежа онова, дето ви виси между краката.

Лорд Фиг подскочи и се дръпна от нея толкова чевръсто, че се стовари в един стол на няколко метра встрани. Двама господата му

помогнаха да се изправи на краката си, но той продължи да я отбягва. Очите му бяха станали кръгли от ужас. Ани му се усмихна мило и се обърна към някакъв джентълмен, който бе така любезен да я придружи на вечерята.

На масата с изненада откри, че са я настанили до Джеймс. Хладното му отношение само доказваше, че графът говори истината. Затова, без да издава чувствата си, тя се съсредоточи върху блюдата, които ѝ поднасяше прислугата. Всъщност обаче въобще не забелязваше какво яде. Джеймс я поглеждаше от време на време с крайчеца на окото си. Ала го правеше толкова дискретно, че Ани предпочете да не го заговаря.

По средата на вечерята, докато сервираха поредното ястие, той промуши ръка под масата и я погали по крака. Допирът му я разтrese. Едва овладя желанието си да се хвърли към него. Ала не реагира на докосването му и след няколко секунди той отдръпна ръката си.

Вечерята ѝ се струваше безкрайна. От мястото си не можеше да види Оливия, която седеше от другата страна на Джеймс. Очевидно обаче неговите слаби опити да поддържа някакъв разговор бяха насочени точно към годеницата му. Държеше се сковано, сякаш съжаляваше за греховете си. На Ани почти ѝ дожаля за Оливия. Щом Джеймс не можеше да прояви повече любов, бе разбираемо, че жената е толкова бледа. Може би и на нея нещо ѝ бе разбило сърцето, като на Ани.

Най-сетне дамите станаха от масите и господата се изправиха да ги изпратят. Джеймс се възползва от суматохата и прошепна в ухото ѝ:

— Искам да те придружа до стола ти. Измисли някакво оправдание да си тръгнеш.

Вероятно възнамеряваше да ѝ каже какво ще прави, но този път Ани нямаше желание да слуша. Вече ѝ бе дошло до гуша от това висше общество, на което той толкова много държеше. Щом не можеше да има него, не искаше и обществото, макар че то беше всичко за любимия ѝ.

Без да обръща внимание на шепота му, тя се поклони и се присъедини към останалите дами. Там намери придружителката си и се сбогува с другите. Повикаха ѝ карета и тя се прибра вкъщи.

Подчини се на Джеймс — първо, защото ѝ бе капитан, и второ, защото го обичаше. Ала сега трябваше да реши какъв живот иска, за да

знае от какво ще трябва да се откаже той. Ако останеше в Англия, Джеймс сигурно щеше да я настани в някоя къща.

Бе готова да го дели с Оливия, но това означаваше и да води същия живот като през последните дни. Сама и безполезна. А това не беше подходящо всекидневие за момиче, отгледано от хора като капитан Шарки.

Джеймс беше от първите господа, които станаха от масата и се присъединиха към дамите. Очакваше да открие там Ани, готова за тръгване, за да успеят да се видят за малко. За негово учудване обаче нея я нямаше.

Искаше да говори с нея. Не можеше да стори повече, макар че жадуваше да я прегърне. Не и когато лорд Фиг следеше всяка негова стъпка. Последните две седмици се превърнаха в мъчение за него. Търсеше отчаяно изход от проблема. Едва ли не спеше в кабинета на адвокатата си, но двамата не успяха да измислят нищо, с което да оборят лорд Фиг.

На Джеймс му се искаше да убие графа — заради жестокостта и егоизма му. Към това се прибави и отношението му към Ани тази вечер. Ала как можеше да убие човек на такава възраст, който непрестанно се крие зад своята слабост?

Не помнеше някога да е бил нерешителен — докато не срещна Ани. Сега му се струваше, че трябва да претегля всяка своя стъпка, за да не ѝ навреди с нещо. Можеше да се откаже от договора и да понесе загубите, но това щеше да съсипе нейната репутация. Твърде упорито се бе борил да ѝ създаде добро име. Превърна я от мърляв пират в първокласен диамант и нямаше да позволи на лорд Фиг да ѝ отнеме това постижение.

Тази вечер тя бе красива като богиня. Само леденият поглед на графинята и обидите на лорд Фиг му попречиха да я поздрави топло. Засрами се, че не може да ѝ помогне, но това само щеше да ѝ навреди още повече.

Вече ненавиждаше обществото и неговите язви. Мястото му бе на кораба и в морето. На тях принадлежеше и Ани. Двамата можеха да се преборят заедно с бури и главорези. Защо не?

През останалата вечер се тормози от съмнения, че тя е загубила уважение към него.

Домакинята го уведоми, че мис Бони се е оплакала от главоболие и е помолила придружителката си да я отведе у дома.

Сигурно му беше сърдита. Заради хладното отношение от негова страна? Трябваше да поговори с нея по-рано. Трябваше да я предупреди, че му се налага да играе такава роля. Но не смееше да ѝ признае, че се е превърнал в пионка в ръцете на графа, защото се страхуваше, че тя няма да разбере и ще стори нещо необмислено. Освен това се страхуваше, че тя бързо ще го разубеди от набелязаната цел — да се ожени за аристократка.

Сега се притесняваше, че неговата мълчаливост я е обидила. Трябваше да прояви повече разум, а не да я държи в неведение. Щеше да се наложи да изчака до сутринта, но тогава поне щеше да ѝ обясни всичко.

След безсънна нощ Джеймс взе няколко важни решения. Щеше да посети Ани и да ѝ обясни какъв е проблемът и как ще го разрешат. Сетне щеше да се обади на Оливия и да я убеди да развалят годежа. Това бе единственият начин да се отърве от споразумението с чест. С лорд Фиг щеше да се разправя, както си знаеше. Щеше да го заплаши с физическа разправа само ако спомене още веднъж името на Ани.

Запъти се към нейната къща. Изненадана от ранния час, компаньонката ѝ, мис Търнър, го посрещна с лошата вест, че мис Бони още е в леглото и си почива заради главоболието от предишната вечер.

Джеймс настоя да я изчака. Нямаше търпение, но все пак държеше да спазва благоприличие пред чужди хора. Въведоха го в гостната, където му се наложи да издържи цял час в разговор с мис Търнър. Тъй като точно той я бе наел, жената явно реши, че е длъжна да забавлява господаря си. Но ако това беше разбирането ѝ за разговор, то Джеймс съжаляваше за избора си.

Накрая я прекъсна и заяви, че не може да чака повече. Помоли я да събуди Ани, за да говори с нея по един неотложен въпрос.

Изгаряйки от любопитство, мис Търнър се завтече да изпълни молбата му. На лицето ѝ обаче се четеше нещо повече от обикновено неодобрение. Джеймс бе сигурен, че за един джентълмен е недопустимо да буди спяща девица. Ако компаньонката ѝ разбереше колко близки бяха двамата всъщност, положително щеше да изпадне в истерия.

Не след дълго мис Търнър се върна и задъхана от бързане му съобщи, че Ани е изчезнала.

— Изчезнала! Къде?

— Нямам представа! — Мис Търнър уплашено кършеше ръце.

— Претърсихте ли къщата? — Джеймс не искаше да се тревожи, преди да е проверил навсякъде. Стомахът му обаче вече се бе свил на топка.

— Разпитах прислугата, но никой не знае къде може да е тя.

— Някой видял ли я е да излиза? Може просто да е отишла на разходка.

— Сър Джеймс — вирна брадичка мис Търнър, — надявам се, че знаете много добре, че никога не бих пуснала повереницата ви да се разхожда сама!

Той ѝ отвърна разгневен:

— Тогава как е изчезнала?

Това бързо срази възмущението ѝ:

— Нямам представа как е успяла да се измъкне, без никой да я види.

Джеймс потисна яростта си, която не беше нищо повече от растящ страх. Прииска му се да изкрещи, че щом Ани е искала да избяга, то безпроблемно е намерила начин. Отсъствието ѝ обаче го обърка. Не можеше да си го обясни.

— Направих всичко възможно — нареждаше в това време мис Търнър. — Не мога да се виня. Мис Бони изглеждаше толкова бледа, когато се прибрахме след вечеря, че наредих на прислужницата ѝ да не я безпокои тази сутрин. Но ви уверявам, че снощи тя си беше в леглото.

Прислужницата. Джеймс бе забравил за Софи. Момичето несъмнено знаеше къде е Ани. Нямаше смисъл да се паникьосва, преди да е говорил с нея.

Запъти се към стълбите.

— Кажи на Софи да дойде при мен в стаята на мис Бони.

— Нали нямате намерение да се качвате горе?

— Напротив, точно това правя. И, мис Търнър, не съм свикнал да не ми се подчиняват.

Софи пристигна разплакана. Докато я чакаше, Джеймс вече бе проверил прозореца. По външната стена нямаше много места за подпиране, но по всичко личеше, че Ани е избягала точно оттам. Знаеше, че това въобще не би я затруднило.

— Къде е господарката ти, Софи?

— Не знам, капитане! Само ми каза, че трябва да си върви! Рече още, че не бива да се тревожа, защото вие сте щял да се погрижите за мен.

До този момент Джеймс още не вярваше, че това е истина. Надяваше се, че Ани просто е искала да се поразходи сама. Предполагаше, че ѝ е било трудно да стои затворена в последните дни с тази строга жена и детето.

— Остави ли ми някаква бележка? Обясни ли защо си отива?

Софи поклати глава.

— Как беше облечена?

— О, сър, остави всичките хубави рокли, дето ѝ ги купихте!

— Всичките? Добре си помисли. С коя рокля тръгна?

Софи се сепна от резкия му тон, но като че ли разбираше накъде бие Джеймс, защото сведе глава.

— Не взе нито една, капитане.

— Тогава с какво беше облечена?

Софи не вдигаше поглед от пода.

— Кажи ми, Софи. С какво беше облечена? В момчешки дрехи?

Мис Търнър ахна, но Софи енергично закима:

— Да, сър. Онези дрехи от испанеца. Тя си ги запази.

— Защо, по... — Джеймс прехапа език на средата на думата, макар че сърцето му се сви от страх. Ето че все пак тя го бе направила. Отново се връщаше към живота си на момче.

При това, без да му каже и дума. Дори не си бе направила труда да му напише няколко успокоителни реда. Забеляза, че чаршафите липсват от леглото и попита:

— Направила е въже от чаршафите и така е избягала, нали?

Софи кимна тъжно:

— Само от крайчеца. Иначе си бяха цели.

Джеймс изправи рамене.

— Ще я намеря. Бъдете сигурни, че ще я намеря.

Дяволите да я вземат! Обзе го страх, който само подклаждаше яда му. Как бе могла да стори това? Как си позволяваше да го плаши така?

Един друг глас обаче шепнеше тихо в главата му. Защо си въобразяваше, че Ани няма да избяга от теб само защото не можеш да го понесеш?

Дали се бе върнала в морето? Този въпрос не му даваше мира, докато крачеше неспокойно из къщата. Градът криеше хиляди

опасности за едно момче. Докато премисляше какво би могло да ѝ се случи, той се молеше поне ножът да е с нея.

Беше толкова изплашен, че едва след известно време успя да събере мислите си. Все още му се струваше необяснимо Ани да бяга от него. Предната вечер си тръгна обидена. Това поне беше очевидно. Макар че жените често вършеха такива неща, Ани никога не се бе държала като тях. Беше безхитростно същество, с изключение на няколко салонни номера, научени от Тереза.

Тяхната нощ на плажа го бе уверила, че Ани си е все същата — откровеното прямо момиче, което той обичаше. Ако просто му бе сърдита, нямаше да си играе. Щеше да връхлети върху му и да го попита в очите какви глупости е намислил.

Явно имаше причина да бяга. Нещо я бе принудило да го направи. Поради някаква причина тя бе загубила доверие в него. Сещаше се само за един човек, който бе способен да постигне това.

Искаше му се да намери лорд Фиг и да му счупи главата. Но това трябваше да почака. Първо щеше да намери любимата си.

Къде? Ако се бе върнала в морето, може би бе отплавала със сутрешния прилив. Застина от ужас, когато осъзна, че от Лондон тя би могла да тръгне към всяко едно пристанище на света.

Без да се бави и секунда повече, той спря един файтон и хукна към доковете.

След един час търсене се убеди, че няма да може да се справи сам. С растяща тревога нае група шляеци се моряци и ги прати да издирват момче с дълга до раменете рижава коса.

Самият той продължи да обикаля от кораб на кораб, докато не започна да го гложди мисълта, че тя може да е тръгнала и към Портсмут. На два пъти бе влизала в Англия точно от това пристанище. Не му оставаше нищо друго, освен да тръгне натам, като поръча на наетите да търсят внимателно. На доковете в Портсмут отново плати на няколко моряци и ги накара да си отворят очите за червенокосо момче.

В полунощ най-сетне се предаде и се върна в странноприемницата в Лондон. Страхът, че може да загуби Ани, го

докара до истерия. Знаеше, че няма да мигне, докато не си излее гнева върху виновника за цялата история.

Утрото го завари в клуба на негова светлост, където той често прекарваше нощите си. На входа го разпознаха като бъдещия зет на графа и веднага го пуснаха да влезе. В този час на деня лорд Фиг обикновено подремваше в една от стаите. Джеймс се запъти натам и го завари седнал сред няколко свои другари по чашка.

Без да обръща внимание на другите, Джеймс се нахвърли върху графа, сграбчи го за врата и го разтърси, докато му загракаха зъбите. Стреснат и уплашен, лорд Фиг изригна яростен порой от думи.

— Какво си въобразявате, че правите? Махнете си ръцете от мен, сър! Някой да повика охраната! — нареждаше той със задавен глас.

— Никой да не мърда от мястото си — заповяда Джеймс на останалите през стиснати зъби. Сетне се обърна към негова светлост, съзнавайки, че всички го наблюдават. — Казал сте нещо, за да уплашите мис Бони. Какво е то?

Графът се опита да блъфира пред приятелите си.

— Какво? Хубавата птичка е изхвърчала от клетката, а? Е, би трябвало да ми благодарите за това. Спестих ви усилието да се отървете от нея.

— Какво сте й казал? — заплашително повтори Джеймс. — Веднага искам отговор!

Дори и лорд Фиг усети заплахата в гласа му. В очите му проблесна тревога, още повече, че отникъде не се задаваше подкрепа.

— Ако девойчето е сторило нещо глупаво, аз нямам никаква вина.

— Веднага — или ви откъсвам главата!

Графът не му отговори, но се опита да повика охраната. Джеймс го сграбчи отново за реверите и го притисна до стената. Краката на негова светлост увиснаха безпомощно във въздуха. Нечий сподавен смях издаде, че поне един от господата се забавлява със случката.

— Ще ви унищожа! — крещеше лорд Фиг.

— Хубаво. Унищожете ме. Пет пари не давам. Но първо ми отговорете или ще ви изхвърля през прозореца.

Тъй като на този етап лорд Фиг беше изцяло в ръцете му, не му остана друго, освен да се подчини.

— Само ѝ намекнах, че присъствието ѝ може да накара хората да говорят.

— Да говорят? — изсумтя Джеймс. — Забравяте, че знам добре какъв мръсен негодник сте. Казал сте ѝ, че тя ще ме разори, нали? Сигурно сте я уверил, че лично вие ще го направите?

В очите на графа проблесна злоба, но той бързо я прикри. Джеймс го хвърли с отвращение на един стол.

Когато му обърна гръб и тръгна към вратата, лорд Фиг повиши глас:

— Ще накарам да ви арестуват за това! Не можете да ме блъскате така! Аз съм аристократ!

Джеймс се завъртя и го изгледа толкова яростно, че графът потъна обратно в стола си. Все пак още никой не си бе мръднал пръста, за да му помогне.

— Така е! Както се казва, нямате равен на себе си. Но давате ли си сметка какво ще си помисли един магистрат за вас, когато разбере, че сте подплашил невинна девойка да избяга с риск за живота си? Ако смятате, че това няма да се отрази на репутацията ви, давайте, повикайте полиция. — Всички го гледаха със съчувствие. — Макар че не мисля, че съм единственият човек в Лондон, който ви познава добре.

Джеймс отново се запъти към вратата. Лорд Фиг обаче извика след него:

— Къде отивате?

— При дъщеря ви, лорд Фиг.

Когато излезе на улицата, Джеймс си даде сметка, че трябваше да потърси Оливия още преди две седмици. Ако не беше отлагал срещата им, всичко това нямаше да се случи. Той обаче се бе оставил да го манипулират като пионка. Бе паднал в капана от хитрост и измама. Бе позволил да рискува щастието си, и то само заради репутацията на Ани. Ала тя очевидно означаваше повече за него, отколкото за нея.

Каква полза имаха и двамата от общественото мнение? Дори и да го бе намирал за важно, Ани го промени. Щом обществото се бе намесило между него и нея, Ани просто го бе отхвърлила, без да се обръща повече назад.

Тогава нека бъде така. Англия повече не им бе необходима. Щом трябваше да се разори, добре. Можеха да отидат в Америка, където

титлите и аристокрацията не важаха. Ани и той нямаха място в тази страна.

Колкото до Оливия, тя никога не бе искала да се жени за него. Ако Джеймс разтрогнеше договора, лорд Фиг положително щеше да си намери някой друг. Така нямаше да жертва собственото си щастие само за да не ѝ причини страдание. Щеше да се опита да облекчи положението ѝ, за да му е чиста съвестта. А през останалата част от живота си щеше да преследва Ани по моретата.

Оливия го прие в гостната, където вече бе настанена една посетителка. Джеймс така се ядоса от това обстоятелство, че отначало не забеляза очевидната промяна в Оливия.

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо, капитан Ейвъри — каза тя.

Джеймс се стресна от това посрещане, защото не беше предупредил за посещението си. Вгледа се в нея и остана поразен от блясъка в очите ѝ. Бе свикнал с бледността и хладното ѝ държание и сега не успя да прикрие учудването си.

Оливия го покани да седне, изчервена от реакцията му.

— Разбирам изненадата ви. Никога преди не съм ви викала на среща.

— Но аз не знаех за това — рече Джеймс. — Тук ме води друга работа.

— О, боже. — Оливия погледна смутено гостенката си. Въпреки това увереността не изчезна от лицето ѝ.

През цялото това време Джеймс не бе обърнал внимание на жената, която седеше на канапето. При нейното възмутено изсумтяване обаче той се обърна към нея. Установи, че тя го гледа с нескрита ненавист.

Оливия побърза да ги представи един на друг:

— Сър Джеймс, позволете ми да ви представя мис Търстън. Надявам се, че помните моето възхищение от нея.

Мис Търстън! Джеймс погледна строгата дама до Оливия и се опита да си спомни какво е чувал за нея. Беше спомената във връзка с някаква възпитателка.

Всичко това беше много хубаво, но за момента му пречеше. Трябваше да говори с лейди Оливия насаме. Не искаше да губи време, което можеше да оползотвори в търсене на Ани.

Затова нетърпеливо попита Оливия дали може да се видят на четири очи.

Тя се изчерви, както винаги, щом станеше въпрос за интимни теми. Днес обаче изглеждаше различно. Нямаше го предишният страх. За миг Джеймс се уплаши да не би тя да е преодоляла отвращението си към бъдещата им венчавка.

Тя обаче го изненада с думите:

— Помолих мис Търстън да остане. Бих предпочела да е така, защото трябва да ви споделя нещо неприятно за вас.

От умора Джеймс вече не можеше да владее нервите си. Понечи да повтори, че трябва да говори насаме с нея, и то веднага. Нямаше време за губене.

Тогава обаче се сети, че лейди Оливия му бе писала с молба да се видят. Осъзна, че трябва да я остави да говори.

Мис Търстън хвана ръката ѝ за кураж. Със срамежлива усмивка Оливия каза:

— Капитан Ейвъри, няма да ми бъде лесно, но ситуацията ще стане още по-лоша, ако не бъда откровена с вас сега. Може би си спомняте, че веднъж ви споменах за една моя възрастна леля, от която очаквах нещо. — Гласът ѝ потрепери.

Джеймс я погледна по-внимателно и забеляза, че треперенето явно идва от радост. Съвсем се обърка, но после се сети какво му бе говорила Оливия и го обзе надежда.

— Да...

— Е, страхувам се — надявам се, че няма да бъдете прекалено разочарован, — че моята близка наистина е починала, като ми е завещала богатството си. То ще ми осигури малка, но достатъчна независимост за мен и моята скъпа приятелка, мис Търстън. Възможно е дори да си позволим да ви върнем част от сумата, която платихте предварително на баща ми. Спомняте ли си, че ви казах как не желая никога да се омъжвам? — попита Оливия и го погледна напрегнато.

— Значи искате да кажете, че... — Джеймс затаи дъх.

Оливия се поколеба, но мис Търстън заяви високо и категорично:

— Оливия иска да ви каже, че ви освобождава от споразумението.

— Признателна съм ви за честта, която ми оказахте — побърза да добави Оливия. — Но желанието ми си остава непроменено. Никога не съм искала да имам съпруг. За пръв път обаче имам възможност да избирам свободно. Надявам се, че ще разтрогнете договора с баща ми.

Заля го вълна на облекчение, но скоро се сети за изчезналата Ани. Дори само тази мисъл му помогна да прикрие радостта си. С изражение на провалил се ухажор, той поздрави Оливия за наследството и ѝ пожела всичко най-хубаво.

Тя му обеща да върне всички пари, които бе платил на баща ѝ. Той обаче отхвърли предложението.

— Това споразумение беше между мен и вашия баща. Съмнявам се, че той е искал вашето мнение, затова няма да бъде честно да решаваме спора помежду си. Освен това — добави той възможно най-тактично — баща ви несъмнено ще прояви претенции към състоянието ви, с които сигурно ще трябва да се съобразите.

Мис Търстън пак изсумтя и хвърли поглед, който сякаш казваше: „Нека да опита!“

Не виждаше повече смисъл да се бави при тях. Извини се и излезе с убеждението, че в лицето на мис Търстън лорд Фиг най-сетне ще си намери майстора.

Отиде с файтон до офиса на пълномощника си, където бе наредил да му пращат новините от издирването на Ани. Там обаче не го чакаха никакви съобщения.

Бе предложил голяма награда, затова не се съмняваше, че тя ще бъде открита, ако корабът ѝ все още не бе отплавал. Уморен и обезкуражен, той се върна в Портсмут и обикаля доковете до късно през нощта. Не можеше да повярва, че тя ще избере друг път за бягство, вместо да се качи на някой кораб. Помисли си за „Мери Лори“, който плаваше край бреговете на Ямайка. Там бе домът на Ани. Положително тя щеше да се опита да се прехвърли с някой кораб на стария пиратски съд.

Почти в полунощ на следващия ден Джеймс се качи на един от корабите си. Бе споменавал името му на Ани, затова тя сигурно щеше да го избягва. В отчаяние помоли капитана да претърси кораба, но знаеше, че няма да я намери тук. След като можеше да избере всеки друг кораб, защо щеше да се качва точно на този?

Отпусна се на перилата и се загледа как вълните се плискат в борда, докато моряците претърсваха кораба. Започваше така да се отчайва, че се чувстваше като болен.

— Къде си, Ани? — питаше морето.

— Тук няма никакво момче, сър — каза капитанът. Джеймс чуваше това изречение за стотен път през последните няколко дни.

Раменете му хлътнаха. Обърна се нервно към него и попита с остър тон:

— Сигурен ли сте?

Докато задаваше въпроса, му се стори, че вижда една рижава глава да изчезва нагоре към мачтата.

— Абсолютно, сър Джеймс. Проверихме всички палуби и трюма. Кое е това момче, сър Джеймс, ако смея да попитам?

Джеймс не си направи труда да му отговаря. Бе вперил очи нагоре и търсеше червената точка.

— А на мачтата проверихте ли?

— Не, сър Джеймс. — Капитанът се усмихна, макар че очевидно се подразни. — На кого ще му хрумне да се катери по мачтите, след като сме на котва в пристанището?

— Точно това се питам и аз. — Джеймс разтреперан се премести на по-видно място и вдигна глава.

Капитанът го последва.

— Хей, там! — извика Джеймс. — На мачтата! Покажи се!

Отгоре обаче не последва никакъв отговор. Пулсът му се ускори. Капитанът пък сигурно реши, че Джеймс е полудял.

— Сър Джеймс, там няма никой!

Без да обръща внимание на протестите му, Джеймс си свали сако и връзката, събу ботушите и чорапите си и започна да се катери. Не изпускаше от очи мачтата, за да види дали ще се покаже някой.

Някой наистина се показа. Една доста пъргава фигура за мъж. Познаваше добре този силует.

Очите му се насълзиха от радост. Бе намерил Ани. Тя беше в безопасност.

— Хайде, Джем — извика ѝ той. На лицето му се разля усмивка. — Достатъчно се забавлява. Слизай веднага долу.

Вместо да го послуша, тя забърза нагоре по мачтата. Джеймс се добра до дървото и се хвана за въжетата. Гневът бързо измести трупаната от денонощия тревога. Колко ли дълго се бе спотайвала тук, докато той кръстосваше доковете да я търси?

Малката пакостница. Отначало му идеше да я убие. После искаше да я люби страстно, за да няма тя сили да го напусне отново.

Радостта се бореше с яда му, докато тя се катереше все по-високо. Той вече не можеше да си поеме дъх от това преследване.

— Слизай, Ани! Няма къде да избягаш!

— Недей да мърдаш — извика му тя. — Не бива да се катериш по-нагоре.

— Защо? — изсмя се той. — Да не мислиш, че не умея? Катерил съм се по тези въжета и мачти още преди ти да се родиш.

— Може да пострадаш!

— Няма. За какъв ме имаш? За някакъв новак? За мухльо? Ако толкова се тревожиш за мен, по-добре слез.

— Няма да се правя повече на дама, за да се ожениш ти за някоя друга!

— О, така ли? Ами ако те хвана?

— Махай се! Не те искам на този кораб!

— Ани, моля те, слез.

— Не можеш да ме накараш!

— Мога, и още как. — Джеймс продължи да се катери. Тялото му сякаш бе безтегловно от щастие. Обичаше тази жена. Като нея нямаше друга на света.

— Джеймс. — Ани бе стигнала на възможно най-високото място. Оттам нагоре щеше да се изложи на истинска опасност. — Не ме карай да се бия с теб толкова нависоко. Сигурна съм, че ще паднеш.

— Тогава ще слезеш, ако ме обичаш.

— Не е честно.

Джеймс долови болката в гласа ѝ. Почти съжали, че се пошегува с нея, но после се сети за всички главоболия, които му бе причинила.

— Ани, съжалявам. Държах се глупаво. Но как мога да се ожения за теб, след като ти отказваш да слезеш, а аз съм тук, долу?

— Какво?

Много добре го беше чула. Всички моряци в околността сигурно го бяха чули. На кораба дори се събираха под мачтата, за да гледат какво ще стане.

Джеймс понечи да повтори с пълно гърло, но тя се метна на едно въже и почти слезе на неговата височина.

Сега видя отблизо рижавата опашка, дребната фигура, босите пети и сърцето му се сви.

— Ще се наложи пак да те изкъпем, преди да се оженим. — Дори само тази мисъл му стигаше да се възбуди. Този път щеше да я гледа как се къпе и да ѝ се наслаждава без чувство на вина. Дори можеха да го направят заедно. Разтрепери се, като си го представи.

— Нещо за женене ли спомена? — Ани се смъкна с още метър надолу.

— Да, но първо искам да те целуна. Няма ли най-сетне да дойдеш при мен?

Тя се хлъзна по мачтата. Той я улови с дясната си ръка и двамата увиснаха заедно на въжетата.

— Защо реши да се ожениш за мен? — Тя се сви до него, както преплетени се люлееха.

— Провери какво има в панталона ми, ако се чудиш защо.

Тя го направи и кръвта му кипна от страст. Въпреки това попита:

— А какво стана с Оливия и лорд Фиг? Той ми каза, че ще те унищожи.

Джеймс я притисна към себе си и прошепна в косите ѝ:

— Недей да се тревожиш за Оливия и лорд Фиг. Знам какво ти е казал, Ани, но всичко това е лъжа. Вече развалих годежа. Страхувах се, защото той заплаши да ти създаде проблеми. После обаче имахме един кратък разговор с него и го убедих, че аз съм прав.

Ани се изкикоти.

— Ще ми се да бях видяла този кратък разговор.

Той също се разсмя.

— Беше много културен, уверявам те. Във всеки случай ще се оженим веднага щом намерим свещеник, защото не мога да живея без теб. Ти знаеш, че говоря истината.

Тя кимна.

— Защо дойде точно тук? — попита я той.

Тя тихо му отвърна:

— Защото знаех, че ще те виждам от време на време, ако се запиша на някой от твоите кораби.

— Щях да умра, ако не те бях открил.

— Зная. Но аз пък щях да ти се покажа и да ти стана любовница.

Той я разтърси и сетне я прегърна.

— Не си мисли, че в глупостта си не се сетих и за този вариант. Но не мога да се отнасям толкова лошо с теб, Ани. Искам да имаме деца. Законни деца.

— Ще имаме ли?

— Да, колкото поискаш. Можем да започнем веднага, а утре ще се оженим. — Джеймс погледна надолу и видя около петдесет моряци, които ги наблюдаваха в мрака.

— Но първо трябва да обясним на хората какво правим тук. Защото иначе ще си помислят, че съм откачил и съм станал перверзник.

— Е... да си гледат работата!

Той се разсмя и я притисна до гърдите си.

— Все пак предпочитам да любя теб.

Докато се целуваха, тя мушна свободната си ръка в панталоните му и за миг Джеймс си помисли, че наистина може да падне.

— Не смяташ ли — рече ѝ той с дрезгав глас, — че в моята каюта ще ни бъде по-удобно?

— Искаш да кажеш в моята.

— Точно така, любов моя. Макар че оттук нататък можеш да я наричаш нашата.

Ани въздъхна доволно и разроши косата му. Жестът ѝ не беше просто възбуждащ — Джеймс го почувства и като проява на нежност от една съпруга.

— И сега завинаги ще ти бъда стюардеса?

— Не. — Той я завъртя и тя се развика от възторг. Тогава Джеймс изкрещя с всички сили към моряците си: — Няма да бъда щастлив, докато не се ожения за мис Ани Бони!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.